BETON ADA • J.G. Ballard

Beton ada

J.G. BALLARD

İngilizceden çeviren:
Gökçe Metin

J. G. BALLARD

1930'da Şanghay'da doğdu. Pearl Harbour baskınının hemen ardından öteki yabancılarla birlikte bir sivil tutsak kampına yerleştirildi. Savaş bitince ailesiyle birlikte İngiltere'ye döndü. İki yıl Cambridge'de tıp okuduktan sonra metin yazarı olarak çalıştı. RAF'a (Kraliyet Hava Kuvvetleri) katılarak Kanada'ya gitti.

Hemen hemen tüm bilimkurgu yazarlarının tersine, çocukluğunda hiç bilimkurgu okumadığını söyleyen Ballard, savaş, tutsaklar kampı ve atom bombası deneyimleriyle kozmik yıkım, felaket ve masumiyetin yitirilişi gibi bu türe özgü temalarla ilk elden karşılaştı. (Bu temaları daha sonra *Güneş İmparatorluğu*'nda işledi.) İlk kısa öyküsü (Prima Belladonna) 1956'da *Science Fantasy* dergisinde yayımlandı ve dikkat çekti. Kısa hikâyeleriyle adını duyurdu. 1962'de yayımlanan ilk romanı *Drowned World* ile bilimkurgu içinde, kendine özgü bir yer edindi. O dönemde gelişmeye başlayan anti-nükleer hareketle paralellik içinde toptan yıkım ve yok oluş temalarını işledi. 1964'te *New Worlds* dergisinin editörlüğüne Michael Moorcock'un gelmesiyle bu dergide öykülerini yayımlamaya başlayan Ballard, M. Moorcock ve Brian W. Aldiss ile birlikte, popüler bilimkurgunun sıradanlığına, klişeciliğine ve teknoloji hayranlığına bir tepki olarak gelişen, zengin bir dil, yoğun bir edebi üslup ve deneysel tarzlara yönelen "Yeni Dalga"nın öncülüğünü yaptı. Klasik bilimkurgunun eksenini oluşturan, dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kendisini çekmediğini söyleyerek "iç uzaylardaki gezintileri" inceledi, "asıl yabancı gezegen dünyamızdır" dedi ve "geleceğin şimdide yaşandığını" vurguladı. Gerçeküstücülükten, sinemadan, psikanalizden etkilendi, bilim ve teknolojiye karşı eleştirel, hatta karşıt bir tutum sergiledi.

"Bilimkurgunun bir yan dal olmaktan çok 20. yüzyılın esas edebi geleneği olduğuna inanıyorum" diyen Ballard'a göre "geleneksel roman, toplumların dinamizmini ve insanın evren içindeki yerini ihmal etmektedir. Bilimkurgu ise, kaba ya da naif bir şekilde de olsa, hayatı ve bilinmeyenleri felsefi ve metafizik bir çerçeve içine yerleştirmeye çalışır. Günümüzün en önemli özelliği olan 'sınırsız olabilirlik' ve 'şimdideki gelecek' ile en iyi baş edebilen edebiyattır." Çağımızda "kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız kurgular arasında yaşadığımızı" söyleyen Ballard'a göre, bilimkurgunun görevi bu kurgular arasında gerçekliği yakalamaktır ve "gelecek, bugünü anlamak için geçmişten daha iyi bir anahtardır."

"Bütün bu konularda yazarın görevi nedir?" diye sorar Ballard. "Yazar kişisel ilişkiler ve toplumsal davranışlardaki nüansları incelemekle yetinebilir mi? Kendine yeterli ve içine kapalı, kendi egemenliğinde bir dünya yaratabilir mi? Bu ahlâki yetkiye sahip mi? Günümüzde yazarın herhangi bir ahlâki konumda olduğuna inanmıyorum. Sadece okura zihninin içeriklerini sergiler, bir dizi hayali alternatif sunar. Bilinmeyen bir bölgede safariye çıkmış ya da laboratuvarda bilinmeyen bir konuyla karşı karşıya gibidir. Tüm yapabileceği, hipotezler geliştirip olgular karşısında sınamaktır."

BAŞLICA YAPITLARI: Romanlar: *The Crystal World* (Billur Dünya); *Crash* (Çarpışma, Çev.: Nurgül Deveci, Ayrıntı Yayınları, 1997); *Concrete Island* (Beton Ada, Çev.: Gökçe Metin, Ayrıntı Yayınları, 2004); *The Unlimited Dream Company* (Sınırsız Rüyalar Diyarı, Çev: İrem Sağlamer, Ayrıntı Yayınları, 1995); *Hello America* (Merhaba Amerika), *Empire of the Sun* (Güneş İmparatorluğu, Çev: Emine Güreli, Ayrıntı Yayınları, 1990); *Rushing to Paradise* (Cennete Bir Koşu, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), *Cocaine Nights* (Kokain Geceleri, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000); *Millenium People,* Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır.

HİKÂYELER: *Four-Dimensional Nightmare* (Dört Boyutlu Kâbus), *The Venus Hunters* (Venüs Avcıları), *The Atrocity Exhibition* (Vahşet Sergisi), *The Day of Forever* (Sonsuzluk Günü), *Myths of the Near Future* (Yakın Geleceğin Mitosları, Çev.: Ümit Altuğ, Ayrıntı Yayınları, 1993).

Ayrıntı: 417
Edebiyat dizisi: 129

Beton Ada
J.G. Ballard

İngilizceden çeviren
Gökçe Metin

Yayıma hazırlayan
Anahid Hazaryan

Kitabın özgün adı
Concrete Island

Vintage/1994
basımından çevrilmiştir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Aslan Kahraman

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım *2004*
Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-411-7

AYRINTI YAYINLARI

J.G. Ballard

Beton Ada

Giriş

Issız bir adada tek başına kalma fikri hâlâ çok çekici olsa da, kendimizi Büyük Okyanus'ta bir mercanadada bulma şansımız son derece az. Ama *Robinson Crusoe* çocukken okuduğumuz ilk kitaplardan biriydi ve düşlem sürüyor. Hayatta kalmaya ilişkin bütün o büyüleyici sorunlar ve Crusoe'nun yaptığı gibi burjuva toplumunun ve onun sınırsız konforlarının işleyen bir kopyasım kurma görevi var ortada. Bu, maceralı bir tatil sunan ıssız bir adadır, civardaki, peşin para ile alışveriş yapılan bir market gibi en yakın resifte, kolayda duran malzemeyle dolu bir enkazla birlikte.

Daha da vahimi, uygarlığın bizi donattığı özsaygıdan ve ussal destek sistemlerinden arınmış olan daha ilkel doğamıza dönme güçlüğü söz konusudur. Korkuyu, açlığı, tecrit edilmişliği alt edip,

doğanın güçlerinin olası bütün saldırılarından zaferle çıkmaya yetecek kadar cesur ve kurnaz olabilir miyiz?

Daha da derin bir düzeyde, adayı yönetme ve onun ortak alanınını anlaklarımızın bir uzantısına dönüştürme ihtiyacı vardır. Bulutların gizlediği gizemli doruk, aldatıcı sakinlikteki göl, çürüyen rizoforalar ve saf suyun gizli kaynağı her türlü tuzak ve öngörülemeyen tehlikeyle dolu tarih öncesi dönemlerdeki atalarımız için olduğu gibi topluca ruhun tâli istasyonları haline gelir.

Büyük Okyanus'taki mercanadaya gitmek mümkün olmayabilir, ama eve çok daha yakın başka adalar var; bazıları her gün çiğnediğimiz kaldırımlardan sadece birkaç adım uzakta. Onlar denizle değil betonla çevrili, zincirli zırhlardan parmaklıklarla kuşatılmış ve bombaya dayanıklı camlarla örülmüş. Şehirlerde yaşayan herkes, bir elektrik arızası sonucunda bir metronun tünellerinde mahsur kalmanın ya da boş bir ofis binasının üst katlarında durmuş bir asansörde sıkışıp hafta sonu tatilini orada geçirmenin sürekli yaşanan o alt algısal korkusunu tanır.

Her türlü olası tehlikeyi bekler gibi görünen ayrıntılı işaretlerle dolu bir kır manzarasının içinden bir otoban kavşağına doğru ilerlerken, dik toprak setlerle perdelenen çorak arazi üçgenleri çarpar gözümüze. Ya garip bir talihsizlik sonucu arabamızın lastiği patlasaydı ve parmaklık üzerinden, kameraların bizi izleyemeyeceği bir yere, moloz ve yabani otlarla dolu unutulmuş bir adaya düşseydik?

Ters dönmüş arabamızın yanında kırık bir bacakla yatarken, kurtarma ekipleri gelene kadar yaşamayı nasıl sürdürürüz? Ama ya kurtarma ekipleri hiç gelmezse? Otobüslerinin içinde Londra Havaalanı'na doğru hızla yol alan uzaktaki yolcuların dikkatini nasıl çekeriz? İş başa düştüğünde arabamızı nasıl ateşe veririz?

Karşı karşıya olduğumuz pek çok fiziksel güçlüğün yanında psikolojik güçlükler de vardır. Ne kadar kararlıyız? Kendimize ve güdülerimize ne ölçüde güvenebiliriz? Belki de gizliden gizliye mahsur kalmayı, ailelerimizden, sevgililerimizden ve sorumluluklarımızdan kaçmayı umuyoruzdur. *Cash and High Rise*'da anlatmaya çalıştığım gibi, modern teknoloji, kişiliklerimizdeki toplum düzenine aykırı her türlü emareyi fırsat bilip üstüne atlama kapasitesine sahiptir. İster bir ofis binasında ister bir trafik adasında mahsur kalmış olalım, kendimize eziyet edebilir, güçlü yanlarımızı ve za-

aflarımızı sınayabilir, belki de karakterlerimizin hep yok saydığımız yanlarıyla uzlaşabiliriz.

Ve eğer adada yalnız olmadığımızın farkına varırsak, o zaman ilginç ama özellikle tehlikeli türden bir karşılaşma için zemin hazır demektir...

I
Çarpışma bariyerinin içinde

22 Nisan 1973'ün öğleden sonrasında, saat üçü biraz geçerken, Robert Maitland adında 35 yaşında bir mimar, arabasıyla Londra'nın merkezindeki batı kavşağının hızlı çıkış yolundan ilerliyordu. M4 otoyolunun yeni yapılan rampa hattıyla birlikte kavşaktan altı yüz metre uzakta, Jaguar 70 mil hız limitini henüz aşmışken, ön sol lastik patladı. Patlamanın beton siperlerden yansıyan dumanı Robert Maitland'in kafatasının içinde infilak ediyor gibiydi. Çarpmadan birkaç saniye öncesinde, başını vurduğu krom pencere sütunuyla sersemlemiş, direksiyonun çarpmayla ileri geri giden simidinin kollarını kavrıyordu. Araba boş trafik şeritlerinde oradan oraya savruluyor, Maitland'in ellerini bir kuklanınki gibi fırlatıyordu. Lime lime olan lastik, otoban banketinin uzun kıvrımını takip eden beyaz

işaret şeritlerinin üzerine siyah köşegen bir darbe indirdi. Araba kontrolden çıkıp yolun kenarında geçici bir bariyer işlevi gören çam ağaçlarından örülü çite bindirdi. Yüksek banketten ayrılan araba, toprak setin çimen eğiminden aşağıya daldı. Otuz metre sonra nihayet, ters dönmüş bir taksinin paslanan şasisinin karşısına gelip durdu. Yaşamını sıyırıp geçen bu ağır tanjanttan hafif yaralı çıkan Robert Maitland, ışıltılı bir kostüm görüntüsündeki ön camın kırıklarıyla dolu ceket ve pantolonuyla direksiyona yaslandı.

Toparlandığı bu ilk dakikalarda kaza hakkında patlayan lastiğin sesinden, araba üstgeçit tünelinden çıktığında yönünü şaşırtan güneş ışığından ve yüzünü acıtan ön cam parçalarından başka pek az şey hatırlıyordu. Sadece mikro-saniyelerle ölçülebilecek bir süre içinde bir şiddetli olaylar silsilesi cehennem deliği gibi açılıp kapanmıştı arkasında.

"...Tanrım..."

Maitland kendini dinledi ve hafif fısıltıyı duydu. Elleri hâlâ direksiyonun kırılan simidi üzerindeydi, parmakları parçalara ayrılmış gibi sinirsiz, yayılmıştı. Avuç içlerini direksiyonun kenarına bastırdı ve bedenini doğrulttu. Araba, pencerelerin dışındaki bele gelen ısırgan otları ve yabani çimlerle çevrili eğimli bir zeminde durmuştu.

Buhar tısladı ve paslı su damlaları tükürerek, arabanın ezilen radyatöründen fışkırdı. Motordan derin bir gürleme sesi geldi, mekanik bir ölüm tıkırtısı duyuldu.

Bacaklarının hantal duruşunun farkında olan Maitland, kontrol panelinin altındaki direksiyona dikkatle baktı. Ayakları oraya kazayı tasarlayan gizemli bir yıkım ekibi tarafından alelacele dayatılmışlar gibi pedalların arasında duruyordu.

Bacakları direksiyon milinin her iki yanında her zamanki yerlerini alırken yatışarak onları hareket ettirdi. Pedalın basıncı ayaklarındaki şişlikleri hissettiriyordu ona. Maitland çimenleri ve dışarıdaki otobanı boş vererek bedenini dikkatlice incelemeye başladı. Uyluklarını ve karnını yokladı, ceketinden ön camın kırılan parçalarını temizledi ve elini göğüs kafesine bastırarak kemiklerinde herhangi bir kırılma belirtisi olup olmadığına baktı.

Dikiz aynasında başını inceledi. Sağ şakağında bir malanın bı-

çağı gibi üçgen biçiminde bir çürük izi vardı. Alnı kirle ve kırılan ön camın arabaya bulaştırdığı yağla kaplıydı. Maitland solgun tenine ve kemik yapısına masajla bir ifade oturtmaya çalışarak yüzünü ovdu. Ağırlaşan çenesi ve sert avurtlarındaki bütün kan çekilmişti. Aynadan ona bakan gözleri psikozlu ikiz kardeşine bakıyormuş gibi boş ve tepkisizdi.

Neden bu kadar hızlı gitmişti? Marylebone'daki ofisinden işten çıkış saatlerinin yoğun trafiğine takılmamak için saat üçte ayrılmıştı ve güven içinde arabasını sürmek için bol bol vakti vardı. Direksiyonu batı kavşağının merkez yuvarlağına kırdığını ve arabayı üstgeçit tüneline doğru hızla sürdüğünü anımsadı. Lastiklerin toz kaldırarak ve sigara paketlerini savurarak beton sınıra vuruşunu hâlâ duyabiliyordu. Araba tünelden çıktığında nisan güneşi ön cama bir gökkuşağı kondurmuş, bir an için gözlerini kör etmişti...

Nadiren taktığı emniyet kemeri pinyonundan çıkmış, omzundan aşağı sarkıyordu. Maitland, şüphe götürmez biçimde sürekli hız sınırının üstünde dolaştığını fark etti. Ne zaman arabaya binse, düzenbaz bir gen, onu acele etmeye zorlayan bir gerginlik, karakterinin genellikle ihtiyatlı ve akılcı olan yanını çiğneyip geçiyordu. Bugün, üç günlük bir konferanstan sonra zaten yorulmuş halde, zihni Helen Fairfax'la geçirilen bir haftadan hemen sonra karısını görecek olmanın gerektirdiği hafif ikiyüzlülükle meşgul, otobanda hız yaparken, belki de tuhaf bir mantık yürütmeyle kazayı kendisi bilerek tasarlamıştı.

Maitland başını sallayarak son cam parçasını da eliyle savuşturdu. Jaguar'ın çarptığı ters dönmüş taksinin paslanan şasisi gözünün önündeydi. Isırgan otlarının yarı yarıya sakladığı birkaç enkaz daha, lastikleri ve krom süsleri yağmalanmış halde, paslanmış kapıları açık, yakınlarda duruyordu.

Jaguar'dan çıkıp beline kadar gelen çimenlerin arasında dikildi. Arabanın çatısına yaslanarak kendini toparlayıp doğrulurken sıcak selüloz elini yaktı. Yüksek banketin kalkan olduğu durgun hava akşam güneşiyle ısınmıştı. Çatıları tırabzanın üzerinden görülebilen birkaç araba otobanda ilerliyordu. Jaguar, toprak zeminin paketlenmiş dünyasında dev bir neşterin yarıkları gibi, üstgeçit tünelinden otuz metre uzakta yoldan saptığı noktayı belirleyen derin bir tekerlek izi çizgisi çekmişti. Otobanın bu bölümü ve kavşağın batısına

uzanan kaygan yolları sadece iki ay önce trafiğe açılmıştı ve kazanın olduğu bariyerin yeniden kurulması gerekiyordu.

Maitland çimenlerin içinden yürüyerek arabasının önüne geldi. Arabayı yakınlarda yola sürme umudunun olmadığını görmek zor değildi. Arabanın ön tarafı, çökmüş bir yüz gibi kendi içine gömülmüştü. Dört ön farın üçü kırılmış, dekoratif ızgara radyatör peteğine geçmişti. Çarpma sırasında süspansiyon, arabanın şasisini sarsarak motoru arkadaki desteklerinden kopacak kadar zorlamıştı. Keskin antifriz ve sıcak pas kokusu, eğilerek tekerlek boşluğunu inceleyen Maitland'in burun deliklerinden içeri girdi.

Tam anlamıyla geriye dönüşsüz bir kayıptı bu – lanet olsun dedi içinden, bu arabayı seviyordu. Çimenlerin arasından Jaguar'la banket arasında düz bir toprak parçasına doğru yürüdü. Şaşırtıcı biçimde, kimse henüz ona yardım etmek için durmamıştı. Sürücüler üstgeçidin altındaki karanlığın içinden, akşam güneşinin aydınlattığı sağ viraja doğru yol alırken ortalığa saçılan tahta köprü parçalarını göremeyecek kadar meşgul oluyorlardı.

Maitland saatine baktı. Üçü on sekiz geçiyordu, kazadan bu yana on dakikadan biraz fazla olmuştu. Çimenlerin arasından yürürken beyninin sinir bozucu bir olayla, otoyolda zincirleme kazayla ya da kamuya açık bir idam sahnesiyle karşılaşmış bir adamınki gibi neredeyse bomboş olduğunu fark etti... Sekiz yaşındaki oğluna onu almak için zamanında okulda olacağına söz vermişti. Maitland o anda David'i hayal etti; babasının altı mil ötede, bir otoyol banketinin dibinde kaza yapmış bir arabanın yanında mahsur kaldığından habersiz, askeri hastanenin yanındaki Richmond Parkı kapılarının önünde sabırla bekleyişini... Bu sıcak bahar havasında, savaştan çıkmış bir dizi asker tekerlekli sandalyeleriyle park girişlerinde oturuyor olurlardı; ironik biçimde çocuğa babasının alabileceği yaraların çeşitliliğini gösteriyorlardı sanki.

Maitland yabani çimenleri elleriyle ayırarak Jaguar'a geri döndü. Bu ufak çaba bile yüzünü ve göğsünü kızartmaya yetmişti. Bir daha asla dönmeyeceği uğursuz bir yeri kolaçan eden bir adamın temkinli ifadesiyle son kez etrafına baktı. Hâlâ kazanın sarsıntısını yaşadığından bacak ve göğsündeki bereleri yeni fark etmişti. Darbe onu kırılan bir armuttop gibi direksiyonun üstüne –güvenlik mühendislerinin ılımlı bir ifadeyle söyledikleri gibi ikinci çarpışma-

ya– doğru savurmuştu. Kendi kendini teskin ederek Jaguar'ın bagajına yaslandı; hayatını kaybetmesine ramak kalan, yabani otların ve terk edilmiş arabaların hüküm sürdüğü bu yeri beynine kazımak istiyordu.

Maitland gözlerini güneşten koruyarak baktığında kesişen üç otoyol rotasının arasındaki çorak bölgede, yaklaşık iki yüz metre uzunlukta, üçgen şeklinde küçük bir trafik adasına çarptığını gördü. Adanın tepesi batıyı ve ısıtan ışığı uzakta, White City'deki televizyon stüdyolarına vuran günbatımını işaret ediyordu. Temeli yerden yirmi metre yukarıda güneye giden bir üstgeçit oluşturuyordu. Heybetli beton sütunlarla desteklenen altı trafik şeridi, aşağıdaki araçları korumak için yerleştirilmiş oluklu madeni paçalıklardan görünmüyordu.

Maitland'in bulunduğu yerin arkasında adanın kuzey duvarı, batıya doğru giden otobanın sekiz metre yükseklikteki çarptığı banketi duruyordu. Baktığı yönde güney sınırını oluşturan, üstgeçidin altında kuzeybatıya doğru bir daire çizerek adanın tepesinde otobanla birleşen üç şeritli tali yolun dik banketi vardı. Yüz metreden daha fazla uzakta olmasa da bu yeni yeni yeşeren bayır, yabani otların, terk edilmiş arabaların ve inşaat malzemelerinin arasında adanın fazla ısınmış aydınlığının arkasına saklanmış gibiydi. Trafik tali yolun batıya uzanan şeritlerinden ilerliyordu, ama madeni bariyerler adayı sürücülerden gizliyordu. Yolun kenarına yapılan beton bloklardan üç tabelanın uzun direkleri yükseliyordu.

Maitland otobandan bir havaalanı servisi geçerken dönüp baktı. Üst kattaki Zürich, Stuttgart ve Stockholm yolcuları bir grup manken gibi kaskatı yerlerinde oturmuşlardı. Bunlardan ikisi, beyaz yağmurluğuyla orta yaşlı bir adam ve küçük kafasına bir türban bağlamış olan genç bir Sih* birkaç saniye için bakışlarını yakaladıkları Maitland'e baktılar yukarıdan. Maitland onlara el sallamamaya karar vererek bakışlarını kendisinden uzaklaştırdı. Orada ne yaptığını düşünüyorlardı ki? Otobüsün üst katından Jaguar pekâlâ hasarlı değilmiş gibi görünüyor olabilirdi; onun da bir otoban memuru ya da trafik mühendisi olduğunu zannediyorlardı belki.

Üstgeçidin altında, adanın doğu ucundaki tel örgü, çorak bölge üçgenini, gayri resmi bir belediye çöplüğü haline gelen öteki böl-

* Hindistan mezheplerinden birinin üyesi (ç.n.)

geden ayırıyordu. Beton açıklığın altındaki gölgelerde birkaç sahipsiz mobilya vagonu, sökülmüş ilanlardan oluşan bir yığın, lastik tepecikleri ve işlenmemiş maden artıkları vardı. Üstgeçidin çeyrek mil doğusundaki parmaklıklardan komşu bir alışveriş merkezi görülüyordu. İki katlı kırmızı bir otobüs, yan yana dizili mağazaların çizgili tentelerini geride bırakarak küçük bir daire çizdi.

Adadan banketler dışında bir çıkış yolunun olmadığı ortadaydı. Maitland kontak anahtarlarını kontrol panelinden çıkararak Jaguar'ın bagajını açtı. Boş boş gezen bir serserinin ya da tenekecinin arabayı bulma ihtimali azdı – ada iki yanındaki yüksek banketlerle ve üçüncüdeki tel örgüyle çevrilmişti. Müteahhitlerin burada yapacak daha çok işi vardı ve kendi haline terk edilmiş bu bölgeye ait olan şeyler, paslanan arabalar ve yabani otlar hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Küçük deri el çantasının sapını tutan Maitland, onu bagajdan çıkarmaya çalıştı. Mücadele etmekten bayılacak gibi olduğunu hissediyordu. Kan asgari dolaşımı sağlama görevini yerine getirircesine aniden başından çekilmişti. Çantayı yere koydu ve tükenmiş halde bagajın açılan kapağına yaslandı.

Arka tekerlek boşluğunun parlatılmış jantlarındaki çarpık aksine baktı. Uzun figürü grotesk bir bostan korkuluğu gibi eğrilmiş, bembeyaz olmuş yüzü bedeninin kıvrımlarından dökülüyordu. Bir kulağı kafasından on beş cm. uzaklıkta küçük bir sapın üzerinde duran bir delinin çarpık suretiydi bu.

Kaza onu tahmin ettiğinden daha fazla sarsmıştı. Maitland bagajın içindekilere baktı – alet takımı, mimarlıkla ilgili dergiler yığını ve karısı Catherine için eve götürdüğü yarım düzine beyaz Burgundy'nin olduğu karton bir kutu. Büyükbabası geçen yıl öldükten sonra annesi Maitland'e yaşlı adamın şaraplarından bazılarını vermeye başlamıştı.

"Maitland, şimdi bir içki içebilirsin..." dedi kendi kendine yüksek sesle. Bagajı kilitledi, arabanın arkasına geçti ve yağmurluğuyla şapkasını ve evrak çantasını aldı. Çarpışma koltukların altında unutulmuş eşyaları ortalığa saçmıştı – *La Grande Motte*'da Dr Helen Fairfax'la çıktığı tatilin hatırası yarısı boşalmış bir güneş yağı tüpü, Helen'in bir pediatri seminerinde sunduğu bildirinin müsveddesi, Catherine'e sigarayı bıraktırmaya çalıştığı dönemde sakladığı

küçük sigara paketlerinden biri.

Maitland evrak çantasını sol elinde tutarak, başında şapkası, sağ omzunda yağmurluk, bankete doğru yola çıktı. Saat üçü otuz bir geçiyordu, kazadan bu yana daha yarım saat bile geçmemişti.

Son kez adaya baktı. Arabanın etrafındaki kararsız hareketlerinin yön verdiği yılankavi geçitlerin biçimini alan ve hâlâ beline gelen çimenler eski haline dönerken gümüş renkli Jaguar'ı neredeyse gizliyordu. Adanın üzerine ince sarı bir çizgi çekildi; çimenlerden yükselir gibi görünen, toprağın üzerinde hiç iyileşmeyen bir yara gibi irinlenen sevimsiz bir pus...

Üstgeçidin altında bir kamyonun dizel motoru gümbürdedi. Maitland adaya arkasını dönerek setin ayağına adım attı ve hafif rampadan güçlükle tırmandı. Seti tırmanacak, geçen arabalardan birini durduracak ve yoluna devam edecekti.

II
Set

Toprak etrafında ılık, çamurlu bir nehir gibi akıyordu. Maitland setin yarısını kat ettiğinde kaygan rampada bir anda dizlerinin üstüne çöktü. Toprağın açılmamış üst katmanı yalnızca çimenleri taşımaya yarıyordu, yer henüz açık yüzünden filizlenen fidelerle güçlenmemişti. Maitland sağlam bir tutamak arayarak ve el çantasını kürek niyetine kullanarak güçlükle ilerledi. Seti tırmanma çabası onu tüketmişti sanki, ama çabalamaya devam ediyordu.

Ağzında kan tadı alınca durup oturdu. Tozlu rampada bağdaş kurarak cebinden mendili çıkarıp ağzına ve dudaklarına dokundu. Kırmızı leke titreyen ağzını yasak bir öpücük gibi damgalamıştı. Maitland sağ şakağının ve elmacık kemiğinin yumuşak derisini duyumsadı. Bere kulağından sağ burun deliğine kadar uzanıyordu. Geniz

boşluğuna dokunduğunda bereli sinüs ve diş etlerini, sallanan bir köpek dişi olduğunu hissedebiliyordu.

Maitland soluklanarak trafiğin tepesinde ilerleyişini dinledi. Üstgeçit tüneli boyunca duyulan motorların gürültüsü susmak bilmiyordu. Adanın uç noktasındaki tali yol artık işliyordu, Maitland yağmurluğunu geçen arabalara doğru salladı. Ama sürücüler tepedeki yol işaretlerine ve otobanla ana kesişme noktasına odaklanıyorlardı.

Uzaktaki iş kuleleri akşam karanlığının içinde yükseliyordu. Maitland Marylebone üzerindeki ılık pusa göz gezdirdiğinde kendi binasını hemen hemen seçebiliyordu. On yedinci kattaki cam perde duvarların arkasında bir yerlerde sekreteri bir hafta sonraki finans komite toplantısının ajandasını dolduruyor, patronunun bu otoban banketinde ağzı kanlar içinde çömelmiş durduğunu aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Maitland'in omuzları titremeye başladı, diyaframını patlatan hızlı bir titremeydi bu. Kendini zorlayarak spazmı bastırdı. Boğazını tıkayan balgamı yutup yeniden kazayı düşünerek, aşağıya, Jaguar'a doğru baktı. Hız sınırını görmezden gelmesi aptalcaydı. Catherine'i yeniden görmek istiyor, geniş beyaz odalarıyla resmi ve soğuk evlerinde rahat edeceği anı iple çekiyordu. Helen Fairfax'la, bu duyarlı kadın doktorun sevimli ve konforlu dairesinde geçirdiği üç günden sonra boğuluyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

Maitland ayağa kalkıp rampada bir uçtan bir uca yavaş yavaş yürüdü. Bulunduğu yerden üç metre yukarıda otobanın zorlu banketi ve tahta payandalardan oluşan parmaklık vardı. Evrak çantasını rampaya fırlattı. Ayakları ve ön kolları üzerinde yengeç gibi ilerleyerek daha sığ olan topraktan tırmandı, iki elini birden kullanarak beton bankete uzandı ve kendini yolun üzerine attı.

Tırmanmaktan bitkin bir halde sallanarak tahta bir ayağın üzerine oturdu. Ellerindeki kiri pantolonuna sildi. Evrak çantası ve yağmurluk ayaklarının ucunda bir serserinin ıvır zıvır eşyaları gibi, bir kir bohçası görünümünde duruyordu. Ter kumaşı delerek ceketinin içindeki gömleğini yıkıyordu. Kan ağzından taşacak kadar yoğundu ama bu sıvıyı düşünmeden yuttu.

Ayağa kalktı ve yüzünü yaklaşan trafiğe çevirdi. Üç şerit dolusu araç hızla ona doğru geliyordu. Üstgeçidin altındaki tünelde belirerek hızlı viraj boyunca süratlendiler. Trafiğin yoğun olduğu saatler

başlamıştı. Üstgeçidin tepesi ve duvarlarına çarpıp büyüyen gürültü Maitland'in ilkyardım çığlıklarını boğarak çevresindeki beton yolda yankılandı. Hız yapan araçların arasında zaman zaman on beş metrelik boşluklar oluşuyor, ama Maitland'in bu boşluk noktalarında durup çantasını ve yağmurluğunu salladığı daha ilk dakikalarda evlerine giden sürücüleri taşıyan yüzlerce araç birbirlerine neredeyse tampon tampona değecek kadar yaklaşıyorlardı.

Maitland çantayı yere koyarak yanından akan trafiği izledi. Kızılçam ağacı payandalar düzensiz bir sıra halinde hız yapan araçlar yüzünden geriye doğru savrulmuşlardı. Gökyüzünün batısında, daha alçaklarda üstgeçitten beliren parlak güneş ışınları keskin sağ viraja giren sürücülerin gözlerini kamaştırıyordu.

Maitland, kendi bedenine baktı. Ceketi ve pantolonu ter, çamur ve motor yağıyla lekelenmişti, dikkat çekse bile pek az sürücü onu arabasına almaya gönüllü olurdu. Dahası burada yavaşlayıp durmak neredeyse imkânsızdı. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde batı kavşağını sürekli kapatan uzun kuyruklardan sonunda kurtulup akan trafiğin baskısı sürücüleri gaza basıp ilerlemeye zorluyordu.

Maitland daha çabuk dikkat çekeceği bir yerde durma çabasıyla dar yol banketi boyunca ilerledi. Bu hızlı virajda hiçbir yaya geçidi ya da acil durum çıkışı yoktu ve yanından saatte altmış mil hızla geçen araçlar ona bir metreden uzak değildiler. Yağmurluğu ve evrak çantasını taşımayı sürdürerek yoluna çıktıkça kenara ittiği payandalar boyunca yürüdü. Egzoz dumanıyla dolu havada şapkasını sallıyor, omzunun üzerinden motorların gürültüsünün geldiği yere doğru bağırıyordu.

"Acil durum!.. Durun!.. Sağa çekin!.."

Geçen bir kamyonun iç içe geçirdiği iki ayak yolunu tıkadı. Trafik şeritleri yol işaretlerinin altından ilerideki kavşağa doğru kayarak uzanıyordu. Fren ışıkları yandı ve güneş ışığı ön camlarda elektrik kıvılcımları gibi parlayıp söndü.

Payandaların çevresinde dolaşan Maitland'in arkasından uyarıcı bir korna sesi geldi. Bir araba, camdan arkasına baktığı görülen öfkeli sürücüsüyle sağ kalçasının birkaç parmak ötesinden geçti. Maitland kendini geriye çekti ve uzaktaki şeritte bir polis arabasının beyaz gövdesini gördü. Polis arabası önündeki arabanın tamponundan yaklaşık bir metre uzaklıkta saatte sabit elli mil hızla ilerliyor ama

öndeki sürücü onca mesafeye rağmen omzunun üzerinden Maitland'e bakıyordu.

"Yavaşlayın!.. Polis!.."

Maitland hem şapkayı hem de evrak çantasını sallıyordu ama polis arabası yoğun trafiğin içinde kaybolup gitmişti. Maitland arabayı yürüyerek takip etmeye çalışırken geçen bir taksinin çamurluğu onu neredeyse yere deviriyordu. Siyah bir limuzin tünelden çıkıp üzerine savruldu; üniformalı özel şoför Maitland'i son anda fark etmişti.

Maitland olduğu yerde kalırsa payandalara yapışacağını anlayarak arabalardan uzaklaştı. Sağ eli darbenin etkisiyle acıyordu. Deri ya bir ön cam ya da dikiz aynası süsünden kopan kesici bir parçayla yırtılmıştı. Deriyi kana bulanmış mendille sardı.

Üç yüz metre uzakta, üstgeçidin doğu girişinin ötesinde bir acil durum telefonunun kulübesi vardı, ama tünelden geçmeye çalışırsa öleceğini biliyordu. Maitland geriye, zorlu bankete doğru geldi ve Jaguar'ın yoldan çıktığı noktada yerini aldı. Yağmurluğunu giyerek zarifçe önünü ilikledi, şapkasını düzeltip sakince geçen araçlara doğru salladı.

Akşam karanlığı çökerken hâlâ orada duruyordu. Ön farlar yüzünü kesen ışıklarıyla yanından geçmekteydi. Araçlar üç şerit boyunca, yanan arka farlarıyla kavşağa doğru ilerlerken kornalar durmaksızın çalıyordu. Trafik kelimenin tam anlamıyla keşmekeşti. Maitland bitkin halde yol kenarında durmuş, güçsüz kalan eliyle yoldan geçenleri durdurmaya çalışırken, sanki Londra'daki bütün araçlar defalarca yanından geçmiş, sürücüler ve yolcular geniş çaplı anlık bir komployla onu bilerek görmezden gelmişti. En azından yoğunluk saat sekizde bitene kadar kimsenin onun için durmayacağının pekâlâ farkındaydı. Sonra şans eseri tek başına yolculuk eden bir sürücünün ilgisini çekebilirdi belki.

Maitland saatini yanından geçen ön farların parıltısına tuttu. Saat sekize çeyrek vardı. Oğlu çoktan yalnız başına evine dönmüş olmalıydı. Catherine Londra'da Helen Fairfax'la kalmaya karar verdiğini varsayarak ya dışarı çıkmıştı ya da kendine akşam yemeği hazırlıyordu.

Helen'i beyaz önlüğünün göğüs cebindeki oftalmoskopla klini-

ğindeki küçük bir çocuğun gözlerinin içini dikkatle incelerken hayal ederek elindeki yaraya baktı. Şimdi kazadan bu yana hiç olmadığı kadar yorgun ve sarsılmış hissediyordu kendini. Ilık, egzoz dolu havada bile sinirden titriyordu; bütün sinir sisteminin görünmez bıçaklarla kazındığını, sinirlerinin askılarına geçirildiğini hissediyordu. Gömleği ıslak bir önlük gibi göğsüne yapışmıştı. Öte yandan soğuk bir öfori* dalgası da geliyordu üstüne. Bu sarhoşluk halinin karbon monoksit zehirlenmesinin ilk belirtileri olduğunu düşündü. Karanlıkta hızla yanından geçen arabalara el sallarken sarhoş bir adam gibi bir ileri bir geri gidiyordu. Eklemli bir yakıt tankeri dış şeritten üzerine doğru geliyor, sarı karoseri üstgeçidin altındaki tüneli neredeyse dolduruyordu. Araç dönemecin çevresinde güçlükle dönerken sürücü Maitland'in tankerin ön farlarının arasında sendelediğini gördü. Hava frenleri tıslayarak gümbürdedi. Maitland tankerin yolundan bıkkın bir tavırla çekildi, şapkasını çıkardı ve ağır arka lastiklerin altına attı. Kendi kendine gülerek şapkanın kayboluşunu izledi.

"Hey!.." dedi evrak çantasını sallayarak. "Şapkam – şapkam sizde kaldı!.."

Kornalar etrafında boru sesleriyle ötüp duruyordu. Çamurluğu Maitland'in bacaklarını tarayan bir taksi neredeyse duracaktı. Maitland'e ters ters bakan sürücü uzaklaşırken delirdin mi der gibi elini alnına götürüp işaret etti. Maitland centilmence el sallayarak adama karşılık verdi. Artık kendine hâkim olmak için fazla yorgun olduğunu biliyordu. Öyle çok delirmeliydi ki, insanlar sadece arabalarına verebileceği zararın korkusuyla durmalıydı, tek umudu buydu. Parmaklarının arkasını kullanarak ağzından akan kana baktı ama elini uzaklaştırarak akan trafiğe döndü. Gece ışığında aydınlanan beton yollara baktığında bütün bu sürücülerden ve onların araçlarından ne kadar nefret ettiğini fark etti.

"Durun!.."

Kana bulanmış yumruğunu direksiyonunun üzerinden kuşku dolu bakışlarla kendisini izleyen yaşlı bir kadına doğru salladı.

"Evet, siz!.. Siz gidebilirsiniz!.. Lanet olası arabanızı da yanınıza alın! Hayır – durun!"

Bir tahta parçasını yola savurdu, yoldan geçen bir kamyonun ona geri attığı parça sol dizine isabet edince güldü. Sonra bir tane daha attı.

* Kendini aşırı derecede zinde hissetme hali. (ç.n.)

Sesi acı bir bağırtı, vahşi bir çığlık gibi trafikten gelen gürültülerin üstüne çıkıyordu.

"Catherine!.. Catherine!.."

Soğuk bir öfkeyle kadının adını arabalara haykırdı, titrek ön farların içine doğru bir çocuk gibi bağırıyordu. Sendeleyerek yeniden yola doğru yürüdü, dış şeridi kapatmış, evrak çantasını çıldırmış bir yarış pisti görevlisi gibi sallıyordu. Trafik şaşırtıcı biçimde biraz hafifleyerek ona tepki verdi. Akan araçların arasında ilk defa bir boşluk oluşmuştu, tünelin içinden batı kavşağını görebiliyordu.

Karşısındaki yolda merkezi arazi, çarpışma bariyerlerinin arasındaki yürüyüş yoluyla bir metreden biraz daha geniş dar bir ada vardı. Maitland bir payandaya dayanarak bütün özdenetim güçlerini harekete geçirmeye çalıştı. Aklının yarısının bu sarhoşluk huysuzluğu içinde eğlendiğinin farkındaydı ama çaba sarf ederek kendine hâkim oluyordu. Yolu aşabilse, geriye, batı kavşağına doğru yürüyebilecek ve bir acil durum telefonu bulabilecekti.

Zaman kaybettiğini düşünerek öfkeyle doğruldu. Kafasını toplayarak trafik akışında bir boşluk olmasını bekledi. Bir düzine araba sıralanmış üzerine doğru geliyor, arkadan ikinci bir grup onları takip ediyor, en arka sırada da bir havaalanı servisi görülüyordu. Hasarlı bir karavanı götüren bir trafik çekicisi karanlıkta arkasına yaslanmış tünele yaklaşan ön farların oyununu izleyen Maitland'in görüş alanını kapatarak gümbürtüyle yanından geçti.

Yol çift güverteli bir araba nakil aracı dışında boştu. Sürücü Maitland'e yardım etmek istiyor gibi işaret etti. Maitland uzun kıç kısmıyla ağır ağır ilerleyen nakil aracının geçip gitmesi için sabırsızlıkla beklerken sürücüyü gözden kaçırdı. Yol yaklaşan ikinci bir grup ön far görünene kadar boştu. Maitland çantayı kapıp yolu koşarak geçti.

Uyarıcı bir kornanın sesini duyduğunda yolu yarılamıştı. Omzunun üzerinden yanmayan ön farlarının arkasında neredeyse görünmez olan beyaz spor bir arabanın alçak gövdesini görüyordu. Arkasına baktı ama patinaj yapan araba direksiyonla mücadele ederken kontrolü kaybeden genç sürücüsüyle çoktan ona yönelmişti. Maitland arabanın boşluğu yararak üzerine doğru geldiğini hissetti. O bağırmaya kalmadan araba Maitland'in yola fırlattığı bir tahta payandaya saplanmıştı. Çam ağacı gövdesi hızla üzerine devrildi. Bacaklarının darbe aldığını ve karanlık havada geriye doğru savrulduğunu hissetti.

III
Yaralanma ve tükeniş

"...Catherine...Catherine..."

Karısının adının yankısı sessiz çimenlerin içinde ilerliyordu. Maitland setin ayağında yatarak kafasının içindeki seslemlerin yankılarını dinledi. Yankılar onu uyandırdığında adı kendi kendine tekrarladığını fark etti. Zayıf sesler karanlıkta duyulabiliyordu. Trafik gürültüleri yitmişti ve başının üzerindeki set sessizdi. Uzakta, batı kavşağının merkez yuvarlağının arkasında geceleri yolculuk eden bir kamyon sürücüsü gümbürdeyen motoruyla aracının yönünü kuzeye çevirdi.

Maitland karanlıkta yatıyor, başını setin rampasında dinlendiriyordu. Bacakları uzun çimenlerin arasına gizlenmişti. Yüz metre uzakta, tali yolun üç şeridi bomboştu. Yol işaretleri sodyum ışıkların

sabit sarı pırıltısının üzerinde yükseliyordu. Maitland istemsizce karısının adını düşünürken batıya doğru baktı. Gölgeleri şehrin akşam halesinin üzerine düşen gökdelen bloklarının karanlık ön cepheleri gecenin içinde, dikdörtgen gezegenler gibi asılı duruyordu.

Zihni kaza yaptığından bu yana ilk defa berraktı. Şakağı ve üst çenesindeki bereler, bacaklarında ve karnında olanlar gibi tanımlanabilir ve lokal olduklarından onu kaygılandırmıyorlardı. Sağ bacağının ciddi biçimde yaralandığını şimdiden biliyordu. Kalçadan bacağın dış yüzüne doğru büyük bir çürük yayılıyordu. Pantolonunun yırtık kumaşının altında damlayarak elini ıslatan bir yarayla şişen yumuşak tenini hissetti. Kalça eklemi leğen kemiğinin havzasına geçmiş gibiydi, yerinden oynayan sinirler ve kan damarları yeniden toparlanmaya çalışırken, bereli kemiklerini sızlatıyordu.

Maitland iki elini birden kullanarak zarar gören uyluğunu yokladı. Saat ikiye çeyrek vardı. Yirmi metre uzakta, Jaguar'ın gümüş renkli çatısı otobanın uzak ışıklarını yansıtıyordu. İstemsiz çığlığını susturken yumruklarını sıkarak oturdu. Kalan enerjisinin sınırlı olduğunu fark etti, belki olağanüstü bir çabayla yarım saat daha direnebilirdi. Yan dönerek sol bacağını çimenlerin içinden çekti ve dizlerinin üzerine çöktü.

Gecenin karanlığında soluksuz kalmıştı, artık kendini kontrol etmeye çalışmıyordu. Elleri soğuk toprağın derinlerinde, çaresizce sete yaslandı. Hafif bir çiy şimdiden yırtık giysisini sarmış, tenini ürpertiyordu. Bir an için kendi kendine kahkaha atarak yukarıya, sarp rampaya doğru baktı.

"Bu lanet yerden nasıl tırmanabilirim ki?.. Everest olsa daha iyiydi."

Buraya çömelmiş, yaralanan kalçasının acısıyla mücadele ederken yaşadığı tüm bu olaylar kontrolden çıkan kötü bir şaka gibi geliyordu ona. Bozuk bir lastik duvarı ve kafasına yediği bir darbeyle birdenbire gerçeklikten uzaklaşmıştı. Helen Fairfax'ı evinde, her zamanki gibi minik odayı dolduran çift kişilik yatağın sol tarafında, sanki bedeninin farklı bölümlerini kendisini ve Maitland'i temsilen atamış gibi kafası sağ taraftaki yastığın üzerinde uyurken düşündü. Bu serinkanlı ve yetenekli kadın doktor oldukça tuhaf biçimde uslanmaz bir hayalperestti. Catherine olsa beyaz yatak odasında, solgun boynunda bir ay ışığı çizgisiyle sessizce uyuyor olurdu. O bu

uyuklayan kıtanın kâbusu gibi unutulmuş bir trafik adasında sürünürken, sınırsız, şuursuz Avrupa'nın bir parçası olan bütün bir şehir uykudaydı aslında.

Ön farların parıltısı üstgeçit tünelinin çatısına yansıdı. Sessiz yolda bir arabanın vızıltısı duyuldu.

"Yardım edin... Durun..."

Maitland bir elini düşünmeden salladı. Arabanın kapı anahtarını güvenle cebinde taşıyan rahat sürücüsünü sıcak bir banliyö yatağına taşıyarak uzaklaşmasını dinledi.

"Tamam... Hadi yeniden deneyelim..."

Yumuşak toprağa çökmeden önce yaralı bacağı ardından sürüyerek bir metreye yakın uzunlukta bir rampayı tırmandı. Bu ufak çaba bile kalça oyuğundaki acıyı katlamaya yetmişti. Yüzü yarılmış toprağın içinde, yanakları soğuk toprağa dayalı, hareket edemez halde diz çöktü. Seti asla tırmanamayacağını zaten biliyordu ama yolundan kucak dolusu yumuşak toprağı atıp, engebeli yüzeyde yaralı bir hayvan gibi sürünmeye çalışarak yokuş yukarı çıkmaya çabaladı.

"Catherine..."

Son kez adını fısıldadı, içine düştüğü kötü durum, yaralı bacağındaki acı ve üzerini nemli bir kefen gibi örten soğuk gece havası için anlaşılmaz biçimde onu suçladığının farkındaydı. Hissettiği küçük güven kıpırtısının yerini alarak üzerine çöken derin bir depresyon duygusuyla dolmuştu içi. Catherine geceyi Helen Fairfax'la geçirdiğini düşünmekle kalmayıp bunu pek umursamayacaktı da. Ama o bu koşulları, yaptığı kazanın zeminini hazırlıyormuş gibi neredeyse bilerek oluşturmuştu...

Otoban sistemine gece ve sessizlik çöktü. Sodyum ışıklar kullanılmayan bir arka giriş gibi havada gökyüzüne yükselerek üstgeçidin yüksek açıklığı üzerinde parladı. Maitland setin yokuşunda kollarından destek alarak sol bacağının üzerinde doğruldu. Sağ bacağı kemerine bağlı ölü bir hayvan gibi önünden sarkıyordu. Uzun çimenler gecenin içinde salınıyor, iç içe geçmiş bir yapraklar dehlizi o akşam aldığı yolu çiziyordu. Topallayarak ve yaralı uyluğunu her iki eliyle birden tutarak çimenlerin arasından yürümeyi sürdürdü.

Köhne enkazlar arasından arabasının gümüş renkli gövdesi göründü. Yarı yarıya çimenlerle örtülen paslı karoserler neredeyse görünmez haldeydi. Arka kapıya ulaştı. İçinde şarap şişelerinin olduğu

kutuyu hatırladığında çabalamaktan tükenmiş halde kendini arka koltuğa atmak üzereydi.

Kendini arabanın arkasına doğru çekti ve bagajı açtı. Beyaz Burgundy şişelerinden birini çıkararak ambalaj kâğıdını yokladı. Alet takımını açıp ayarlanır başlıklı İngiliz anahtarını çıkardı. İkinci darbede şişeyi boynundan vurdu. Berrak sıvı soğuk havada ayaklarına çarpıyordu.

Jaguar'ın arka koltuğunda düşecekmiş gibi otururken sıcak Burgundy'sinden ilk ağız dolusu yudumları alıyordu. Alkol yaralı ağzını ve dişetlerini yakınca yüzünü buruşturdu. Şarap saniyeler içinde göğsünü kızarttı, yaralı uyluğundaki nabız atışını hissedebiliyordu. Maitland bacağını koltuğa uzatmış, şarabı muntazaman yudumluyordu. Kalçasındaki acının yavaş yavaş kaybolmaya başladığını hissetti. Bir süre sonra kol saatine odaklanamayacak kadar sarhoş olmuştu, zamanla ilgili her şeyden vazgeçti. Gecenin karanlığında kımıldayan çimenler otobanların setlerini kapatarak pencerelere daha da yaklaşıyordu. Maitland başını pencere sütununda dinlendirerek elinde tuttuğu şişeyle arkasına yaslandı. Göğsünü ve bacaklarını bir dizi takımyıldız gibi kaplayan acı noktaları yitmeye başlıyor, bedeninin dönüştüğü bereler haritası ölü bir gökyüzü gibi kayboluyordu.

Kendine duyduğu acıma hissini bastırarak yine Catherine'i ve oğlunu düşündü. Yolda sendeleyip karısının ismini geçen arabalara bağırırken yaşadığı soğuk öforiyi anımsadı. Hiçbir şey için olmasa bile onu burada yalnız bıraktığı için ona teşekkür etmeliydi. Yaşantısının genele oranla daha mutlu olduğunu söyleyebileceği anlarından çoğunu yalnız geçirmişti – İtalya ve Yunanistan'ı gördüğü öğrenci gezileri, ehliyetini aldıktan sonra yaptığı üç aylık Amerika turu. Yıllardan beri kendi çocukluğunu mitleştiriyordu. Yüksek bir çitle çevrili uzun bir banliyö bahçesinde kendi başına oynayıp duran bir çocuğun beynindeki imgesi garip biçimde rahatlatıcı geliyordu ona. Ofisteki çalışma masasının çekmecesinde duran yedi yaşındaki bir çocuğun çerçeveli fotoğrafının oğlunun değil, kendisinin fotoğrafı oluşu sadece kendini beğenmiş olduğundan değildi. Belki başka herhangi birinin gözünde fiyasko olabilecek olan Catherine'le evliliği bile sadece ona bu düşsel boş bahçeyi yeniden sunduğu için başarılı sayılırdı.

Gün ağarmadan üç saat önce, sivri uçlu şişeden beslenirken uyuyakaldı.

IV
Su deposu

Uyandığında güneş çoktan yükselmişti. Çimenler başının yanındaki kelebek camına sürtünüyor, otlar bir süredir onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi hareketli bir menuetle dans ediyordu. Ilık bir güneş ışığı huzmesi bedenini delip geçti. Birkaç saniye için hareket yetisini yitirerek saatinin yağa bulanmış kadranını sildi. Saat sekizi yirmi beş geçiyordu. Kaskatı kesilmiş halde arabanın arka koltuğuna uzandı. Otoban setleri ondan gizleniyordu ama tanıdık bir kâbusun ses bandı kadar tedirgin edici, bir anlamda da güven verici olan aralıksız bir gümbürtü ona nerede olduğunu hatırlatıyordu.

Yoğun sabah trafiği başlamış, binlerce araba akın akın Londra'nın merkezine gitmekteydi. Kornaların sesi dizel motorlarının gırtlaksı gümbürtüsünün ve üstgeçit tünelinden geçen arabaların

aralıksız gürültüsünün üzerine çıkıyordu.

Şarap şişesi sağ kolunun altında, dirseğini kesen kırık boynuyla duruyordu. Maitland şarapla gelen duyum yitimini anımsayarak doğruldu. Aklının gerisinde gizlenen bastırılmış bir anı gibi kendine acıma duygusunun bir anlık patlamasını da anımsayabiliyordu.

Durup kendine şöyle bir baktı, arka koltukta oturan dünyayla ilgisiz şahsı güç bela çıkarabiliyordu. Ceketi ve pantolonu yağ ve kana, geçen bir arabanın çarptığı sağ elindeki yara motor yağına bulanmıştı. Sağ uyluğu ve kalçası şişerek büyük bir bere haline gelmiş, uyluk kemiğinin başı bereli leğen kemiğine geçmişti. Ön koltuğa yaslandı. Bereler ve hassas baskı noktaları bedenini, çalınırken fazla zorlanan bir müzik aletinin durakları gibi sarıyordu.

"Maitland, buna hiç kimse inanmayacak..." Bir kendini tanıma belirtisi gibi yüksek sesle söylenen sözler sadece ağzındaki yarayı fark etmesine yardımcı oldu. Bereli diş etlerine masaj yaparak bıkkın bir ironi duygusuyla kendine gülümsedi ve dikiz aynasında yüzünü inceledi. Kurşuni bir bere yüzünün sağ tarafından abartılı bir palabıyığın yarısı gibi köşegen biçimde iniyordu.

Gitme vaktiydi... Otoban setine doğru baktı. Havayolu otobüslerinin ve yüksek kasalı kamyonların çatıları otobanın doğu yönüne giden şerit boyunca ilerliyordu. Batı yönünde ilerleyen şeritler neredeyse bomboştu. Bir nakliye aracı ve iki yolcu otobüsü banliyöye doğru giderken hız yapıyorlardı. Seti bir tırmansa çok geçmeden bir araba çevirecekti.

"Bir telefon kulübesi bul –Hammersmith Hastanesi– Catherine'i ve ofisi ara..." Maitland yapacaklarının listesini hazırladıktan sonra kapıyı açtı ve güneşin altında bedenini dinlendirdi. Sağ bacağını iki eliyle birden bir et parçası gibi taşıyarak yere bıraktı. Bu ufak çabayla tükenmiş halde titreyerek kapıya yaslandı. Derin ağrı mahmuzları kalçasından kasıklarına ve poposuna doğru ilerliyordu. Yaralı bacağının üzerinde dengesini kaybetmeden durabiliyordu. Arabanın tavan oluğuna tutunarak otobanda ilerleyen trafiğe göz attı. Sürücüler güneşliklerini indirmiş, gözlerini sabah güneşinden koruyorlardı. Aralarından hiçbiri atılmış arabaların arasında duran bu bitkin adamı fark etmezdi.

Soğuk hava Maitland'in göğsünde patlıyordu. Solgun güneş ışığı altında bile üşüyor, kendini yorgun hissediyordu. Çarpışmadan

ve otobandaki yaralanmalarından sonra iri fiziği olmasa ayakta kalamazdı. Çalıntı bir spor araba, yanmayan ön farlar, ehliyetsiz bir sürücü. Direksiyondaki genç adam yüzde bin ihtimalle Maitland'e çarptığından kimseye söz etmeyecekti.

Yaralı bacağını kaldırıp öndeki çimenlerin içine bıraktı. Jaguar'ın bagajındaki şarabı düşündü ama Burgundy'nin doğrudan beynine gideceğini biliyordu. Şarabı unut dedi kendi kendine. Uzun çimenlerin arasına karış, hayatta bulamazlar seni. Orada yatıp ölürsün.

Kollarını açarak yaralı bacağı üzerinde ileriye atlamayı başardı. Bedenini doğrultmak için uzun çimenlere tutundu.

"Maitland, bu bütün bir günümüzü alacak..."

İkinci bir adım attı. Nefes nefese, bir havaalanı servisinin otoyolda batıya doğru ilerleyişini izledi. Yolculardan hiçbiri aşağıya, adaya doğru bakmadı. Maitland kendini toplayıp üç adım daha atarak yan dönmüş bir binek otomobilinin mavi gövdesini yakalar gibi oldu. Bir elini paslı şasiye uzattığında yaralı bacağı patlak bir lastiğe takıldı. Sol bacağı burkularak onu uzun çimenlerin içine attı.

Maitland rutubetli çardağının altında kımıltısız uzanmıştı. Yeniden rahat nefes almaya başlar başlamaz çimenlerdeki çiy damlalarından alıp bereli ağzına sürdü. Setten hâlâ altı metre uzaktaydı, ona ulaşabilse bile dik ve dümdüz yüzeyli yokuşu asla tırmanamazdı.

Çimenlerin arasından ellerine dayanarak doğruldu. Binek otomobilinin paslı dingili başının üzerinde yükseliyordu. Lastikler ve motor çıkarılmıştı ve egzoz borusu gevşek halde uzatma kutusundan sarkıyordu. Maitland yukarıya uzandı ve boruyu elleriyle sallamaya başladı. Boruyu birden yuvasından kopararak arka dingilin arkasından paslı boruların bir metrelik bir bölümünü çekti. Güçlü kollarıyla bir ucunu derme çatma bir tutamaca dönüştürdü.

"Tamam!.. Artık bir şeyler yapabileceğiz!" Kendine olan güvenini yeniden kazanmaya başladığını şimdiden hissediyordu. Kendini bu eğreti değneğin üzerine attı ve toprağın yüzünü açan yaralı bacağıyla ileriye doğru sendeledi.

Setin ayağına ulaştığında bir kolunu sallayarak otobanın batı yönüne giden şeridi üzerinde ilerleyen araçlara bağırmaya başladı. Kuruyan boğazından çıkan vıraklamayı duymak bir yana sürücü-

lerden hiçbiri onu göremiyordu bile; Maitland ise direncini koruyarak olduğu yerde duruyordu. Setten tırmanmaya çalıştı ama birkaç adım sonra yokuşta bir çamur yığınının içine saplandı.

Sırtını tam olarak otobana verip ilk defa adayı incelemeye başladı.

"Maitland, zavallı sen, burada Crusoe gibi terk edilip kaldın. Eğer dikkat etmezsen sonsuza dek bu adaya göçmüş olarak kalacaksın..."

Sadece gerçekleri söylüyordu. Üç otoban yolunun kesişme noktasında terk edilmiş bu toprak parçası kelimenin tam anlamıyla ıssız bir adaydı. Maitland kendi kendine öfkelenerek bu kısır toprak parçasına vurmak için değneğini kaldırdı.

Geriye, arabasına doğru sendeleyerek yürüdü. Hurdalığın batısına doğru yirmi metre uzaklıkta hafif bir yükseltiye çıktı. Burada bir onarım merdiveni ya da geçit tüneli arayarak adanın çevresini gözlemlemek için durdu. Üstgeçidin altında, tel örgü bir beton setten diğerine aralıksız sahneler düzeninde akıyordu. Tali yola çıkan yokuş otuz metreden daha yüksekte ve otobanın setinden daha da dikti. Batıda iki yolun birleştiği uç noktada toprak rampalar dikey beton duvarlara dönüşüyordu.

Maitland birkaç adımda bir ona doğru savrulan uzun çimenleri yere yatırmak için durup bedenini geriye, arabaya doğru savurdu. Arabaya ulaştığında bagajı açtı ve Burgundy'leri sayarak toplam beş şişe olduklarını gördü; bu sert içki gerçeklikle biricik bağını temsil ediyormuş gibi, şişelerin her birini karton kutudan çıkarmıştı.

Ağır İngiliz anahtarına uzandı. Maitland, adamım, dedi kendi kendine, içmek için biraz erken ama bar açıldı. Dur biraz ama. Galiba suya ihtiyacın var senin.

Sabah güneşinin ışıkları soğumuş bedenini ısıtarak yükselirken aç karnına içilen birkaç yudum ağız dolusu şarabın bile onu bir ayyaşa çevireceğini hatırlattı yine kendine. Bu arabaların arasında bir yerde su olmalıydı.

Radyatör. Maitland bagajın kapağını hızla kapatarak değneğini kaptı ve kendini arabanın önüne doğru savurdu. Çamurluğa doğru giderek bereli elleriyle fren balataları ve süspansiyon üniteleri arasında radyatörün alçakta kalan ucunu aradı. Durdurma mandalını buldu ve kapağı zorlayarak sıvının akışını kesti.

Glikol! Acı sıvıyı tükürerek avucundaki yeşil lekeye baktı. Paslı suyun keskin kokusu boğazını acıtıyordu.

Refleksleririnin hızlandığını şimdiden hissediyordu. Sürücü koltuğuna yaslandı ve kaput parçasını yere bıraktı. Bedenini doğrultarak ağır kaputu kaldırıp motor bölmesini aradı. Elleriyle ön cam sileceklerinin su haznesini hissedebiliyordu. Değneğin bir ucuyla madeni armatürü büküp kopardı ve grafitleri plastik kutudan söktü. Neredeyse ağzına kadar dolu olan haznenin içinde yarım litre temiz su vardı. Maitland soğuk suyun tadına bakarken arabaya dayanmış dinleniyor, elindeki değneği otobanda ilerleyen araçlara doğru savuruyordu. Suyun keşfi, küçük bir buluş olmasına rağmen güvenini ve kararlılığını geri getirmişti. Adada geçirdiği ilk saatlerde yardımın hemen geleceğini, geçen bir arabaya el sallamak gibi küçük bir hareketin bile çarçabuk kurtulmasını sağlayacağını düşünmekte çok acele etmişti.

Yaralı ağzını dikkatlice yıkayarak suyun yarısını içti. Sinirlerini ve atardamarlarını elektrikli bir uyarıcı gibi harekete geçiren suyun etkisiyle zihninin açıldığını, ferahladığını hissediyordu. Arabanın çevresinde topallayarak neredeyse çocuksu bir keyifle hafifçe çatıya vurdu. Bagaja dayanarak bedenini dinlendirdi, oturduğu bu noktadan adanın tel örgünün arkasından görülen engebeli yüzünü inceledi. Jaguar'daki alet takımının içinde ağların arasından bir delik açmak için gereğinden fazla araç vardı.

Maitland kendi kendine sessizce gülerek Jaguar'ın arka koltuğuna yaslandı. Nedense ani ve baskın bir rahatlama hissi duydu. Kutuyu kaldırıp içindeki duru suyu salladı. Artık kaçacağından emindi. Yaralanmalarına ve arabaya verilen zarara rağmen sonsuza dek adada mahsur kalabileceğine dair korkuları neredeyse paranoyakça görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, otobanın batı yönüne giden tarafında üstü açık arabasıyla bir sürücü yavaşladığında hâlâ gülüyordu. Üniformalı bir Amerikan askeri olan sürücü, keyifli keyifli Maitland'e baktı, onun günün ilk içkisinin tadını çıkaran bir serseri ya da avare olduğunu düşündüğü kesindi. Maitland'e eliyle işaret ederek onu götürebileceğini ima etti. Maitland kendini toparlayıp bu adamın kaza yaptığından beri onun için durmaya gönüllü olan tek kişi olduğunu fark edene kadar sürücü kibarca el sallayarak uzaklaşmıştı.

V
Tel örgü

Bedenini yorgun düşmüş bir talim çavuşu gibi taşıyan Maitland, Jaguar'ın bagajından aşağıya doğru güçlükle ilerledi. Kalçasındaki acıyı bilmezden gelerek sertçe arabaya yaslandı; değneği savurarak ortadan kaybolan sürücüyü geri çağırmaya çalışıyordu. Artık kendindeydi, yaralı bacağına ve yırtık pırtık giysilerine iğrenerek, anlık bir gençlik histerisine teslim olduğu için kendine öfkelenerek baktı. Çarpışma arabasını yerle bir etmekle kalmayıp beyninin palamar takımlarını da gevşetmişti sanki.

Maitland sağ koltuk altını metalik desteğe dayadı. En basit fiziksel hareketleri yapmaya bile hazır olmadığını fark etti. Çarpık yansıması bagaj kapağında görülen pis ve kötürüm figür adadaki durumunu özetliyordu, bu beton yollar arasında neredeyse hiçbir

işe yarar becerisi ya da gereci olmaksızın yapayalnız kalmıştı.

Aslında Maitland ruh hallerinin pek azını dışa vururdu. Bugünlerde beynine monte edilmiş tam teşekküllü bir acil durum takımı, bunun yanı sıra gerçek ve hayali felaketlerden kurtulmak için hızlandırılmış bir kurs hiç fena olmazdı.

"Anahtar, kutu anahtarı, direksiyon kolu..." Maitland alet takımını titizlikle inceledi. Kendine duyduğu öfkeyle beceriksiz bir eri azarlıyormuşçasına yüksek sesle konuşuyordu.

Aletleri ceket ceplerine doldurduğunda desteğini doğrulttu ve otobanda ilerleyen arabaları görmezden gelerek üstgeçide doğru yola çıktı. Saat dokuzu biraz geçiyordu ve yoğun sabah trafiğinden sonra yollar biraz boşalmıştı. Ilık gün ışığı şimdiden çevre duvarlarını bulanıklaştırıyor, önceki akşam adanın üzerine çöken donuk sarı pusu ıslak çimenlerden çekiyordu.

Maitland salınarak yürümeyi sürdürürken Catherine'in o sabah yeni arabasını Japon distribütörlerden alacağını anımsadı. Helen Fairfax Guy's'daki pediatri kliniğinde meşgul olmalıydı – ironik biçimde ikisi de ona telefon etme telaşına girmeyecek, her ikisi de Maitland'in geceyi diğerinin yanında geçirdiğini düşünecekti. Hatta işyerinde de, herkes hasta ya da acil bir iş için uzakta olduğunu düşünecek, kimse yokluğunu endişelenilecek olağanüstü bir durum olarak görmeyecekti. Maitland çalışanlarını, gidiş gelişlerini sorgulamadan kabul etmeleri konusunda eğitmişti. Birçok defa dönene kadar ofise özellikle haber vermeden ABD'ye uçmuştu. Geri dönüşü bir haftayı bulsa bile sekreteri bu durumla Catherine'i ya da Helen'i arayacak kadar ilgilenmezdi.

Engebeli zeminde bozulan yürüyüşü ona acı veriyor, tel örgüye doğru aksayarak yürüyordu. Çimenlerin altında bina temellerinin ana hatlarını, Edward dönemi tarzında dizilmiş evlerin temel planlarını görebiliyordu. Otoban setlerini doldurmak için getirilen toprak ve çakıllarla yarı yarıya örtülü olan İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir hava saldırısı sığınağının girişinden geçti.

Maitland tel örgüye ulaştığında üstgeçidin gölgesi içinde, derinlerde nefes nefese kalmıştı. Destek aldığı değneği çite dayadı ve kara toprağın üzerinde oturdu. Ceplerinden anahtarı, kutu anahtarını ve kerpeteni çıkardı. Ağır madeni araçlar yaralı göğsüne ve karnına çarparak omuzlarına sürtünmüştü.

Üstgeçidin altında ot bitmiyordu. Nemli toprak, çitin diğer ucundaki hurda yığınlarından ve delinen madeni varillerden akan artık petrolle kararmıştı. Yüz metre uzunluğundaki tel örgü duvar boyunca kamyon lastiklerinin arka tümsekleri ve boş kutular, parçalanmış ofis eşyaları, katılaşmış çimento torbaları görülebiliyordu. İnşaatçıların kalıpları, paslı tel balyaları ve hurda haline gelmiş motor parçaları öyle büyük bir tepe oluşturuyordu ki, Maitland çiti yarıp geçebilse bile bu döküntü ormanını aşabileceğinden kuşkuluydu.

Maitland oturduğu yerden yüzünü tel örgüye döndü. Bulunduğu yerden çok yukarıda, üstgeçidin, geniş güvertesi akan trafiğin etkisiyle hafif yankı yapan, duru nisan göğüyle neredeyse bitişik beton gövdesi duruyordu. Kerpeteni her iki eliyle birden kavrarken, metalik bir halka kullanarak çelik sicimi dişleriyle test etti. Donuk ışıkta ancak hafif bir çentik atabildiğini gördü. Soğuk havada titriyordu. Anahtarı ve kutu anahtarını yerde sürüyerek yavaş yavaş üç metre uzaktaki çelik direğe doğru gitti. Burada telin bitişik bölmeleri direğe, destek bir levhaya kendiliğinden kilitlenen somunlarla sürgülenen aralıksız bir çelik flanşla bağlanmıştı.

Maitland anahtarın ayarını yaparak somunlardan biri üzerinde çalıştı. Artık herhangi bir baskıyı kaldırmak bir yana aklını yerinde tutmak için bile çok halsizdi. Yukarıya, çitin uzun duvarına baktı. Bundan on yıl, belki on gün önce çıplak ellerle bu çite tırmanacak gücü bulabilirdi kendinde.

Anahtarı yere fırlattı ve diğer anahtarla nemli toprağı kazıdı. Kara toprak, petrolle kayganlaşmış olsa da suyu ancak ıslanmış bir deri kadar geçiriyordu. Çitin altına bir çukur kazmak için en azından bir metreküp taşlı su çıkarması, her biri elli kilogram üç metre yüksekliğinde bir kamyon lastiği yığınını aşması gerekecekti.

Karanlık hava bereli ciğerlerine iğne gibi batıyordu. Nemli giysileri içinde titreyen Maitland aletleri yeniden ceplerine koydu. Yeniden güneşe çıktığında, uzun çimenler sıcaklıklarının bir parçasını ona geçirmek istiyormuşçasına uyluklarında gezindi. Maitland gözlerini otoban sisteminin uzaktaki setlerine dikti. Neredeyse yirmi dört saattir hiçbir şey yememişti ve o ana kadar kazanın şokuyla gölgelenen ilk yoğun açlık sancıları başını döndürüyordu. Çabalayarak Jaguar'ın çatısma odaklandı. Araba, tel örgüye yaptığı ba-

şarısız yolculuk sırasında birkaç santim uzamış gibi görünen çimenlerin üzerinde belli belirsiz görülebiliyordu.

Kendini cesatlendirerek adanın karşısından güney çevresine doğru yola çıktı. Her on adımda bir durup sık ısırgan otları arasından değneğiyle kendine yol açıyordu. Alçak bir duvara vardı ve bir bahçe patikasından havaya yükselen birkaç basamakla buraya tırmandı. Bu kalıntılar kum ve kireçle sıvanmış, yıllar önce yıkılan Viktorya dönemine ait bir evden tek kalanlardı.

Adanın yüzü gözle görülür biçimde engebeliydi. Her şeyi mantosunun ardına gizleyen çimenler hırçın bir denizin dalgaları gibi yükselip alçalıyordu. Adanın ana omurgasından, geçmişteki komşu ana caddenin sınırlarını çizen geniş bir vadi uzanıyordu. Çimen her iki tarafta da gevşeyen resiflere ve siperlere tırmanıyor, civardaki boş yolları kaplıyordu.

Maitland, işgalci ısırgan otlarıyla mücadele eden iki ufak mürver ağacının arasına nifak sokarak merkezdeki vadiyi geçip güneydeki rampaya tırmandı. Değnek ayağının altındaki madeni bir objeye, devrilen bir mezar taşının içine yerleştirilen demir bir plakaya çarparak onu çınlattı. Terk edilmiş bir kilisenin bahçesinde duruyordu. Bir yanda bir grup aşınmış mezar taşı vardı. Bir dizi sığ sel yatağı mezarların yerlerini belirliyor ve Maitland kemiklerin bir *ossuary**'ye taşındığını düşünüyordu.

Tali yolun yüksek seti tepesinde uzanıyordu. Başının on metre yukarısında akan trafik çarpışma bariyeriyle gizlenmişti. Motorların homurtusu sabah şehrinin uzaktan gelen seslerine karışmıştı.

Maitland kendini setin ayağına savurdu. Yer sigara paketleriyle, sönen sigaraların izmaritleriyle, şekerlemelerin ambalaj kâğıtlarıyla, kullanılmış prezervatif ve boş kibrit kutularıyla doluydu. Elli metre önünde bir trafik işaretinin beton bloku setten fırladı.

Maitland adımlarını sıklaştırarak yumuşak toprak üzerinde sarsıla sarsıla yürümeyi sürdürdü. Tahmin ettiği gibi blokun kıyısından akan bir oluk vardı. Yağmurun üzerindeki bütün döküntüleri alıp götürdüğü dar sel yatağı, beton adanın çevresinden bir drenaj arkının ağzına dökülüyordu. Drenaj arkının dökme demir ızgarasının arkasında, fırtına tüneli, yirmi beş metre uzaktaki sete uzanıyordu.

---

* Kemiklerin saklandığı özel bir yer (ç.n.)

Maitland elindeki değnekle ızgaraya hafifçe vurdu. Ağır madeni yapının sürgüsünü çıkaramayacağının kesin olduğunu kabul ediyordu. Nedense aralarında elini sokabileceği kadar mesafe olup olmadığını merak ederek aşağıya, ızgaralara baktı. Dönüp sigara paketlerini iteleyerek uzağa, döküntülerin arasına doğru sendeledi.

Başı önde ayaklarını sürürken tatsız ve duygudan yoksun bir hışımla tepesinden geçen görmediği araçlara bağırıp çağırmaya başladı.

"Durun...Tanrı aşkına, yeterince çektim!.."

Hiç cevap gelmeyince sakin sakin yoluna devam etti. Hafif rüzgâr yaralı ayağına dolanan şeker ambalajlarını döndürüyordu. Adayı geçerken çimenler sonsuz dalgalarla salınarak arkasında zikzaklar oluşturuyordu. Dehlizleri yeşil korunağına heybetli ve tetikte bir canlıyı kabul ediyormuşçasına açılıp kapanıyordu.

VI
Yağmur fırtınası

Maitland sıcak öğle saatinde arabasının içinde uyudu. Yanındaki arka koltukta su kutusu ve bir şişe taze Burgundy vardı. Saat ikide, üstgeçitten geçen bir çöp kamyonu sürücüsünün hava frenlerine ayağını basıp çekmesiyle kesik kesik gelen bir dizi hırıltı onu uyandırdı. Adayı geçme çabası yaralı bacağındaki ağrıyı depreştirmiş olsa da kafası dingindi. Keskin açlık sancıları karnından boğazına çelik bir el gibi uzanıyor, ama o arka koltukta sessizce oturuyordu. Öğleden hemen sonraki saatlerde dinlenerek durumunu değerlendirdi.

Her şeyin ötesinde adaya gelişinden beri kafasındaki varsayımın –kaza yaptığı arabasını oradan geçecek bir sürücü ya da polisin er geç fark edeceği ve yardımın gelmesinin tıpkı bir banliyönün

çift yönlü yolunun ortasındaki sınıra çarptığında görüleceği gibi kaçınılmaz olacağı varsayımının– tümüyle yanlış olduğunun, bunun da o beraberinde taşıdığı bütün bir rahatlatan beklentiler sisteminin parçası olduğunun farkına vardı. Adanın özel topografyası, uzun çimen örtüsü, bakir çalılığı ve hurda araçlar topluluğu düşünüldüğünde, dikkat çekeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Özel ve profesyonel yaşam koşullarıyla karısı ve doktor Helen Fairfax arasındaki o bir zamanlar çok işine gelen mesafe düşünüldüğünde de, biri polisi arayacak kadar kuşkulanana dek en azından bir hafta geçebilirdi. Yine de Maitland'in ofisinden çıktıktan sonra izlediği yolu tespit etmeye çalışan en uyanık dedektifin bile, arabasının bu çimen deniziyle örtüldüğünü hayal etmesi güçtü.

Maitland pantolonunu gevşetti ve yaralı uyluğunu inceledi. Eklem yeri sertleşmiş, ağır yaralı, kırık kan damarları yağ ve kir tabakasının altında parıldıyordu.

Yaralı ağzına özen göstererek ön cam haznesindeki yapışkan suyun son damlalarını içti. Londra'nın merkezindeki sislerin arasından görülebilen ofis bloklarını inceledi. Katılması gereken bir toplantı şimdi, öğle yemeğinden sonra devam edecekti – delegelerin herhangi birinin ona ne olduğuyla ilgili bir fikri var mıydı? Şimdi kurtarılsa bile, işe yeniden başlayana kadar en azından günler, belki de haftalar geçecekti. Kaçırılan bir dizi randevuyu, iptal edilen müşteri toplantılarını, başkanlık edeceği komiteyi düşündü. Bacağı tüm bunlar için onu paylayan bir alarm işareti gibi zonklamaya başladı.

"Evet – bakalım elimizde ne var..." Maitland gittikçe artan sürekli uyuma arzusunu bastırarak kendini ayılttı. Kendisini arabanın arkasına doğru attı. Otoban boyunca akan trafiğin gürültüsünü duyabiliyordu, ama onları durdurmaya çalışmakla sadece kendini yoracağının bilinciyle araçları görmezden geldi.

Bagajındaki el çantasını açtı. Tıraş losyonunun keskin kokusu havayı dolduruyordu. Rugan ayakkabılarını ve smokinini çıkardı. El çantası nerdeyse tam anlamıyla bir zaman kapsülüydü, bu kokulardan ve yüzey dokularından geçmişe ait bir dünyayı kolaylıkla yeniden oluşturabilirdi.

Tıraş makinesinin bıçağını çıkararak mavi havlusunu şeritlere ayırdı. Şeritlerden birini tıraş losyonunun içine batırdı. Keskin kolonya düzinelerce küçük kesik ve sıyrığa temas ederek yaralı elini

yaktı. Maitland bilek boğumundan başparmağının topağına uzanan böbrek şeklindeki yarayı pıhtılaştıran kir ve yağı temizledi. Elini havlu şeritleriyle sildi, bagajı kapattı ve terk edilmiş arabaların çevresindeki çimenlerin arasından aksayarak yürüdü.

Enkazlarını arkada, hurdalığa bırakan beş araç, Jaguar'ın çevresinde bir yarım daire çiziyordu. Çimen paslanan gövde panellerinin arasındaki boşluklarda, ters dönmüş taksinin boş motor bölmesinden filiz vererek uzamıştı. Çökmüş çamurluklar, kaba lastik yığını, tek bir kaporta kapağı ısırgan otları arasında yatıyordu. Maitland bir rampa oluşturmak için neye ihtiyacı olduğunu düşünürken ara sıra yukarıya, sete bakarak hurdaların arasında gezindi.

Yağmur damlaları boynunu ıslatıyordu. Yeniden kendini Jaguar'a attı. Güneş kararan bulutun ardına saklanmıştı. Londra'nın merkezi şimdiden yağmura teslim olmuştu. Arabaya adımını atar atmaz adada sağanak yağmur başladı. Yağmurla dolan rüzgârlar salınan çimenleri eşit düzeye getiriyordu. Otoban boyunca ilerleyen, ön farları akışkan karanlığın içinde yanan arabalar yağmurla kamçılanıyordu.

Maitland, arka koltuğa oturarak yağmurun yüzünden birkaç santim uzaktaki pencere camına vuruşunu izledi. Öylece durarak fırtınaya baktı, paramparça olan bu arabadan kalan ufacık bir korunak için bile borçlu hissediyordu kendini. Kaportaya çarpan yağmur damlaları dans ederek açık ön cama doğru geri dönüyor, serpinti parçacıkları yüzüne vuruyordu.

"Hadi!" Maitland yaralı bacağıyla dikkatle vurarak arka kapıyı açtı. Bacağını sürükleyip iki kez yere düşürdüğü değneğiyle ayakta durmaya çabalarken yırtık giysilerini ıslatan karanlık yağmur başını kamçılıyordu. Kendini hurdalığa atarken fırıl fırıl dönen yağmur damlaları ceketinin ve pantolonunun ince kumaşını delip geçiyordu sanki. Maitland başını çevirdi, sendelerken açık ağzıyla yağmur damlalarını yakalıyordu.

Kaba lastiklere takılarak tökezleyip dizlerinin üzerine düştü. Önceden fark ettiği gevşek kaporta kaputuna tutunarak yeniden ayağa kalkmaya çabaladı. Soğuk tenini acıtan yağmura ve sağ elindeki sırılsıklam sargı bezine aldırmadan kaputu Jaguar'a doğru sürüdü, kaportanın üzerine çıkardı ve açık ön camın içinden ters yüz ederek soktu.

Yağlı metalden Jaguar'ın kontrol paneline doğru ilk su damlaları düşerken geride durdu. Değneğe yaslanan Maitland, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında coşmuş bir deli görünümünde sessizce kendine bağırdı. Islak giysileri ölü bir hayvan gibi üzerine yapışmıştı. Arabanın içine doğru süründü, hazne kutusuyla birlikte ön koltuğa çömeldi ve yukarı kalkmış kaputtan aşağıya doğru yol alan titrek su akıntısına yön verdi. Kutunun içinde yarım litreden biraz daha fazla kabarcıklı su biriktiğinde yağmur da azaldı, ama beş dakika sonra durmayan bir sel halinde yeniden başladı.

Fırtına dindikten otuz dakika sonra Maitland bütün bir kutuyu suyla doldurmuştu. Tüm bu süre boyunca ıslak giysileri içinde ileriye doğru çömelip bereli elleriyle ön koltuğu yoklarken kendi kendine yüksek sesle konuşuyordu; bu monologlara hem Catherine'i hem de Helen Fairfax'ı bazen seslerini taklit ederek, güçsüzlüğüyle alay etmelerine izin vererek dahil ettiğinin farkında sayılırdı. Kendini ayık tutmak için, yaralı bacağını bilerek zorladı, acıyı bir şekilde bu iki kadının kafasındaki imgesiyle özdeşleştiriyordu.

"İyi... hemen hemen dolu, ağzım bu lanet plastikle kesme. Fena değil – iki litre su, birkaç gün için yeterli. Ama bu Catherine'i pek cezbetmezdi... Tüm bu olanları gereğinden fazla uzatılan bir tür şaka gibi görürdü o. 'Sevgilim, sen hep fazla hızlı araba kullanmışsındır, biliyorsun...' Onu burada görmeyi isterdim, ne kadar dayanabilirdi ki acaba buna?.. İlginç bir deneyim olurdu. Dur bir dakika Maitland, *onun* için dururlardı. O otobanda otuz saniye görünse batı yönüne dönüş yolu boyunca tampon tampona girerlerdi. Ne diyorum ben? Niye onları suçlayasın ki Maitland? Yağmur başlayacak... gücümü yitirmeden bu adadan ayrılmalıyım. Başımdaki acı sarsıntıdan olabilir, burası soğuk, bacağım kan içinde..."

Güneş yeniden çıkıp, ışınları iç içe geçmiş çimenleri görünmez bir fırçanın dişleri gibi süpürürken Maitland ıslak giysileri içinde titriyordu. Hazne suyundan ölçülü bir yudum aldı. Yağmur suyu iyi havalandırılmıştı ama tatsızdı; Maitland beyninin, tat alma duyusunu köreltecek ufak bir hasar görüp görmediğini düşündü. Fiziksel kuvvetinin hissedilir derecede azalmakta olduğunu biliyordu. Biriktirmek için onca çabaladığı suya olan ilgisini yitirerek arabadan çıktı ve bagajı açtı.

Ceketini ve tişörtünü çıkardı. Islak paçavralar ellerinden ayak

ucundaki çamurlu su havuzuna düşü. Kazadan bu yana yirmi dört saatten biraz daha fazla zaman geçmişti, ama kollarının ve göğsünün derisi, canlı renkleriyle kızarıklık ve lekelerle dolu bir bere bahçesine dönüşmüştü. Maitland şık gömleğini giyip yakasını kaldırarak üstüne geçirdiği smokininin düğmelerini ilikledi. Cüzdanını bagaja attı ve bagajı kilitledi.

Güneş ışığı altında bile donduğunu hissediyordu. Mantarı şarap şişesinin içine doğru iteleyip Burgundy'sinden bir yudum alarak kendini ısıtmaya çabaladı. Sonraki bir saat boyunca, bulup taşıyabildiği tüm lastik ve çamurluklarla, hurdalık ve set arasında aksayarak yürüdü. Arabaların çevresindeki alan bir süre sonra çamura bulanan smokiniyle bir bostan korkuluğu gibi kaydığı bir bataklığa dönüştü.

Durduğu yerde günün son ışıkları uzun çimenlerin üzerine düşüyor, gövdeleri daha da yukarı taşıyordu. Büyüyen bu gür çimenler, Maitland'e kendisini boğmaya yönelik neredeyse bilinçli bir çaba gibi geldi. Toprağı değnek yardımıyla güçlükle kazarak lastikleri set rampasına dayadı. Yağmurla yıkanan toprak çevresinde küçük bir heyelanla sıvılaşıyor, çamurluklar zemini delerek çöküyordu. Akşam trafiğinin ilk gürültüleri gelmeye başladığında, Maitland yaralı bacağını bir dağın yüzeyinde ölmekte olan bir yoldaş gibi ardından sürüyerek çıktığı seti yarılamayı başarmıştı.

Trafik tepesinde, altı metreden uzak olmayan bir mesafede, kesintisiz bir korna ve motor potpurisi halinde gümbürdüyordu. Aralarda bir havaalanı servisi yüksekten yüzünü gösteriyor, yolcular pencerelerinin arkasından görülebiliyordu. Maitland kaygan çamurun içinde oturur halde, onlara el salladı.

Tepeden üç metre uzaktaydı, ağaç köprülerin çitlerinin yerini. yenilerinin aldığını ve güçlendirildiklerini gördüğünde daha fazla ilerlemek için çok yorgundu. Durduğu yerden birkaç adım yüksekte adadan başlayan tersyüz edilmiş kumsalda, çivi izleri ölgün ışıkta görülebilen çelik kaplı bir işçi botunun izleri vardı. Maitland bundan başka beş iz daha saydı. Anayol bakım görevlileri zarar gören köprüleri yeniden mi kurmuşlardı? Kendisi adanın uzaktaki ucunda topallarken işçiler muhtemelen yaralı bir sürücü ya da yaya olup olmadığına bakmak için rampadan aşağıya inmişlerdi.

Güneş White City'deki apartman bloklarının arkasında kaldı.

Çabalamaktan bir süreliğine vazgeçen Maitland, geriye, arabaya doğru süründü. Arka koltuğa doğru tırmanırken yüksek ateşin ilk belirtilerini hissetti. Çamura bulanmış smokininin içinde kamburu çıkmış halde, şarap şişesini sıkıca kavrayarak kendini ısıtmaya çalışıyordu. Trafik alacakaranlığın içinde ilerliyor, ön farlar yol göstergelerinin altında ışıldıyordu. Bir polis arabasının sireni alacakaranlığın içinden uluyarak geçti. Maitland bu sesin durmasını ve polis ekibinin bir sedyeyle setten aşağıya doğru gelmesini bekledi. Ağrıyan başının içinde beton üstgeçit ve tek başına kaldığı otobanlar sistemi daha da korkutucu bir hale gelmişti. Başının üstünde dönüşümlü olarak çalıştırılan ışıklandırılmış yol göstergeleri, anlamsız hedeflerle Catherine'in, annesinin ve oğlunun isimlerini işaret ediyordu.

Saat dokuza geldiğinde ateş nöbeti geçmişti. Maitland yoğun trafiğin gürültüsü son bulduğunda, birkaç ağız dolusu şarap yudumuyla yeniden kendine geldi. Ön koltukta ileriye doğru kaykılıp ona kalan aklın ve enerjinin tümüyle odaklanarak yağmurla ıslanan kontrol paneline baktı. Her nasılsa hâlâ adadan kaçmak için bir yol geliştirebiliyordu. Batıya doğru yarım mil uzakta, yüzlerce ailenin akşam yemeklerini bitirdiği apartman dairelerinde ışıklar yanıyordu. Bu dairelerden herhangi birinden bir yangın ya da parıltı rahatlıkla görülebilirdi.

Maitland geçen bir arabadan sete atılan bir sigara izmaritinin ışıldayan kavisine baktı. Tam o anda, gerçekten de tüm bir adayı aydınlatmaya yetecek kadar çok işaret aracının üzerinde oturduğunu fark etti.

VII
Yanan araba

Maitland heyecanını bastırmaya çalışarak aşağıya, yakıt deposunun kavisli çatısına baktı. El çantasını ve alet takımını bir yana bırakıp, İngiliz anahtarının açık ağzıyla deponun ortasına vurmaya başladı. Boya çentikleri ellerini acıtırken, işlenmiş maden karanlıkta parıldıyordu. Çarpışmaya dayanıklı çatısının içindeki ağır demir, delemeyeceği kadar güçlüydü. Maitland anahtarı ayağının altındaki çamurlu toprağa bıraktı. Ön farları başından yedi metre uzaklıkta havanın içinde dönen bir araba üstgeçit tüneline doğru yaklaştı. Maitland yere çömeldi ve arka çamurluğun altında başını ve omuzlarını oynattı. Deponun altında valfı aradı.

Bir arabayı nasıl ateşe verirsin, diye sordu kendi kendine. Binlerce filmin ve televizyon oyununun klişesiydi bu. Alacakaranlıkta

depoya yaslanmış otururken, böyle bir film kesitini ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı. Eğer valfı açarsa yakıt yağmurla iyice ıslanmış toprağa akacak, birkaç dakika içinde buharlaşacak ve sulanacaktı. Dahası hiç kibrit yoktu elinde. Bir tür kıvılcıma ihtiyaç vardı. Maitland omzunun üzerinden arabanın koyu rengine baktı. Sırayla elektrik sistemini – yüksek voltaj bobininin, yeni bataryanın, devre kesicisiyle distribütörün oluşturduğu dizgeyi geçirdi aklından... Ön far ve fren ışığı devresi işlemese de araba elektrik noktalarıyla yaşıyordu.

Çakmak! Maitland ayaklarına doğru kaykılarak kendini sürücü koltuğuna çekti. Kontağı açıp, karanlığın içindeki parıltılarını izlediği kontrol paneli ışıklarını denedi. Çakmağı içeriye doğru itti. On dakika sonra çakmak geriye, avucunun içine düştü. Kızıl ışık yaralı ellerini güneşten bir parça gibi ısıtıyordu. Işık yiterken arkasına yaslanıp birkaç saniyeliğine kestirdi.

"Catherine...Catherine..." Yüksek sesle karısının ismini söyleyerek uyanık kalmak için kendini zorluyor, böylelikle olası herhangi bir suçluluk, düşmanlık ya da şefkat duygusunu kışkırtıyordu. Anahtarı taşıyarak arabadan güçlükle çıktı. Su kabını bir yana attı, Jaguar'ın kaportasını kaldırdı ve motor bölmesine dikkatlice baktı.

"Yakıt pompası...evet." Maitland pompanın üzerindeki cam koninin anahtarını çekiç gibi kullandı. Beşinci darbede, artık pes noktasına geldiği ön cam kırıldı. Benzin motorun üzerine yayılıp toprağa damlarken Maitland parçaları dağıttı. İşlenmemiş yakıtın kokusuyla sarhoş halde başı rahatlama hissi ve bitkinlikle sallanarak motora yaslandı. Kendini yatıştırmaya çalıştı. Birkaç dakika içinde kurtarılacak, belki de hastaneye doğru ilerliyor olacaktı...

Maitland yeniden sürücü koltuğuna geçti ve kontağı çevirdi. Kontrol panelinin ışıkları, kabinde sönük bir parıltı oluşturuyor, çamura bulanmış smokininin klapalarına yansıyordu. Kontrol paneli dolabından Londra yol haritasını çıkardı ve haritayı 60 cm. uzunluğunda bir tahta parçasına dönüştürdü. Durumdan memnun halde, kontak anahtarını çevirerek motoru harekete geçirdi. Motor inlerken araba oradan oraya savruluyordu. Karbüratörlerin şamandıra depolarındaki yakıt haznesiyle doyan motor sanki yaşama yeniden öksürüyordu. Maitland marşa bastığında pompa yardımıyla depodan çıkarılan ve kırık cam kabın içinden geçen benzinin kokusunu

duyabiliyordu. Benzinin arabanın altındaki toprağa sızmasını dinledi. Arabanın içi gazların pis kokusuyla dolana kadar otuz saniye motoru çalıştırdı.

"Şimdi dikkatli ol... ortalıkta çok fazla elektrik var... fazla kızarmış bir rostoya dönüşebilirsin burada..."

Kontağı açtı ve bacaklarını kapıdan geçirip yere yaklaştırarak çakmağı içeri iteledi. Çakmak fırladığında onu kontrol panelinden aldı, yerine yerleşti ve tahtayı yaktı. Çakmağı bir kenara atarak, sol elinde değneği, başının üstünde asılı duran yanan tahtayla kendini yere doğru attı.

Arabadan altı metre uzaklaştığında ıslak çimenlere yattı. Benzin ıslak motordan damlayarak tekerlekler arasında bir havuz oluşturuyordu. Maitland bir koluyla yüzünü korurken yanan haritayı arabanın altına fırlattı.

Karanlığın içinde, hurdalığa bir yarım daire oluşturan arabaları bir an için görünür kılan dehşetli bir ateş topu belirdi. Hararetle parlayan motorun parlak yan yüzlerinden yakıt damlıyordu. Dağılan yakıt havuzları arabanın çevresinde kendi kendine söndü. Ateş ışığında bahçenin çevresindeki uzun çimen duvarını görebiliyordu, yapraklar meraklı bir seyirci grubunun üyeleri gibi öne doğru eğilmişti.

Yanan benzinin koyu, ağır dumanı açık kaportadan Jaguar'ın motoruna doğru yükseldi. Üstgeçit tünelinden çıkan ilk arabalar şimdiden yavaşlamaya başlamışlardı. İki sürücü otoban boyunca canlı alevleri izleyerek yol aldı. Maitland doğrulup değneğe tutundu ve kendini onların önüne attı. İki kez yere düştü ama her seferinde yeniden toparlandı.

"Bekle!.. Yavaşla!.. Bir dakika bekle!.."

Tepeden bir uçak geçti, rota ışıkları yağmur bulutlarıyla dolu gökyüzünde ışıklı sinyaller saçıyordu. Pilot Londra Havaalanı'na son kez yaklaşırken yavaşlıyor ve dört büyük turbofanın gürültüsü Maitland'in zayıf seslerini boğuyordu. Canlanmış bir bostan korkuluğu gibi hoplaya zıplaya yürüyerek arabaların ilerleyişini izledi. Son benzin artıkları da yok olurken, alevler de çoktan sönmeye başlamıştı. Umduğu gibi büyük bir yangın olmak bir yana, motor bölmesinde yanan ateş şimdiden hurda-metal işçilerinin kullandığı açık mangal türünden büyük bir fırını andırıyordu. Setin ayağından

tek görülebilen ters dönmüş enkazların gövdelerini aydınlatan parlak bir ışıktı.

Maitland boğuk sesler çıkararak, bitkin bir halde topallayarak sete koştu, koşmanın verdiği hızla rampadan birkaç adım tırmandı. Geniş bir Amerikan arabası yavaşlayarak neredeyse tam üstünde dururken düzlük yere doğru sendeledi. Omuz hizasında, sarı saçlı genç bir adam olan sürücü sandviç yiyordu. Jaguar'dan son alevler yükselirken aşağıya, Maitland'e doğru baktı. Maitland artık bağıramaz halde yalvarırcasına bakınca genç adam geriye doğru kaykıldı, sandviçi bir kenara attı ve sertçe gaz pedalına basarak uzun arabayı karanlığın içine doğru sürdü.

Maitland bitkin halde sete oturdu. Bu genç sürücünün yanan arabanın bir serseri eğlencesinin bir parçası ya da akşam yemeği hazırlamak için yakılan küçük bir ateş olduğunu düşündüğü kesindi. Kendi durduğu yerden bakıldığında bile, burada bir arabanın yandığını kesin olarak söylemenin mümkün olmadığını görüyordu.

Artık saat on olmuş, çok katlı apartmanlarda ilk ışıklar sönmeye başlamıştı. Maitland, hareket edemeyecek kadar güçsüz halde geceyi nerede geçirebileceğine karar vermeye çalışarak gözlerini indirdi. Bulunduğu noktadan üç metre uzakta bir yere atılan üçgen şeklindeki beyaz sandviç görülüyordu. Maitland yaralı bacağındaki ağrıyı unutarak sandviçe baktı.

Düşünmeden sandviçe doğru süründü. Otuz altı saattir bir şey yememişti ve zihnini toparlamada güçlük çekiyordu. Genç adamın dişlerinin yarı dairesel baskısıyla, aralarındaki tavuk ve salata kremasıyla birlikte üst üste duran iki ekmek dilimine baktı.

Maitland sandviçi kaptığı gibi silip süpürdü. Hayvansal yağın ve yumuşak yağlı ekmeğin tadıyla sarhoş olduğundan, sandviçin üzerindeki toz toprağı almaya çabalamadı hiç. Yiyeceğini bitirdiğinde kararan parmaklarından son salata kreması damlalarını da yalayıp bir tavuk parçası düşmüş olabilir düşüncesiyle yerleri taradı.

Değneği kaparak kendini yeniden Jaguar'a doğru taşıdı. Alevler sönmüştü ve motordan çıkan son dumanlar karanlık havaya doğru yükseliyordu. Hafif bir yağmur başlamış, damlalar silindirin üst bölmesine düşüyordu.

Arabanın ön kısmı tümüyle tahrip olmuştu. Maitland arka koltuğa geçmeye çalıştı. Burgundy şişesinden sürekli yudumlar alarak

yanan kontrol paneline, direksiyona ve yaylarına kadar yanarak kömür olan ön koltuklara baktı.

Maitland arabasını ateşe vermek konusundaki başarısızlığına rağmen atılan sandviçi bulduğu için sessiz bir doygunluk hissi duydu. Küçük bir adım olsa da, tek başına kaldığından bu yana kazandığı zaferlerden biri olarak yer edecekti bu da aklında. Er ya da geç adayla eşit koşullarda karşılaşacaktı.

Gün ağarana kadar deliksiz uyudu.

VIII
Mesajlar

Sabah güneşinin ışıkları kararan elektrik tesisatının bobinlerinden tırmanarak arabanın kontrol panelini geçti. Dumanla çevrili pencerelerin çevresindeki uzun çimenler ılık havada salınıyordu. Maitland uyandığı bu ilk dakikalarda, lekeli camın arkasından otoban setine bakarak arka koltuğa yaslandı. Smokininin klapalarındaki çamuru silkti. Saat sekizi on geçiyordu. Çevresindeki araziyi kaplayan sessizlik, bir önceki sabah onu uyandıran kesintisiz yoğun trafik selindeki araçların aralıksız gürlemelerinin esrarengiz yokluğu karşısında şaşkındı. Bütün bu adada yalnız kalma yanılsamasından sorumlu olan tembel bir teknisyen, sesi açmayı unutmuştu sanki.

Maitland kasılan bedenini hareket ettirdi. Savrulan bacağı ya-

nında yarı görünmez bir yol arkadaşının kolu gibi duruyordu. Öte yandan, bir zamanlar gösterişli olan fiziği bir gecede çekmişti. Omuzlarındaki ve kaburga kafesindeki kemikler, kendilerini çevreleyen ağdan kurtulmak istercesine bereli derisinden görülebiliyorlardı. Maitland yarılmış tırnaklarını yüzünü sarmaya başlayan hafif sakalında dolaştırdı. Uykuya dalmadan önce yediği tavuklu sandviçi şimdiden düşünmeye başlamıştı. Etin ve mayonezin dişlerine yapışan yumuşak, yağlı tadını hâlâ duyuyordu.

Maitland ön koltuğa oturarak, aşağıya, kavrulan derinin açığa çıkardığı yaylara dikkatlice baktı. Artık fiziksel olarak çok daha güçsüz olsa da, zihni açık ve tetikteydi. Adadan kaçma girişiminde ne yapmaya karar verirse versin, kendini tüketmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Yaralı bedenine duyduğu düşmanlığı ve yoluna devam edebilmek için kendine yaptığı işkenceyi nasıl planladığını anımsadı. Bundan böyle biraz rahat olmalı, özgüvenini kazanmalıydı. Bir kaçış yolu bulmak birkaç saatini, belki de bir gününü alabilirdi.

Birkaçını karşılayabileceği temel ihtiyaçları su, yemek, korunak ve yerini belli etmek için kullanacağı bir tür araçtı. Adadan yardım almadan kaçması olanaksızdı – setler çok dikti ve kendini yukarıya çekebilse bile parmaklıktan tırmandığında zorbela ayakta duruyor olacaktı. Yolun karşısına doğru sendelerken, yoldan geçen bir kamyonun çarpmasıyla çok rahat ölebilirdi.

Arka kapıyı itti ve değneği aldı. Bu küçük çaba bile başını döndürmeye yetmişti. Ezilen çimenlerin ince uzun yaprakları, arabanın açık kapısından girip bacağına dayanırken koltuğuna yaslandı. Bu yabani çimenlerin toparlanma gücü bir davranış ve ayakta kalma modeli oluşturuyordu.

Maitland boş midesiyle kapıya doğru kusarken, gümüş renkli balgam damlalarının halıya düşüşünü izliyordu. Değneğin yardımıyla beceriksizce doğruldu ve uzun süre ayakta kalabileceğinden şüphe duyarak arabaya yaslandı. Üzerindeki çamura bulanmış smokin hafif rüzgârda dalgalandı; sıska omuzlarına birçok beden uymuyordu.

Jaguar'daki hasarı hesaplamaya çalışarak öne doğru topallaya topallaya yürüdü. Arabanın çevresindeki çimen parçaları yerlerinde kavrulmuş toprak daireleri bırakarak yok olmuşlardı. Yangın, kont-

rol paneli bölmesinden ön yolcu bölmesine kadar her şeyi yakarak batarya ve motor tesisatını yok etmişti.

"Lanet olası sessizlik..." diye söylendi kendi kendine. Otobandan tek bir araba ya da havaalanı servisi dahi geçmiyordu. Gün ışıdığında apartman dairelerinin tepedeki balkonları ıssızlaşmıştı.

Herkes hangi cehennemdeydi? Tanrım... bir tür psikoz. Maitland endişe içinde değnek üzerinde döndü. Bu terk edilmiş alanda tek bir kiracı bulma çabasıyla kavrulmuş toprağın üzerinde sendeledi. Bir gece içinde bir dünya savaşı mı çıkmıştı? Belki Londra'nın merkezinde bir yerlerde öldürücü bir virüsün kaynağı bulunmuştu. O gece boyunca yanan arabanın içinde yatmış uyurken terk edilmiş şehirde sessiz, devasa bir çıkış onu yalnız bırakmıştı.

Adanın doruk noktasına üç yüz metre uzaklıkta, otoban ve tali yolun kesiştiği noktanın arkasında tek bir kişi belirdi. Oldukça yaşlı bir adam otobanın doğu yönüne giden şeridinde küçük bir motoru iteleyerek adaya yaklaşıyordu. Trafikten arındırılmış alan onu kısmen gizlemişti, ama Maitland parlak gün ışığında alnından omuzlarına dökülen uzun beyaz saçlarını net biçimde görebiliyordu.

Maitland sessiz aracını iteleyen bu yaşlı adamı izlerken bütün açlık ve tükenmişlik bilincini alıp götüren ani bir korku duygusuna teslim oldu. Bir tür kâbus mantığıyla, yaşlı adamın, belki şimdi değil ama otobanlar labirentinin içinden geçen dairesel bir yolu izleyerek onun için geldiğine ve sonunda onu kazayı yaptığı yere çağıracağına inanmıştı. Dahası, bu aracın aslında küçük bir motosiklet olmayıp onun dünyanın çevresindeki sonsuz yolculuğunda yanında taşıdığı ve Maitland'in zaten yaralı olan bedeninin zincirle dönen tekerlekleriyle büyük bir dayanıklılık testinden geçirileceği ürkütücü bir işkence aracı olduğundan emindi.

Maitland harekete geçerek hurdalığın çevresinde durmaksızın topallamaya, bu ölü ateş çemberi içinde sallanıp sendelemeye başladı. Gözleri önünde kıvrılan boş yola odaklanmış olan adamın beyaz saçları otobanın doğu yönüne giden şeridinde hâlâ görülebiliyordu. Eski püskü giysileri ve antika motoru gün ışığıyla aydınlanıyordu.

Maitland bu derin çardağa yaklaşan adamdan kendisini sakladı-

ğı için duyduğu minnet duygusuyla çimenlere çömeldi. Homurdayan dizel motoruyla boş bir araba nakliye aracı üstgeçit tünelinde ağır ağır ilerlerken, saatine bakarak aynı anda tarih kadranını fark etti.

24 Nisan...

Cumartesi! Hafta sonu başlamıştı. Perşembe akşamı kaza yapmış ve şimdiye kadar adada iki gece geçirmişti. Cumartesi sabahıydı ve bu sessizliği, trafiğin olmayışını açıklıyordu.

Rahatlayınca kafası boşalan Maitland topallayarak Jaguar'a geri döndü. Kendini toparlamak için biraz su içti. Yaşlı adam ve motosikleti gitmiş, üstgeçidin ardında bir yerlere gizlenmişti. Maitland titreyişini bastırmaya çalışarak kollarına ve göğsüne masaj yaptı. Bu yalnız kişinin çocukça bir suçun hayaletini çağırabileceğini mi hayal etmişti?

Gece yiyecek bir şeyler düşüp düşmediğine bakmak için setleri dikkatlice tarayarak adanın çevresine bakındı. Gazete parçaları, şekerlemelerin parlak ambalaj kâğıtları – bir şekilde yiyecek bir şeyler bulmalıydı. Dört şişe Burgundy onu hemen kendine getirirdi, dahası adada büyüyen yenebilir meyveler, belki bir dizi yabani patatesin olduğu unutulmuş bir tarla bahçesi vardı.

Tali yolda gösterge işaretinin altındaki blok dikkatini çekti. Yağmurla yıkanmış blok, güneşin altında boş bir ilan panosu gibi parıldıyordu. Otobandan geçen sürücüler bu yolun üzerine bir metre uzunluğundaki harflerle yazılan bir mesajı okuyabilirlerdi...

Maitland arabanın çevresinde sendeledi. Yazı gereçlerine, bunları bulamazsa da betonu kazıyacak kadar güçlü bir araca ihtiyacı vardı, böylece çizilen yüzeyi çamurla doldurabilirdi.

Yanmış lastik ve yağ kokusu motor bölmesini kaplıyordu. Maitland aşağıya, distribütörden sarkan kararmış elektrik kablolarına baktı. Terminalleri parlayan bujilerden birer birer çekti ve ceplerini yanmış lastik parçalarıyla doldurdu.

Yarım saat sonra adayı geçmiş, blokun beyaz eğiminin yanında oturuyordu. Bacakları önünde şamatacı sırıklar gibi uzanıyordu. Uzun çimenlerin arasından yol açma çabası bir süre sonra Maitland'i tü ketmişti. Ortadaki vadinin bazı yerlerinde bitkiler omuz hizasına

geliyordu. Çimenlerin ardına gizlenmiş taş duvarlara ve tuğla yapılara takılıp defalarca düşmüş, ama kendini toparlamış ve inatla ilerlemişti. O ana kadar, bedenindeki yanan kızarıklıkları da kendi bitkinliğini kabullenir gibi kabullenerek pantolonunun yırtılan kumaşından geçip bacaklarını yakan ısırgan otlarını görmezden gelmişti. Böyle yaparak önüne çıkan her türlü engeli aştığını görmüştü – bir ısırgan otu kümesine yapılan can yakıcı yeni bir hücum, yan yatmış büyük bir kaldırımın üstünden yapılan zorlu bir atlayış. Bu odaklanma hamleleri bir şekilde adaya egemen olabileceğini kanıtlıyordu.

Smokininin cebinden motordan kopardığı buji başlıklarını ve yanan lastik grafitlerini çıkardı. Oyun oynayan bir çocuk gibi kavrulan lastik parçalarını iki sıra halinde önüne dizdi.

Ayakta duramayacak kadar yorgundu, ama iki metre uzaktaki yere kadar uzanabiliyordu. Dikkatlice, yaklaşık elli santim uzunluğunda titrek harflerle mesajını yazdı.

İMDAT YARALI SÜRÜCÜ POLİSİ ARAYIN

Maitland soğuk betona yaslanarak elişi çalışmasını inceledi. Ensesi kalın birinin harcadığı ölmekte olan bir kaldırım sanatçısı gibi nemli smokiniyle ince omuzlarını örttü. Ama aç gözlerinin ilgisi bir süre sonra sigara paketlerine, lime lime olmuş gazetelere ve setin ayağında, çevresinde duran süprüntülere çevrildi.

Bulunduğu yerden üç metre ötede gece bir arabadan ya da tali yolda ilerleyen bir kamyondan atılmış bir yağlı gazete tomarı duruyordu. Ezilmiş sayfaların arasından yemek yağı akıyordu. Maitland kendini toparlayıp gazeteye doğru süründü. Değneğin kolunu kullanarak gazete tomarını kendi tarafına çekti. Açlıktan aranır haldeyken, yağa bulanmış klişe illüstrasyonlara yapışan kızarmış balık kokusuna teslim olarak gazeteyi yırtıp açtı. Görünüşe bakılırsa bir sürücünün batı kavşağının güney girişinde ufak bir karargâh kuran bütün gece açık küçük lokantaların birinden aldığı yemeğin artığıydı bu.

Balıktan eser yoktu ama Maitland'in paketin katlanmasındaki özenden çıkarsadığı gibi, içinde hâlâ yaklaşık yirmi kızarmış patates vardı.

Bu yağlı parmak patatesleri kararmış elleriyle silip süpürürken günün ilk yağmuru bacaklarını sarmalayan toprağa çarpıyordu. Ayaklarının üzerinde durdu ve derin çimenlerin arasından yürüyerek uzaklaştı. Adanın çevresindeki yollar yine boşaltılmıştı. Sert bir kuzeydoğu rüzgârının getirdiği karanlık bulut donanması havada sürükleniyordu. Bu beton bölgede yalnız kalan Maitland, arabasının korunağına ulaşmayı umarak sendeledi. Sete kazıdığı harflere kısa bir bakış attı ama harfler çimenlerin üstünden güçlükle görünebiliyordu.

Ortadaki vadiye ulaşamadan yakalandığı yağmur, durarak değneğine sıkıca sarılmaya mecbur etti onu. Maitland aşağıya, yağmur üstlerinden aktıkça anlamsız bir semaforda kımıldayan titrek ellerine baktı. Sadece yorgun olmakla kalmayıp, kim olduğunu unutmuş gibi biraz tuhaf davranışlar içine de girdiğinin farkındaydı. Zihninin bölmeleri bilincinin merkezinden uzaklaşıyor gibiydi.

Bir sığmak aramak için durdu. Çimenler etrafında köpürüyor, fırıl fırıl dönüyordu, bu kırlık alanın parçaları birbirleriyle konuşuyordu sanki. Maitland yağmur damlaları ağzına girsin diye başını kaldırarak, yağmurun yüzüne çarpmasına izin verdi. Yağmur fırtınalarıyla çevrelendiği bu yerde sonsuza dek öylece kalacaktı sanki, istemeye istemeye atıyordu adımlarını.

Yolunu kaybettiğinde, yıkılmış bir evin duvarlarından yükselen ısırgan otlarıyla çevrili oda büyüklüğünde bir yere doğru sendeliyordu. Bir labirentin tam ortasındaymış gibi hissettiği bu taşlık avluda durarak yolunu bulmaya çabaladı. Ağır yağmur bulutları durduğu yerle otoban arasında sık perdeler biçiminde asılı duruyordu. Smokinine yapışan çamur çözüldü ve sel olup paçavra pantolonundan aşağıya akarak sağ uyluğunun kana bulanmış yan yüzünü açığa çıkardı. Bir an için aklı karıştı, bilek ve dirseklerini sıkarak kendini tanımaya çalıştı.

"Maitland!.." diye bağırdı. "Robert Maitland!.."

Madeni değneğe tutunup topallayarak bahçeden çıktı. Yirmi metre solunda, galvanizlenmiş bir demir tabaka yığınının arkasında bir bodrum katı kapısının yıkık dökük girişi vardı. Maitland yağmur seline kustu. Balgamı ağzından temizleyerek kendini taş zeminin üzerine attı. Aşınmış merdivenlerden, yan yatmış bir lentonun

altındaki dar girişten geçilip açık havaya çıkılan aşağıdaki kapıya iniliyordu.

Maitland galvanizlenmiş demir tabakalarını basamaklara doğru sürükledi. Onları lentoyla en tepedeki basamak arasına dikkatlice yatırıp, tabakaları rampanın akan yağmur suyunu taşıyıp götüreceği şekilde dizerek derme çatma bir çatı oluşturdu. Değneği basamaklardan aşağıya attı ve yeni korunağının çatısı altında dinlendi.

Yağmur damlaları tepesindeki madeni çatıyı döverken basamakların üzerinde oturuyordu; smokinini çıkararak bereli ellerindeki sırılsıklam kumaşı sıktı. Çamur, sanki bir çocuğun futbol giysilerini yıkıyormuş gibi parmaklarının arasından firar ediyordu. Ceketi basamaklara yaydı ve ellerinin baskısından biraz sıcaklık kapmaya çalışarak omuzlarına masaj yaptı. Kalçasındaki iltihaplı yaradan beslenen ateşinin geri döndüğünü hissedebiliyordu. Yine de, bu derme çatma korunağı oluşturmakta gösterdiği başarı bile, hâlâ içinde olan ayakta kalma kararlılığını yeniden harekete geçirerek onu canlandırmaya yetmişti. Bu ayakta kalma, adaya hâkim olma ve adanın sınırlı kaynaklarından yararlanma arzusunun şimdi onun için kaçmaktan daha önemli bir hedef olduğunun uzun zamandır fazlasıyla farkındaydı.

Maitland yağmurun galvanizlenmiş demiri dövüşünü dinledi. Ailesinin, birlikte geçirdikleri son yaz tatili için Camargue'dan aldığı evi hatırladı. Şiddetli delta yağmuru, tatilin büyük bölümünü mutlu geçirdiği yatak odası pencerelerinin altındaki garaj çatısına yağmıştı. Helen Fairfax'ı ilk kez Fransa'nın güneyine götürdüğünde, doğrudan *La Grande Motte*'ya, birkaç mil ötedeki fütürist tatil kompleksine gitmeleri bir tesadüf değildi. Helen buradaki stilize edilen beton yüzleriyle donuk, sahte mimariden içten içe nefret etmiş, Maitland'in neşeli halini görmek onu gerginleştirmişti. O anda Catherine'in onunla olmasını istediğini fark etmişti – o zigurat otelleri, apartmanları ve plancıların, daha doğmadan terk edilen bir şehir gibi, bir turistin arabasını park etmek için geleceği tarihten çok önce tasarladığı geniş, boş park yerlerini severdi.

Maitland açık kapıdan, ilk katı içine alan yabani otların çıktığı bodrum katını kaplayan su birikintilerine baktı. Burada bir zamanlar küçük bir matbaa olduğu anlaşılıyordu, ayaklarının ucunda bakır kaplı birkaç linotip blok vardı. Maitland bunlardan birini eline

aldı ve koyu renk giysili bir adamla ak saçlı bir kadının flu görüntülerini inceledi. Yağmuru dinlerken annesiyle babasının boşanmalarını düşündü; sekiz yaşında olduğu bu dönemin belirsizlikleri linotip levhanın üzerindeki olumsuz imgede, bu tanımadığı adam ve kadının bozulmuş şekillerinde tekrarlanıyor gibiydi.

Bir saat sonra yağmur dindiğinde korunağından dışarıya tırmandı. Değneğe sıkıca tutunup geriye, güneydeki sete doğru topallayarak yürüdü. Ateşi yükselmeye devam ediyor, kendisi kayıtsızca otobandaki ıssız şoselere bakıyordu.

Sete ulaşıp blokun beyaz yan yüzüne karaladığı mesajı aradığında bütün harflerin silindiğini gördü.

IX
Ateş

Son yağmur damlaları Maitland'in yüzüne çarptı. Islak zemine yazdığı mesajdan arta kalanlara bakakaldı. Harfler siyah lekelere dönüşmüş, etrafı lekeleyen kauçuk hızla ayaklarının altındaki zemine doğru akıyordu.

Maitland kafasını toparlamaya çalışarak yerlerde kauçuk işaretlerini aradı. Biri harfleri silmiş miydi? Kendinden ve mantıklı düşünebildiğinden kuşkulanarak iğreti biçimde madeni değneğe yaslandı. Ateş göğsünden ve ciğerlerinden boşalıyordu. Yuvarlak lekelerin tıpkı bir sileceğinkiler gibi olduğunu fark etti. Vahşice adaya ve ıssız otoban setlerine baktı. Hâlâ arabasında kilitli miydi? Yoksa bütün ada Jaguar'ın bir uzantısıydı da ön camı ve pencereleri Maitland'in hezeyanıyla bu setlere mi dönüşmüştü? O ezilmiş göğ-

süyle direksiyonun üzerine yaslanarak buğulanan camda anlamsız bir mesaj çiziktirirken, belki de silecekler kilitlenmiş, bir o yana bir bu yana savruluyorlardı...

Gün ışığı beyaz bulut kümesini yarıp, yüksek seti bir sahne dekoruna çevrilmiş projektör gibi aydınlatarak adanın doğusuna ulaştı. Bir kamyon tali yolun üzerinden güçlükle ilerliyor, taşıdığı mobilyanın dikdörtgen şekli parmaklığın üzerinden görülebiliyordu.

Maitland araca arkasını döndü. Birdenbire artık mesajla ya da silinen harflerle ilgilenmemeye başlamıştı. Bedenini beline gelen çimenlerin içine doğru sertçe savurarak, yağmurla ıslanmış saplara sürünen pantolonunun ve smokininin yırtılan kumaşını ıslattı. Olağanüstü bir ışık yayan güneşin altında ada ve beton otobanlar sakat bedeninin içine işleyen güçlü bir titreşimle parıldıyordu. Çimenler bir elektirik ışığının altında, şimşek çakmış gibi parlıyor, uyluklarını ve baldırlarını kuşatıyordu. Islak çimenler, onu bırakmaya gönülsüzmüş gibi tenini kuşattı. Maitland yaralı bacağını yıkıntı tuğlaların oluşturduğu yola doğru savurdu. Hâlâ hareket edebilecek kadar gücü varken bir şekilde kendini toparlamalıydı.

Arabaya geri dönmenin hiçbir anlamı yok, diye düşündü kendi kendine.

Çimenler hafif rüzgârda çevresinde savrularak onaylarını sundular.

"Şimdi adayı keşfet – şarabı sonra iç."

Çimenler dairesel dalgalarla birbirlerinden ayrılıp onu helezonlarına çağırarak heyecanla hışırdadı.

Maitland büyülenmiş halde sarmal devinimleri izledi, bu şekillerde ona göz kulak olmak ve yol göstermek isteyen bu kocaman yeşil canlının güven verici sesini duyuyordu. Sarmal daireler, köpüren havada savruldu, saranın görsel imzasıydı bu. Kendi beyninin – ateşin, belki de beyin zarının gördüğü zararın..

"Bir merdiven mi bulmalı?"

Çimenler Maitland'in hâlâ yeşil olan kucaklarını bırakmak istemesine kızıyormuş gibi ayaklarını kamçıladı. Maitland aksayarak yürürken çimenlere gülüyor, boşta kalan eliyle güven verircesine onları okşuyordu.

Sanki çimenlerle taşınarak, terk edilmiş bir hava saldırısı korunağının çatısına tırmandı. Burada dinlenirken adayı daha dikkatlice

yokladı. Otoban sistemiyle kıyasladığında, adanın onu çevreleyen bölgeden çok daha eski olduğunu gördü; bu ıssız toprak parçası sanki eşsiz bir kurnazlık ve inatla ayakta kalmış, otobanlar toprağa karıştıktan çok sonra da bilinmeden ve önemsenmeden varlığını sürdürecek gibiydi.

Adanın bazı bölümleri İkinci Dünya Savaşı'nın çok öncesinden kalmaydı. Üstgeçidin altındaki doğu ucu, kilise bahçesi ve Edward dönemine ait teraslı evlere giden toprak yollarıyla adanın en eski bölümüydü. Hurdalığı ve enkaz haline gelen arabaları, hâlâ seçilebilen bu sokaklar ve ara yolların üzerine yerleşmişti.

Adanın ortasında, aralarında oturduğu hava saldırısı korunakları duruyordu. Bunlara bağlı başka bir uzantı, on beş yıldan biraz daha eski bir sivil savunma noktasının kalıntıları vardı. Maitland korunaktan aşağı doğru süründü. Yardım etmek isteyen görevli ordusu gibi etrafında dönen çimen yapraklarından destek alıp, batıya, adanın merkezine doğru topallayarak yürüdü. Atık lastik ve aşınmış çelik kablo kümeleriyle yarı yarıya gizlenmiş bir alçak duvar dizisini geçti.

Maitland eski bir gişe yıkıntısının çevresinde bir savaş öncesi sinemasının zemin planına, çimento bloklardan ve galvanizleşmiş demirden yapılan dar bir tek katlı *flea-pit**'e ulaştı. Üç metre uzakta, bir ısırgan otu kümesinin kısmen gizlediği, bir bodruma giden basamaklar vardı.

Maitland kepenkli gişeye bakarak, kendi çocukluğuna dair hayal meyal hatırladığı bitmek tükenmek bilmeyen vampir ve korku filmi programlarıyla mahalle sinemasına yaptığı ziyaretleri düşündü. Ada gitgide kafasındaki modele yaklaşıyordu. Bu unutulmuş bölgeye doğru ilerleyiş yalnızca adanın geçmişine değil, kendi geçmişine de yaptığı bir yolculuktu. Bağıra çağıra Catherine'i çağırırkenki çocukça kızgınlığı ona bir zamanlar, çocukluğunda, yan odada küçük kız kardeşini emziren annesini nasıl da bıkıp usanmadan, böğüre böğüre çağırdığını anımsattı. Annesi, Maitland'in hep içerlediği bir nedenle onu yatıştırmaya hiç gelmemiş, boş banyodan kendi başına, kızgın ve şaşkın çıksın diye bırakmıştı onu.

İlerlemek için fazla yorgun olan Maitland, taş bir duvarın üzerine oturdu. Çevresindeki uzun ısırgan otları güneşe doğru yükseli-

* Ucuz, köhne bir sinema ya da tiyatro. (ç.n.)

yor, üst üste dizili, testere dişli yaprakları Gotik katedrali kulelerini ya da yabancı bir gezegendeki bir mineral ormanının gözenekli taşlarını andırıyordu. Açlık midesini ani bir spazmla büzerek dizlerinin üzerine kusmaya zorladı. Balgamı sildi ve tuğla yolların arasından güney setine doğru topallayarak ilerledi.

Kısa aralıklarla bilincini kaybederek, bir ileri bir geri sallanıyor, odaklanamayan gözleriyle değneğin küt ucunu izliyordu.

Maitland sendelerken kendi bedenine ve bacağını yakan acıya karşı kayıtsızlaştığını fark etti. Önce kalçasındaki yarayı, sonra bacaklarını unutarak, bereli göğsünü ve diyaframını aklından çıkarıp bedenindeki yara kabuklarını soymaya başladı. Soğuk havanın yardımıyla ayakta dururken, adanın son günlerde çok iyi tanımaya başladığı ayrıntılarını sakince inceleyerek çimenlerin arasından ilerledi. Adayla özdeşleşirken hurdalıktaki arabalara, tel örgüye ve arkasındaki beton yola bakıyordu. Acı ve dayanıklılığına tanık olan bu yerler şimdi bedeninden parçalarla karışmıştı. Adada bedeninden parçaları ait oldukları yerlerde bırakabileceği şekilde bir daire çizmeye çalışarak bu alanlara yöneldi. Sağ bacağını çarpışmanın olduğu yerde bırakacak, bereli ellerini çelik parmaklığın kazıklarına geçirecekti. Göğsünü beton duvarda oturduğu yere yerleştirecekti. Her noktada yapılan küçük bir ritüel, yükümlülüğün kendisinden adaya geçişinin sembolü olacaktı. Kendi bedenini ekmek ve şarap gibi takdis eden bir rahip havasında yüksek sesle konuştu.

"Ben adayım."

Gökyüzünün ışığı üzerine ağdı.

X
Hava saldırısı korunağı

Trafik başının üzerinde gümbürdüyordu. Yüzünden yaklaşık bir metre uzakta çimenlere atılmış bir sigaranın izmaritinden dumanlar çıkıyordu. Maitland dumanın, akşam üzeri güneşinde çömelmesini ister gibi ona doğru yaslanan uzun yapraklara dolanışını izledi. Oturarak kafasını toparlamaya çalıştı. Ateş, sakalının altındaki çıplak tenini yakarak bedenini sırılsıklam etmişti.

Trafik adanın her yanındaki otobanlardan ilerliyordu. Toparlanıp bakışlarını uzaktaki arabalara odakladı. Kendini bir kasabın kancasındaki leş gibi değneğe asarak ayaklarının üzerinde doğruldu. Yol işaretinin ışıklı yüzeyi bulunduğu yerden çok yüksekte, karanlık gökyüzünde yanan bir kılıç gibi parıldıyordu.

Maitland ceketinin cebinde son bir kauçuk işaret buldu. Kuruyan betonun üzerine karaladı:

Harfler rampada bir aşağı bir yukarı gidiyordu. Maitland imla kurallarına dikkat etti ama on dakika sonra, Jaguar'a ulaşma çabası başarısızlıkla sonuçlanıp döndüğünde, sanki yazılan görüp beğenmeyen biri onları silerek çıkarmış oluyordu.

ANNE POLİSİ YARALAMA

Setin yanındaki uzun çimenlerin içinde bekledi ama gözleri kapandı. Gözlerini açtığında mesaj yok olmuştu.

Kendi yazısını çözemediğinden vazgeçti. Çimenler güven verici salınışlarıyla ateşten yıkılan bu bostan korkuluğunu içlerine aldılar. Yapraklar çevresinde kımıldanarak her biri onu başka bir cennet çardağına götürecek olan bir düzine yol açtılar. Maitland Jaguar'ın korunağına yetişemezse geceyi atlatamayacağım bildiğinden hurdalığa doğru yola çıktı ama birkaç dakika sonra sarmal biçimlerle kendisini çevreleyen çimenleri kayıtsızca izlemeye başladı.

Onu daha dik ve daha zorlu bir zeminin rampasına, hava saldırısı korunaklarının en büyüğünün çatısına doğru taşıyışlarını şaşkınlık içinde izledi. Maitland çevresini saran çimenlerin öfkesini dinleyerek ilerlemeye çabaladı. Korunağın batı duvarını taştan bir çatı sırtı oluşturuyordu. Burada durdu. Kıvrımlı çatı çukurun zemininden fışkıran yoğun bitki örtüsünün içinde kaybolarak her iki yandan da sarkıyordu.

Çimenler, Maitland'in önemli bir hamle yapmasını bekliyormuşçasına sakindi şimdi. Maitland neden korunağa tırmandığını merak ederken hurdalıktaki ters dönmüş taksiye takıldı gözü. Gücünün son kırıntılarıyla Jaguar'a ulaşmak için döndü. Kendini kollayamayıp yağmurla kayganlaşan çatıda kaydı. Sertçe düştü ve oval rampadan çimenlerin ve ısırgan otlarının arasına atlayarak bir yeraltı mağarasının derinliklerine doğru süzülüp kaybolan bir dalgıç gibi kaydı.

Bu yeşil çardağın içine batıp kalan Maitland bir süre, iç içe geçmiş ısırgan otlarından oluşan hamağın içinde yatıp kaldı. Sık çimenler

ve büyüyememiş bir mürver ağacının yaprakları akşam güneşinden kalan küçücük bir parıltı dışında her şeyin üstünü örtmüştü; birkaç cılız ışık huzmesinin sessizliğine işleyebildiği sakin ve huzur dolu bir denizin dibinde yattığına inanacaktı neredeyse. Bu sessizlik ve çürüyen bitkilerin rahatlatıcı, organik kokusu ateşini hafifletti.

Sol bacağında sivri ayaklı bir yaratık dolanıyor, pençeleriyle pantolonunun yırtık kumaşının altındaki eti kavrıyordu. Yaratık, küçük hareketlerle hamleler yaparak bacaklarından kasığına ulaştı. Gözlerini açan Maitland, loş ışıkta dikkatlice baktığında, kalçasından akan kanın kokusunu duyup gelen kahverengi bir farenin uzun burnu ve telaşlı gözleriyle karşılaştı. Açık bir yara, bir tuzaktan yeni kurtulmuş gibi görünen yaratığın kafatasını ortaya çıkarmış, başının şeklini değiştirmişti.

"Dışarı çık – aah!" Maitland başının üstündeki mürver ağacının dallarında duran madeni değneğini tutarak ileriye atıldı. Öfkeyle vurduğu yapraklar yeşil hücresinin duvarlarına çarptı.

Fare gitmişti. Maitland sol bacağıyla dalların arasından aşağıdaki toprağa inmeye çabaladı ve dışarıya, kaybolan akşam ışığına çıktı. Korunağın batı duvarı boyunca uzanan batık bir geçidin içinde duruyordu. Buradaki bitki örtüsü kesilip kısaltılarak toprak kümesinin altından korunağın girişine uzanan zorlu bir rampa oluşturmuştu.

"Aletler!.."

Maitland ateşini ve yaralı bacağını unutup, elinde değneğiyle heyecan içinde geçitten aşağıya doğru yalpalayarak yola koyuldu. Kapıya ulaştığında yüzünü ve alnını ıslatan teri sildi. Kapı krom bir asma kilit ve zincirle kilitlenmişti. Maitland değneği zincirin içine soktu ve onu monte edildiği yerden söküp çıkardı.

Kapıyı iteleyip ileriye, korunağın içine doğru topallayarak yürüdü. İri ve uysal bir yaratığın inine giriyormuş gibi tatlı ama nahoş olmayan bir koku karşıladı onu. Ölgün ışığın altında korunağın terk edilmiş bir dilencinin kulübesi olduğunu görebiliyordu. Rengi solmuş sıra sıra yorganlar tavandan sarkıyor, duvarları ve yeri kaplıyordu. Bir battaniye yığını küçük bir yatak oluşturmuştu ve yegâne mobilya parçaları tahta bir sandalye ve masaydı. Sandalyenin arkasından, savaş öncesi dönemde yaşamış bir sirk akrobatının solan kostümü olan paçavra bir mayo sarkıyordu.

Maitland geceyi bu terk edilmiş inde geçirmeye karar vererek eğri duvara yaslandı. Tahta masanın üzerinde, bir sunağın üstündeki süsler gibi daire şeklinde dizilmiş birkaç madeni obje vardı. Hepsi de motorlu araçlardan alınmıştı – bir dikiz aynası, krom cam süsü şeritleri, kırık far parçaları.

"Jaguar?.." Maitland kendi arabasının üzerindekiyle aynı tipte olan şirket armasını fark etti.

Armayı incelemek için eline aldığında kapı eşiğinden onu izleyen, başı titrek omuzlarının arasında bir boğanın başı gibi alçalan heybetli, iri göğüslü figürün farkına varmamıştı.

Cismi ışığa tutmaya kalkmadan ağır bir yumruk onu ellerinden düşürdü. Değnek uzağa, açık havaya doğru savruldu. Güçlü eller onu kollarından tutup kavrayarak geriye, kapıya doğru itti. Sonraki saniyeler içinde Maitland yalnızca kendisini rampanın tepesine, günün son ışıklarına doğru taşıyanın nefes nefese kalmış, boğaya benzer bir figür olduğunun farkına varabilmişti. Adam yüzüne sıcak bir ekşimiş şarap kokusu soluyor, uzakta akan trafikteki ön farlar neredeyse rüya gibi bir sükunet içinde ilerliyordu. Maitland'e yumruklarıyla girişen saldırgan onu nemli toprağın üzerinde bir ileri bir geri yuvarlıyor, Maitland'in yaralı bedeninde gizli bir sırrı keşfetmeye çalışıyormuşçasına kendi kendine homurdanıyordu.

Maitland bilincini kaybederken otobanın üzerinde ilerleyen trafiğe son bir kez baktı. Saldırganının sallanan kollarının arasından, kamuflaj modelli savaş ceketi giymiş kızıl saçlı genç bir kadının, güçlü elleriyle kavradığı madeni değnekle onlara doğru koştuğunu gördü.

XI
Kurtuluş

"DİNLEN. Hareket etmemeye çalış. Yardım çağırdık."

Genç kadının dingin sesi Maitland'i sakinleştiriyordu. Adamın yüzünü bir pamuk tamponuyla yıkadı. Sıcak su bereli tenini yakarken, kemiklerine kadar bedenini kavuran ateşin bilincinde arkasına yaslandı. Genç kadın başını kaldırdığında su sakalından damla damla akıyordu. Kabaran ağzını açarak kaynar su damlalarını yakalamaya çalıştı.

"Sana içecek bir şey vereyim – susamış olmalısın."

Dirseğiyle yatağın yanındaki eşya sandığının üzerinde duran plastik kupayı işaret etti, ama bunu Maitland'e vermek için hiçbir çaba sarf etmedi. Güçlü elleri adamın boynunun çevresinde dolaşarak aşağıya, göğsüne doğru indi. Maitland'in üzerinde artık smoki-

ni yoktu, nemli gömleği ise yağdan kararmıştı.

Genç kadının yüzüne bakmaya çalıştığında kapı eşiğinde, yerde duran parafin lambanın çıplak ışığı gözlerini kamaştırdı. Bacağında hissettiği acının gerginliğiyle kımıldanırken, kadın kırmızı battaniyeyle omuzlarını örttü.

"Rahatlayın, Mr. Maitland. Yardım çağırdık. Catherine – karınızın ismi bu muydu?"

Maitland hafifçe başını salladı. Kurtarılmanın verdiği rahatlama duygusuyla uyuştuğunu hissediyordu. Kadın sol kolunu başının altına koyup kupayı ağzına yaklaştırdığında onun sıcak, güçlü bedenini, başını döndüren esans potpurisinin kokusunu alabiliyordu.

Üç metreye üç metreden biraz daha fazla genişlikte, madeni bir yatak ve üzerinde yattığı şilteyle neredeyse dolan küçük bir odadaydı. Tavandan kapanmış bir havalandırma bacası uzanıyordu ama odada hiç pencere yoktu. Açık kapı aralığından yukarıdaki kata giden yarı dairesel basamaklar vardı. Yatağın ayak ucundaki duvardan Ginger Rogers ve Fred Astaire müzikalini gösteren solmuş bir sinema posteri sarkıyordu. Her iki yanda da marjinal dergilerden alınma daha pek çok yazı vardı – Beardsley tarzı rengarenk bir poster, ölmüş Che Guevara'nın damarlarının göründüğü yakından çekilmiş bir fotoğrafı, bir Black Power* manifestosu ve duruşma sırasında dazlak kafatasının altından bakan psikozlu gözleriyle görüntülenen Charles Manson. Yatağın yanındaki eşya sandığı dışında odadaki tek mobilya kozmetik kavanozlar ve koku şişeleriyle, maskara ve kirli kağıt mendillerle dolu bir kumar masasıydı. Pahalı bir deri bavul duvara dayanmış, bir etek, bir süveter ve bir sürü çamaşır, etiketlerinden askıya asılmıştı.

Maitland kendini toparladı. Ateşi düşmeye başlamıştı. Hava saldırısı korunağındaki vahşi saldırıyı ve açık akşam havasına sürüklenişini anımsadı ama bu darbelerin acısı genç kadının ilk sözleriyle dağılmıştı. Adada yaşadığı sıkıntılar düşünüldüğünde –otobanın yakınlarında kötü bir yerlerde olduğunu sandığı– bu kırık dökük oda bile Savoy'da nehir kenarında bir süitin tarzını ve rahatlığını bütünüyle taşıyordu. Genç kadın yatağın üzerine oturduğunda elini tutarak ona minnettarlığını ifade etmeye çalıştı.

* Black Power: Amerikalı zencilerin ekonomik ve politik güç kazanmak amacıyla başlattıkları hareket. (y.h.n.)

"Biz..." sözcüğü çıktı ilk, bereli ağzından. "Biz adanın yakınında bir yerde miyiz?" Kadının bunun farkında olmayabileceğini düşünerek ekledi, "Ben arabamla kaza yaptım... Jaguar'la... otobandan çıktım.

Genç kadın keskin bakışlarla Maitland'i izlerken düşünceli düşünceli bir çiklet parçasını çiğniyordu.

"Evet biliyoruz. Hâlâ hayatta olduğunuz için şanslısınız." Güçlü elini alnına koyarak ateşine baktı. "Kazadan önce hasta mıydınız? Oldukça fazla ateşiniz var, biliyorsunuz."

Maitland kadının soğuk avuç içinin baskısını hissetmenin mutluluğuyla başını salladı. "Hayır, sonradan başladı. Dün sanırım. Bacağım... bacağım kırık."

"Güzel. Ben de böyle düşünmüştüm. Zavallı adam, sana yiyecek bir şeyler vereceğim."

Maitland beklerken kadın elini çantasına daldırdı ve çantadan bir parça sütlü çikolata çıkardı. Gümüş rengi folyoyu sıyırıp çikolata karelerinin çoğunu kırdı ve ilkini Maitland'in dudaklarının arasına yerleştirdi.

Maitland sıcak çikolata ağzında dağılırken genç kadının yüzünü ilk defa görebiliyordu. Kadın ayağa kalktı ve duvarda asılı portatif aynada dikkatlice kendine baktı. Bir elinde tuttuğu çikolata parçasıyla dar bir mekânda bir ileri bir geri gidiyordu. Arkasındaki parafin lambasıyla aydınlanan kızıl saçları döküntü odanın içinde vahşi bir güneş gibi parıldıyor, güneş ışıkları geniş alnının üstündeki kendi kıvırdığı saçlarının arasından geçiyordu. Köşeli, zekâ saçan yüzü ve güçlü çenesiyle yirmi yaşlarında bir kadındı. Neredeyse inatçı bir derbederlik içinde, iyi görünümlüydü. Her biri başparmağının dokunuşundan kalan kare şeklinde parmak izleri taşıyan yumuşak çikolata parçalarıyla beslediği Maitland'e karşı tavırlarında, hem kaba hem saygılıydı. Muhtemelen, yakında çok daha rahat koşullarda yaşayacağı başka bir yere gitmek için yanından ayrılacağının bilincinde olduğundan mütevazı odasına getirilen bu hali vakti yerinde adamı ağırlamak onu içten içe öfkelendiriyordu. Ne var ki ses tonundaki bir şeyler, sesinin güvenli vurguları Maitland'e farklı bir yerden geldiğini söylüyordu. Taşlanmış kotu ve asker ceketi, çevresindeki Manson ve Black Power posterleriyle tipik bir asi görüntüsü çiziyordu ama bu görüntü hem ucuz kozmetik ürünleriyle hem

de bavul kapağından sarkan cafcaflı giysilerle, yani bir fahişeye ait olduğunu tahmin edebileceğiniz şeylerle yalanlanıyordu.

Su ve çikolatayla kendine gelen Maitland bir eliyle ağzına masaj yaptı. Ambulans görevlileri her an gelebilir ve onu Hammersmith'te bir hastane yatağına taşıyabilirdi.

"Ambulansı çağırdınız mı? Çok geçmeden gelirler. Size teşekkür etmek istiyorum..."

"Jane – Jane Sheppard. Pek bir şey yapmadım aslında."

"Nasıl yemek yendiğini neredeyse unuttum. Aramanızı isteyeceğim başka bir numara daha var. Dr. Helen Fairfax – zahmet olur mu size?"

"Hayır, ama telefonla konuşmuyorum şu anda. Rahatlamaya çalışın. Gerçekten bitkin görünüyorsunuz."

Yatağa oturarak duyarlı parmaklarıyla Maitland'in sağ kalçasını yokladı. Pantolonundaki yırtıktan görülebilen iltihaplı yaraya dikkatlice baktığında yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç görünüyor. Sizin için temizlemeye çalışacağım."

Jane Maitland'in pantolonunu gevşetmeye çalışırken elleri kalçalarında ve kasığında geziniyordu. Midesinde eriyen çikolata Maitland'i rahatlattı. "Tamam. Hastanede ilgilenirler bununla."

Kâbus deneyimi belleğinden silinmeden önce bir başkasıyla paylaşma arzusuyla genç kadına kazayı anlatmaya başladı.

"Orada üç gün boyunca mahsur kaldım –inanması güç geliyor şimdi. Arabam uçurumdan aşağıya düştü, ilk başta yaralandığımı düşünmedim. Ama dışarıya çıkamadım. Hiç kimse durmadı! Bu inanılmaz–. Bu trafik adasında açlıktan ölmek üzereydim. Siz gelmeseydiniz ölecektim burada..."

Maitland birdenbire durdu. Jane Sheppard arkası ona dönük, kalçası sağ dirseğine dayalı, oturuyordu. Elleri pantolonunda ustaca gezindi. Kumaşı kemer bölümüne kadar kesmişti ama lastikli kumaş elindeki tırnak makası için çok zorluydu. Kalçasının sağ tarafını kaldırarak arka cebinin astarını kesmeye başladı.

Maitland cebinden araba anahtarlarını çıkarışını izledi. Kadın üç anahtarın her birini çevirerek onlara dikkatlice bakarken Maitland'in bakışlarını yakaladı. Anahtarları eşya sandığının üzerine koyarken alçak perdeden bir kahkaha attı.

"Rahatsızdınız..." Açıklamasını inandırıcı kılmak için elini Ma-

itland'in kalçalarına kaydırdı ve birkaç saniye için bereli tenine masaj yaptı.

"Yani hiç kimse durmadı mı? Sanırım şaşırttı bu sizi. Bugünlerde en kötüsünü yaşamadan başka insanların bencilliklerinin farkına varmıyoruz."

Maitland başını çevirdiğinde, kadının bakışlarıyla göz göze geldi. Anahtarları almaktan alıkoydu kendini. Rahatlama ve zindelik duygusu kaybolmaya başlamıştı, odanın içine göz gezdirerek kendini gerçekliğine inandırmaya çalıştı. Bedeninin bir parçası hâlâ dışarıda yağmurun altında yatıyor, görmediği, durmaksızın gümbürdeyen trafiği dinliyordu. Bir an için odanın ve genç sahibinin ölümcül bir tür sanrılamanın parçası olmasından korktu.

"Bana bakmanız büyük incelik. Ambulansı aradınız mı?"

"Yardım istedim, evet. Bir arkadaşım gitti haber vermek için. İyileşeceksiniz."

"Tam olarak neredeyiz? Adaya yakın bir yerde miyiz?"

" 'Ada' – buraya böyle mi diyorsunuz?"

"Trafik adası. Otobanın altındaki çorak toprak parçası. Oraya yakın bir yerde miyiz?"

"Otobana yakınız, evet. Oldukça güvendesiniz, Mr. Maitland."

Maitland trafiğin uzakta kalan uğultusunu dinledi. Kol saatinin kolunda olmadığını fark etti, ama gece yarısına yakın bir saat olduğunu tahmin ediyordu – acı tecrübesi, ona batıya akan son trafiğin Londra'nın merkezinden ayrıldığını söylüyordu.

"Saatim düşmüş olmalı. Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Arabanın yakınındaki evrak çantasının içinde bazı kâğıtlar bulduk. Her neyse, sürekli kendi kendinize konuşuyorsunuz." Kadın duraksayarak sorgulayıcı bir ifadeyle Maitland'i süzdü. "Bir şey için kendinize çok fazla kızgınsınız öyle değil mi?"

Maitland bunu duymazdan geldi. "Arabayı gördünüz mü? Gümüş rengi Jaguar'ı?"

"Hayır – yani, evet, gördüm. Sürekli adadan bahsettiğiniz zaman aklım karışıyor." Maitland'in kendisine olan borcunu hatırlatmak istercesine, biraz gergin, "Sizi buraya ben getirdim. İri bir adam için bile oldukça ağır olduğunuzun farkındasınızdır" dedi kadın.

"Nerdeyiz – trafik..." Dehşete kapılan Maitland dik oturmaya çalıştı. Kızıl saçları parafin lambasıyla alevlenen genç kadın yata-

ğın ayakucunda duruyordu. Çözülemez bir tür simyayla fazlaca iri bir kurbanı barınağına çağırmış, kadavrayı en iyi şekilde nasıl değerlendirebileceğini bilemeyen bir cadı gibi gözlerini Maitland'e dikmiş bakıyordu.

Jane'in donuk bakışlarından tedirgin olan Maitland odaya göz gezdirdi. Bir köşede içi ıslak çamaşırla dolu madeni bir havuzu destekleyen, her biri bir film makarası boyutunda üç yuvarlak kutu vardı.

Yılankavi bir tür aygıtın destekleri kızın kafasının arkasındaki duvara boynuz görünümünde yansıyordu. Maitland yukarıya, havalandırma bacasına ve Astaire ve Rogers'ın tanıtım afişine baktı.

Jane Sheppard sessizce konuştu. "Devam et. Nedir bu? Bir şeyleri anlamak için çabaladığın açık."

"Sinema..." Maitland tavanı işaret etti. "Elbette, yıkılan sinemanın temeli bu." Başını yorgun halde eski yastığa dayadı. "Tanrım, hâlâ adadayım..."

"Adadan söz etmeyi bırak artık! İstediğin zaman gidebilirsin, seni burada zorla tutan yok. Senin için yeterince iyi olmayabilir ama elimden geleni yaptım. Ben olmasaydım hayatta olup şikâyet edemeyecektin!"

Maitland bir elini yüzünde gezdirdiğinde teninden akan teri duyumsadı. "Aman Tanrım... Bak – bir doktora ihtiyacım var."

"Bir doktor bulacağız. Şimdi dinlenmelisin. Günlerdir bile bile gereğinden fazla telaşlandığını düşünüyorum."

"Jane, sana biraz para vereceğim. Yola kadar bana yardımcı ol ve bir araba durdur. Ne kadar istiyorsun?"

Jane odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeyi bıraktı. Dönüp kurnaz kurnaz Maitland'e baktı. "Senin paran var mı ki?"

Maitland bitkin halde onayladı. Bu akıllı ama sinsi kadın için en basit konular bile yeterince basit değil gibiydi. Çevresindeki her şeyden kuşkulandığı açıktı.

"Evet – benim para sorunum yok... Mimarların çalıştığı bir şirkette kıdemli bir ortağım. Her ne istiyorsan sorgusuz sualsiz alacaksın. Şimdi, yardım çağırdın mı, çağırmadın mı?"

Jane bunu duymazdan geldi. "Burada hiç paran var mı – beş sterlin örneğin?"

"Cüzdanımda – arabamda, arabamın bagajında. Yaklaşık otuz

sterlin var. Size on sterlin veririm."

"Bagajda..." Jane bunu uzun uzun düşündü ve ustalıklı bir el hareketiyle anahtarları aldı. "Şu paraya baksam iyi olacak."

Hareket edemeyecek kadar yorgun olan Maitland uzun uzun Charles Manson posterine baktı. Yine yaşama isteğini kaybetmeye başlıyordu. Yerin çok altındaki bu penceresiz odada, ucuz parfüm kokusuna bürünmüş bu sıcak yatakta uyumaya ihtiyacı vardı. Çok yükseklerde gece rüzgârında köpüren çimenlerin sesini duyuyordu.

Merdivenlerden Maitland'i güçbela uyandıran botların patırtısı duyuldu. Jane saldırgan bir tavırla öne atıldı. Jane'in isteklerine boyun eğen ziyaretçi kapının dışında duruyor, yaralı bir el küçük gözlerini parafin lambasından koruyordu. Maitland cüsseli bedenini merdivenlerden aşağı taşımanın yorgunluğuyla nefes nefese, kendisine saldıran adamın acı, balgamlı nefesini duydu.

Adam elli yaşlarında, zihinsel bir özrü olduğu aşikâr, dar alnı ömür boyu sürecek bir belirsizlikle duyarsızlaşmış biriydi. Buruşmuş yüzünde, doğduğunda sahip olduğu sınırlı zekâsı ergenlikten öteye hiç geçmemiş olan aklı karışık bir çocuğun ifadesi vardı. Zor bir yaşamın bütün sıkıntıları bir araya gelmiş, katı yürekli ve ilgisiz yetişkinlerce hırpalanan ama basit bir dünyada bile hâlâ masum inançlarına tutunan bu kocamış özürlüde can bulmuştu.

Gümüş renkli yara dokusunun çizgileri burnunun güçten düşen köprüyle, sonsuz ilgi isteyen amorf bir kıkırdak damlacığını neredeyse bitiştirerek yanaklarını ve kaşlarını kaplıyordu. Güçlü eliyle sildiği balgamını parafin ışığında inceledi. Hantallaşsa da bedeni hâlâ bir ölçüde güçlüydü ve atletik bir dengesi vardı. Maitland, ufak ayaklarının üzerinde bir o yana bir bu yana sallanırken bir akrobatın bozulmuş zarafetiyle ya da yumruk yiye yiye sarhoş olmuş perişan halde bir boksör gibi yürüdüğünü gördü. Sert bir yumruğun acısını hafifletmeye çalışır gibi sürekli yüzüne dokunuyordu.

"Peki, Proctor, bulabildin mi onları bakalım?" diye sordu Jane. Adam başını salladı. Tuvalete gitmek için fazla meşgul bir çocuk gibi bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

"Kilitli" dedi sevimsiz bir ses tonuyla. "Proctor için fazla zorlu."

"Şaşırdım – ben her şeyi kırabileceğini düşünüyordum. Yarın, gün ışığında yine bakarız."

"Evet. Proctor bulmak yarın onları." Jane'in omzunun üzerinden dikkatlice Maitland'e baktı, kadın gönülsüzce geriye çekildi.

"Proctor, o uykuda sayılır. Uyandırma, sonra cesedi başımıza kalır."

"Uyandırmam Miss Jane."

Proctor abartılı bir ihtiyatla ileriye doğru bir adım attı. Maitland adamın kendisine ait olan smokini giydiğini fark ederek başını çevirdi. Giyildiği bedene dar gelen elbiseden pörtleyen ipek klapalar parıldıyordu.

Giysi Jane'in de dikkatini çekmişti.

"Ne halt etmeye giydin ki bunu?" dedi sertçe çıkışarak. "Bir partiye mi gidiyorsun yoksa yalnızca akşam yemeği için mi giyiniyorsun?"

Proctor buna kıkırdayarak güldü. Terbiyesini bozmadan kendini baştan aşağıya bir süzdü. "Partiye. Evet... Proctor ve Miss Jane!"

"Ulu Tanrım... Çıkar şu üstündekini."

Proctor bozulmuş yüzünde bir yalvarma ve içerleme ifadesiyle kuşku içinde Jane'e baktı. Elinden kayacaklarından korkuyormuş gibi klapa noktalarına tutundu.

"Proctor! Seni anında bulmalarını mı istiyorsun? O süslü giysinin içinde bir mil uzaktan görürler seni!"

Proctor bunun mantıklı olduğunu kabul ediyor, ama ceketinden ayrılmak konusunda gönülsüz davranarak kapı eşiğinde dolanıyordu.

"Sadece geceleri," dedi bahane bulmaya çalışarak. "Geceleri kimse Proctor'ın ceketini görmez."

"Peki, sadece geceleri. Bu fikri pek benimseme yine de." Başıyla nemli yatağın üzerindeki, yarı uyanık Maitland'e işaret etti. "Ben dışarı çıkıyorum, gözünün onun üstünde olması gerek. Onu rahat bırak. Yine ona şaka yapmaya ya da vurmaya başlama. Ayrıca seni bu odada istemiyorum, en üst basamakta otur."

Proctor itaatkâr bir ifadeyle başını salladı. İstekli bir komplocu gibi kapı eşiğinden yan yan giderek çıktı ve merdiveni tırmandı. Tahta basamaklar üzerindeki takırtıyla uyanan Maitland, setin üzerinde izlerini gördüğü işçi botlarını fark etti. Adanın bu feleğin sillesini yemiş ayyaşıyla tek başına kalma korkusuyla kendine gelmeye çabaladı. Bu serserinin çamurlu rampadan tırmandığını ve yap-

tığı kazanın bütün izlerini gizleyerek köprüleri yerli yerine koyduğunu düşünüyordu.

Maitland genç kadına bir şeyler mırıldanırken kadın yanındaki yatağa oturdu. Jane'in yüzünün çevresinde uzun güverteler biçiminde sarkan tatlı, insanı canlandıran bir duman kapladı odayı. Kadın umulmadık bir şefkatle Maitland'in başını oynattı.

Beş dakika boyunca başını sallayarak ve kulağına teskin edici sözler fısıldayarak Maitland'i rahatlattı.

"İyi olacaksın canım. Uyumaya çalış, uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin. Ben sana bakarım hayatım. Uykun var değil mi bebeğim? Zavallı bohçacık, çok fazla uykuya ihtiyacın var. Uykulu bebek, benim şeker bebeğim..."

Jane gittiğinde Maitland, kapı eşiğinden smokiniyle kendisini izleyen bir serseri olduğunun farkında, ateşler içinde yarı uyanık yatıyordu. Proctor bütün gece etrafında dolanıp durdu, ağır parmakları onu es geçen bir tılsımı arar gibi Maitland'in bedeninde dolaşıyordu. Maitland zaman zaman ağzında ekşimiş şarabın keskin kokusunu duyuyor ve uyandığında Proctor'ın buruşmuş yüzünü kendisine bakarken görüyordu. Parafin lambasının ışığı altında yaralı yüzü cilalı bir taştan yapılmış gibi görünüyordu.

Günün ağarmasına birkaç saat kala Jane Sheppard döndü. Maitland kadının adada yürürken uzaktan yardım isteyen sesini duyuyordu. Uzaklaştırdığı Proctor hareket halindeki çimenlerin arasında sessizce gözden kayboldu.

Merdivenlerde yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtısı duyuldu. Maitland Jane'in yatağa doğru kayıtsızca sendeleyerek yürüyüşünü izledi. Jane, hafif içkili, tanımamış gibi Maitland'e baktı. "Tanrım – hâlâ burada mısın? Gittiğini sanıyordum. Ne akşam ama."

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak sivri ökçeli ayakkabılarını çıkarıp attı. Maitland nerede vakit geçirdiğini sadece giysilerine bakarak bile tahmin edebiliyordu, kırkların küçük kasaba fahişelerinin bir karikatürü görünümündeydi – uyluklarını ve çorap bağlarını açıkta bırakan yırtmaçlı bir etek, fosforlu renkli bir bluzun altından görünen göğüs uçları.

Yatağın uzakta kalan bölümüne doğru sendeledi ve giysilerini

çıkararak bavula kaldırdı. Çıplak kaldığında yıpranmış battaniyenin altına kaydı. Yukarıya, Rogers ve Astaire posterine bakarak, biraz sakinleştirmek biraz da arkadaşlık etmek için Maitland'in elini tuttu. Maitland gecenin diğer yarısı ve sabahın erken saatleri boyunca ateşler içinde Jane'in yanında yatarken, kadının güçlü bedeninin kendi bedenine dokunduğunu duyumsuyordu.

XII
Akrobat

Ertesi sabah Jane Sheppard gitmişti. Maitland uyandığında bodrum katındaki oda sessizdi. Dar merdivenin alt basamaklarına yansıyan güneş ışıkları yattığı eski püskü yatağı aydınlatıyordu. Guevara ve Charles Manson'un yüzleri duvardan sarkıyor, bir kâbusun muhafızları gibi ona hükmediyorlardı.

Maitland elini uzatarak genç kadının bedeninin izini hissetti. Orada yatmayı sürdürerek odaya, açık bavula, askılarında duran zevksiz elbiselere, kumar masasının üzerindeki kozmetik ürünlerine baktı. Jane gitmeden önce her şeyi düzene sokmuştu.

Ateşi hafiflemişti. Eşya sandığının üzerindeki plastik kupayı aldı, dirseği üzerinde doğrularak ılık sudan içti. Battaniyeleri yeniden üzerine doğru çekerken bacağını inceledi. İnatçı iyileşme süreci

kalça eklemini oyuğuna kilitlemiş ama şişkinlik ve acı geçmişti. Bereli deriye ilk defa dokunabiliyordu.

Maitland yatağın ucunda oturmuş, sessizce Astaire ve Rogers posterine bakıyordu. Belleğini ergenlik günlerine dönmeye zorlayarak filmi görüp görmediğini anımsamaya çalıştı. Üst üste birkaç yıl boyunca, kocaman banliyö sinemalarının boş salonlarında tek başına oturarak Hollywood'dan çıkan filmlerin neredeyse tümünü yalayıp yutmuştu. Bereli göğsüne masaj yaparken bedeninin gitgide gençliğindeki haline benzemeye başladığını fark etti – açlık ve ateş en azından beş kilo kaybetmesine yol açmıştı. Geniş göğsündeki ve ağır bacaklarındaki kasları erimişti.

Maitland yaralı bacağını yere kaydırdı ve otobandan gelen trafiğin gürültüsünü dinledi. Yakında adadan ayrılacağının kesin oluşu onu canlandırıyordu. Bu çorak toprak üçgeninde neredeyse dört gündür tek başınaydı. Karısını ve oğlunu, Helen Fairfax'ı ve ortaklarını unutmaya başladığının bilincindeydi – hep birlikte geriye, zihninin arkalarındaki loş bölmeye itilmişler, yerlerini giysi, korunak, yaralı bacağı ve hepsinden öte kendisini çevreleyen alana bir an önce hükmetme ihtiyacı almıştı. Etkisi altındaki ufku üç metreden biraz daha fazla bir uzaklığı kapsıyordu artık. Bir saatten az bir zamanda kaçabilecek olsa da –her ne kadar genç kadın ve Proctor ona yardım etmeye istekli olmasalar da– bu olasılık kafasını on yıl süren bir arayış gibi meşgul ediyordu.

"Lanet olası bacak..."

Eşya sandığının içinde portatif bir fırın ve kirli, uzun saplı bir tencere vardı. Maitland kuru pirincin kahverengi kabuklarını tencereden sıyırarak katı tanecikleri aç gözlülükle bereli ağzından içeri sokmaya çabaladı. Kalın bir sakal tabakası kaplıyordu yüzünü, kirli gömleğine, sağ dizinden beline kadar lekelenen pantolonuna baktı. Bu yırtık pırtık giysiler koleksiyonu eksantrik bir kostümü gitgide daha az çağrıştırıyordu.

Maitland duvara yaslanarak odanın etrafında gezinmeye başladı. Elinde yırtılan Guevara posteri bir köşe iğnesinden ayrılarak sarktı. Kapıya ulaştı, iyi durumda olan ayağının üzerinde döndü ve su dipçiği işlevi gören üç yüz litrelik bir varilin kapağına oturdu.

Bir düzine basamakla parlak gün ışığına çıkılıyordu. Maitland güneşin dik açısından saatin yaklaşık on bir buçuk olduğu tahmi-

ninde bulundu. Sessiz pazar sabahı trafiği otobanda akıyordu, yaklaşık yarım saat içinde günlük gezmesine çıkmış keyifli bir aile hırpani smokiniyle önlerindeki yoldan sendeleyerek geçen bitkin bir adamın görüntüsü karşısında şaşkınlık içinde kalacaktı. Dünyanın en uzun süreli sersemliğiydi bu.

Maitland gün ışığına çıkan basamakları tırmandı. Tepeye ulaştığında ihtiyatla başını kaldırarak merdiven boşluğunu çevreleyen çimenlerin ve ısırgan otlarının arasından baktı.

Tanıdık, balgamlı bir nefes duyduğunda adaya ayak basmak üzereydi. Yere çömelip sahipsiz gişeye yaslanarak dinlendi. Yan yatarak uzanan kollarıyla bir ısırgan otu kümesini araladı.

Proctor altı metre uzakta, ısırgan otları ve yüksek çimenlerle çevrili küçük bir oyuğun içinde bir dizi jimnastik hareketi yapıyordu. Ağzından güçlükle soluyor, çıplak ayakları bitişik, güçlü omuzlarından destek alarak kollarını öne uzatıyordu. Bu özel eğlence alanının iyiden iyiye aşınmış zemininde bir atlama ipi ve çelik başlıklı botlar vardı. Maitland'in hava saldırısı korunağında bir sandalyeden sarktığını gördüğü iyiden iyiye aşınmış bir sirk mayosu giymişti. Gümüş renkli şeritler güçlü omuzlarını gösteriyor ve sağ kulağının arkasından başlayıp, boynunun altından omzuna bir yıldırım gibi uzanan kurşuni yarayı, dehşet verici bir şiddet gösterisinin tortusunu açığa çıkarıyordu.

Proctor eski bir benzin motorunu yeniden çalıştırır gibi zorlu bir soluklanmanın ardından ileriye doğru küçük bir adım, sonrasında da bir takla attı. Güçlü bedeni havada fırıl fırıl dönüyordu. Dengesini güçlükle sağlayarak bacakları bükülü, kolları iki yana sallanır halde sertçe yere çarptı. Kazandığı bu zaferden keyif duyarak çıplak ayaklarıyla yerde mutlu mutlu tepindi.

Proctor ikinci zaferine hazırlanırken Maitland bekliyordu. Özenli hazırlığından, tekrarlanan yürüyüşlerinden ve hava karşısında gücünü denemesinden gerçek sınavını bir sonraki akrobatik dönüşüyle vereceği anlaşılıyordu. Bütün enerjisini topladı. En yumuşak toprağı arayan kocaman bir hayvan gibi, sallanan taşları tekmeleyerek bölgenin sınırlarını çizdi. Sonunda geriye doğru bir takla atma çabasıyla tekrar havaya sıçradığında Maitland düşeceğini biliyordu. Serseri, botları ortalığa saçılmış halde sere serpe yere yığıldığında başını öne eğdi.

Sersemleyen Proctor arkasına yaslandı. Moral bozukluğuyla hantal bedenine bakarak kendini toparladı. İkinci bir hamle için yarı gönüllü, kendini hazırladı ama vazgeçerek sıyrılan kollarından tozları silkeledi. Sağ bileğini kesmişti. Yarayı emdi, ellerinin üstünde durmayı denerken dizlerinin üstüne düştü. Eşgüdümünün kusurlu olduğu açıktı ve öne doğru attığı takla sadece şansla açıklanabilirdi. Birkaç saniye içinde ip boynuna dolanmıştı.

Ne var ki, serseri Maitland'in da fark ettiği gibi henüz perişan olmamıştı. Bileğindeki kesiği emdi ve kaydettiği ilerlemeden tatmin olmanın çok ötesinde bir duyguyla kendi kendine mutlu mutlu kıpırdandı. Bu gösteri karşısında mahcup olan Maitland ağır ağır uzaklaştı.

Maitland'in gişenin arkasında hareket ettiğini duyan Proctor kuşkulanarak başını çevirdi. Merdivene ulaşana kadar korkmuş bir hayvan gibi çimenlerin arasına gizlenerek ortadan kaybolmuştu.

Maitland'in arkasındaki ısırgan otu kümesinde hafif bir hareketlenme vardı. Proctor'ın kendisini izlediğinden ve otların arasından çıkarsa onu tutup yeniden basamaklardan aşağıya savuracağından emin bir halde bekledi. Maitland serserinin gizli saklı bir yanı olmayan şiddet gösterme biçimini, seve seve intikamını alacağı akılcı dünyaya duyduğu çok eskilere dayanan düşmanlığı düşünürken trafiğin gürültüsünü dinliyordu.

Merdivenin alt basamaklarında bedenini dinlendirdi. Merdiven boşluğunun dibinden yukarıya, gökyüzüne ve dalgalanan çimenlere baktı. Yeniden odaya girdiğinde, duvardan duvara salınarak gezindi. Loş ışıkta gözleri bulutlarından arınırken çevresindeki yasaklı posterlere, pis yatağa ve ucuz giysilerle dolu deri çantaya baktı. Adanın bu iki kiracısı kimin nesiydi? Eski sirk işçisi ve bu keskin zekâlı genç kadın arasında onu rahatsız edici ne tür bir ilişki vardı? Kadın iyi bir aileden gelen, aklı olgunlaşmamış ideallerle dolu, uyuşturucu ya da şartlı salıvermeyle ilgili bir sorundan ötürü polisten kaçan sıradan bir sokak süprüntüsüne benziyordu.

Maitland derin çimenlerin arasından Jane'in sesini duydu. Proctor sevimsiz avanak havalarında cevapladı onu. Jane merdivenden aşağıya inip odaya girerken Maitland yatağa geri dönüp uzanarak üstünü battaniyeyle örttü.

Bir elinde bakkaliyeyle dolu bir süpermarket torbası, üzerinde

kot pantolon ve asker ceketi vardı. Maitland yine ayakkabılarındaki çamuru gördüğünde bir an için bu giysilerin yalnızca bir gençlik hevesi olmadığını düşündü. Muhtemelen setten yukarıya ve tali yola giden özel bir rota biliyordu.

Her şeyi bir saniyelik bakışla çözen gözleriyle dikkatlice Maitland'e baktı. Kızıl saçları geriye doğru taranarak çalışkan bir fabrika kızının saçları gibi sıkıca toplanmış, geniş, kemikli alnını ortaya çıkarmıştı.

"Nasılsın? Sanırım hâlâ gücünü toparlamış değilsin. Her neyse, iyi uyudun."

Maitland bir eliyle bitkince selam verdi. Bir şeyler ona iyileştiğini gizlemesini söylüyordu. "Biraz daha iyi hissediyorum kendimi."

"Bir süre buralarda dolaştığını gördüm" dedi sorgulamaksızın. Yırtık köşeyi yeniden tutturarak Guevara posterini düzeltti. "Çok kötü durumda olamazsın. Burada keşfedilecek hiçbir şey yok bu arada."

Güçlü olan elini Maitland'in alnına koyarak tuttu, sonra da portatif fırını gün ışığına, merdiven boşluğunun dibine taşıdı.

"Ateşin dinmiş. Dün gece senin için endişelenmiştik. Sen kendini sürekli kollaması gereken adamlardansın. Bu trafik adasına bilerek mi çarptığını düşünüyorsun?" Maitland sabırla ona kulak vermişken devam etti: "Dalga geçmiyorum – inan bana, özyıkım, hakkında her şeyi bildiğim bir konudur. Annem ölmeden önce öyle çok uyku hapı yutmuştu ki rengi maviye dönmüştü."

Portatif ocağı çıkardı ve tavaya kaynaması için üç yumurta attı. "Aç olmalısın, marketten senin için bir şeyler aldım."

Maitland doğruldu. "Bugün günlerden ne?"

"Pazar. Buralardaki Hint dükkânları her gün açıktır. Kendilerini ve işçilerini beyaz sahiplerinin yaptığından daha fazla sömürürler. Ama bunlar hep bildiğin şeyler."

"Ne dedin sen?"

"Sömürürler dedim. Sen zengin bir işadamısın öyle değil mi? Dün gece öyle olduğunu iddia etmiştin."

"Jane, çocukça konuşuyorsun, zengin değilim ve işadamı da değilim. Mimarım ben." Maitland, kadının ilişkilerini amaçsız, evcimen bir şakalaşmaya dönüştürdüğünün farkına vararak duraksadı.

Bununla beraber bu sözlerinin tamamen kasti olduğu söylenemezdi.

"Yardım çağırdın mı?" diye sordu üzerine basa basa.

Jane mütevazı yemeği ortaya koyarak soruyu duymazdan geldi. Parlak renkli kâğıt bardakları ve kâğıt masa örtüsünü eşya sandığının üzerine dikkatlice yayarak, sofraya minyatür bir çocuk çayı partisi görünümü verdi.

"Benim... benim zamanım yoktu. Öncelikle yemeye ihtiyacınız var diye düşündüm."

"Aslına bakarsan açlıktan ölüyorum." Maitland kadının verdiği peksimet torbasını açtı. "Ama hastaneye gitmem gerek. Bacaklarımın tedaviye ihtiyacı var. Sonra ofis var tabii ve karım – nerede olduğumu merak ediyor olmalılar."

"Ama onlar uzakta bir iş yolculuğunda olduğunu düşünüyorlar," diye cevap verdi Jane çarçabuk. "Belki de hiç özlemiyorlardır seni."

Maitland bunu duymazdan geldi. "Bana dün gece polisi aradığını söylemiştin."

Jane paçavra giysileriyle kambur halde yatağın kenarına oturup, kararmış elleriyle peksimet paketini açan Maitland'e güldü. "Polisi değil– biz burada pek sevmeyiz onları. Proctor pek sevmez yani, her neyse– onun polislerle ilgili oldukça kötü anıları var. Onu hep kullandılar. Notting Hill İstasyonu'nda bir komiserin üzerine işediğini biliyor musun? Böyle şeyler unutulmaz."

Kadın bir cevap bekledi. Çatlayan yumurtaların kükürtlü kokusu Maitland'i kendinden geçiriyordu. Jane'in, Maitland'in kâğıt tabağına bir yumurta koymak için ona doğru eğilişi sol göğsünün ağırlığını ve çapını hissettirecek kadar uzun sürdü. "Dinle, dün gece iyi değildin. Taşınman mümkün değildi. O korkunç durumdaki bacak, ateş, bütünüyle tükenmiştin, karınla ilgili bir şeyler sayıklayıp duruyordun. Seni o rampadan yukarıya taşımaya çalışırken karanlıkta sendeleyerek yürüdüğümüzü hayal edebiliyor musun? Sadece hayatta kalmanı sağlamak istiyordum."

Maitland kaynamış yumurtayı kırdı. Sıcak kabuk parmaklarındaki yağla dolu kesikleri yakıyordu. Genç kadın kızıl saçlarını savurarak ayaklarının dibine, yere çömeldi. Jane'in bedeniyle böyle yapmacık tavırlarla oynaması Maitland'in aklını karıştırmıştı.

"Daha sonra buradan gitmeme yardımcı olacaksın," dedi Maitland kadına. "Polisin işin içine karışmasını istemeyişini anlıyorum. Eğer Proctor..."

"Kesinlikle istemiyorum. Polisten çok korkuyor, buraya gelmelerini önlemek için her şeyi yapar. Bir suç işlemiş olduğundan değil ama burası onun sahip olduğu tek şey. Otobanı yaparken onu da buraya kapattılar – buradan hiç çıkmıyor, bilirsin işte. Hayatta kalması gerçekten olağanüstü."

Maitland eriyen yumurta parçalarını ağzına tıkıştırdı. "Neredeyse öldürüyordu beni" diye söylendi parmaklarını emerken.

"Yuvasını ele geçirmeye çalıştığını düşünüyordu. Geldiğim için şanslısın. Çok güçlüdür. On altı, on yedi yaşlarındayken gezici bir sirkte trapezciydi. Bu, sirklerle ilgili herhangi bir güvenlik yasası çıkmasından önceydi. Yüksekteki ipten düştü ve beyni hasar gördü. Onu öylece bırakıp gittiler. Zihinsel özürlülere ve anormal olanlara çok kötü davranılır – eğer gerekli kurumlara gidecek güçleri yoksa kesinlikle hiçbir güvenceleri yoktur."

Maitland yediklerine odaklanarak başını salladı. "Ne kadar süredir bu eski sinemada yaşıyorsun?"

"Aslında burada yaşamıyorum," dedi caka satarak. "Birkaç arkadaşımla kalıyorum, Harrow Yolu yakınlarında. Çocukken kendi çalışma odam vardı, çevremde çok fazla insanın olması hoşuma gitmiyor – anlıyorsundur herhalde."

"Jane..." dedi Maitland boğazını temizleyerek. Sert peksimetleri ve buharı tüten yumurtayı yiyince ağzında bir sürü yara açılmıştı. Dişetleri ve dudakları bu alışılmadık yiyecek lokmasıyla yanıyordu. Kadına ne kadar bağımlı olduğunu fark ederek, aşağıya, onun olduğu yere doğru şöyle bir baktı. Yetmiş metre uzaktaki otobanda trafik akıyor, insanları ailece yenecek öğle yemeklerine taşıyordu. Bu kırık dökük odada kırık dökük bir fırının üzerinde Jane'le oturmak, nedense ona Catherine'le evliliklerinin ilk aylarını ve resmi yemeklerini anımsatmıştı. Catherine daireyi Maitland'e neredeyse hiç danışmadan, kendi başına döşemiş olsa da ona karşı aynı bağımlılığı, tuhaf mobilyalarla çevrili olmaktan ötürü aynı doygunluğu hissetmişti. Şimdiki evleri bile gereğinden fazla samimiyetin tehlikelerinden sakınma amacına yönelik olarak tasarlanmıştı.

Jane'in hayatını kurtarmakla ilgili doğru söylediğini fark etti ve birdenbire kendini ona karşı borçlu hissetti. Kadının sıcaklığının ve saldırganlığının bir aradalığı, dobra dobra konuşurken sinsi birine dönüşüvermesi Maitland'in aklını karıştırıyordu. Kendini gitgide daha sık onun bedenine bakarken yakalıyor, kadının kendini sunuş biçiminin fütursuzluğuna verdiği cinsel tepkiden tedirgin oluyordu.

"Jane şimdi Proctor'ı aramanı istiyorum. O ve sen beni setten yukarıya taşıyabilir ve orada bırakabilirsiniz. Ben bir araba çevirebilirim oradan."

"Elbette." Küçük bir gülücük atarak açık yüreklilikle gözlerinin içine baktı. Bir el boynunun arkasındaki saçları sıvazladı. "Proctor sana yardım etmez, ama ben denerim – açlık çekiyor olsan da oldukça ağırsın. Öğle yemeklerini hep pahalı restoranlarda yemişsin; korkunç bir vergi kaçırma yöntemi bu. Yine de gereğinden fazla yemek yemekten kaçınmak için bir tür psikolojik korunma mekanizması oluşturmalısın..."

"Jane!" Maitland çileden çıkmış bir halde, yerdeki kâğıt tabakları dağıtarak kirli yumruğunu eşya sandığına indirdi. "Polisi aramayacağım. Ne seni ne de Proctor'ı ihbar edeceğim. Sana minnettarım – eğer beni bulmamış olsaydın belki burada ölürdüm. Hiç kimse bulamayacak burayı."

Maitland'in söylediklerine ilgisini çoktan kaybetmiş olan Jane omuz silkti. "İnsanlar *gelecek*tir..."

"Gelmeyecekler!... Arabamı çeken görevli adamlar burada olup biten hiçbir şeyi iplemezler. Son üç gün bunu bana yüzlerce kez kanıtladı."

"Araban çok fazla para eder mi?"

"Hayır – o bir hurda. Onu ateşe verdim."

"Biliyorum. İzledik. Neden onu burada bırakmıyorsun?"

"Sigortacılar onu görmek isteyecektir." Maitland kadına keskin bir bakış attı. Sen ateşi *gördün* mü? Tanrı aşkına, öyleyse niye bana yardım etmedin?"

"Kim olduğunu bilmiyorduk. Araba ne kadarlık bir şeydi?"

Maitland kadının yalın ve çocuksu yüzüne, yüzündeki nahif yoldan çıkmışlık ifadesine baktı.

"Bu mu yani? Bu yüzden mi gittiğimi görmek için hiçbir aceleniz yok?" Elini kuşkularını gidermeye çalıştığı kadının omzuna

koydu, Jane elini itmeye çalışsa da o buna izin vermedi. "Jane, dinle beni. Eğer para istiyorsan sana veririm. Şimdi, ne kadar istiyorsun?"

Sorusu bıkkın bir kasiyerinki kadar gönülsüzce sorulmuştu. "Hiç paran var mı?"

"Evet, var – bankada. Arabada içinde yaklaşık otuz sterlin olan cüzdanım var. Anahtarlar sende, Proctor gitmeden önce oraya ulaş. Hızlı koşucu gibi görünüyorsun."

Jane, Maitland'in düşmanca tavrını görmezden gelerek elini el çantasına daldırdı. Bir duraksamadan sonra yağa bulaşmış cüzdanı çıkarıp Maitland'in yanındaki yatağa fırlattı.

"Hepsi burada – say. Hadi durma! *Say* onları!"

Maitland cüzdanı açtı ve nemli banknotlar yığınına baktı. Kendini yatıştırarak yeniden başladı.

"Jane, sana yardım edebilirim. Ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Bulduğu sakız parçasını saldırganca çiğnemeye başladı. "Yardıma ihtiyacı olan sensin. Yalnız kala kala kafayı yemişsin. Şu gerçeği kabul edelim, karınla o kadar mutsuz değilsin aslında. O ilgisiz hali senin hoşuna gidiyor."

Maitland Jane'in bitirmesini bekledi. "Peki, belki de seviyorumdur bunu. Öyleyse buradan gitmeme yardım et."

Kapıya doğru giderken Jane öfkeli gözlerle yolunu kesti.

"Sürekli varsayımlarda bulunuyorsun! Sana kimsenin hiçbir borcu yok, bu yüzden sürekli istemekten söz etmeyi bırak artık! Kaza yaptın çünkü çok hızlı gidiyordun, şimdi de çocuk gibi bundan şikâyet ediyorsun. Seni daha dün gece bulduk..."

Maitland öfke saçan bakışlarını sakınarak duvara dayanıp kendini kapıya doğru sürükledi. Bu delirmiş genç kadının kızacak birilerine ihtiyacı vardı – yaşlı serseri çok güçsüzdü, ama o, açlıktan ölmek üzere kırık bacaklı yarı kötürüm haliyle mükemmel hedefi oluşturuyordu. İlk minnettarlık gösterisi onu harekete geçirmeye yetmişti...

Maitland yanından geçerken bir adım atıp kolundan tuttu. Kolu dar omuzlarına doladı. Çaresiz bir çaylağa yardımcı olan bir dans salonu eğitmeni gibi onu merdivenlere doğru götürdü.

Maitland parlak gün ışığına çıktı. Uzun çimenler onu şefkatli bir köpek gibi selamlayarak bacaklarının çevresinde salınıyordu. Ba-

har yağmuruyla beslenen bir buçuk metreye yakın uzunluktaki çimenler göğsüne ulaşıyordu. Belli belirsiz genç kadına dayandı. Üstgeçidin yüksekte kalan yolu doğuya doğru yüz metrelik bir bölgeyi kapsıyordu ve Maitland mesajlarını karaladığı beton bloku görebiliyordu. Ada daha büyük ve zorlu göründü gözüne, çukur ve oyuklarla dolu bir labirentti sanki. Adadaki çimenler zamanda geriye, daha eski, şiddetin daha yoğun olduğu bir döneme gitmiş gibi vahşi ve gürdü.

"Yazdığım mesajlar – onları sildin mi?"

"Proctor sildi. Okuma yazmayı hiç öğrenemedi. Sözcüklerin her türlüsünden nefret eder."

"Peki ya tahta parmaklıklar?" Maitland ne Proctor'a ne de genç kadına kızmıştı.

"Onları güçlendirdi – çarpışmadan hemen sonra, sen daha arabanın içinde sersemlemiş haldeyken."

Jane, omzunu yüklenerek, bir eliyle de midesini tutarak Maitland'e destek oldu. Kadının sıcak bedeninin kokusu çimenlerin ve otomobillerin egzoz dumanı kokularıyla çelişiyordu. Maitland yerde duran bir kamyon lastiğinin üzerine oturdu. Otoban setinin yüksek duvarına baktı. Yeni tohum atılan topraktan daha gür bir bitki örtüsü çıkıyordu. Çok geçmeden aynı toprak yaptığı kazanın bütün tanıklarını, arabasının yanında kalan tekerlek izlerini, ilk sete tırmanma çabalarının karışık işaretlerini silecekti. Maitland adadan ayrıldığı için anlık bir pişmanlık duydu. Sonsuza kadar burayı korumak isterdi, böylece bu buhran bölgesini görmeye Catherine'i ve arkadaşlarını da getirebilirdi.

"Jane..."

Genç kadın gitmişti. Yirmi metre uzakta, uzun adımlarla hava saldırısı korunaklarına doğru yol alırken güçlü başı ve omuzları çimenlerin üzerinde ilerliyordu.

XIII
Ateş işareti

"Jane! Buraya gel... *Jane*!

Neredeyse şirret bir kadınınkini çağrıştıran zayıf sesi hareket halindeki çimenlerde kayboldu. Maitland ayağa kalktı ve sol bacağının üzerinde zıplayarak kadının arkasından atıldı. Öfkeden boğularak kepenkli gişeye dayandı. Dinlenmek için midesine masaj yaparken kaburga kafesinin sert ucunu hissetti. Kızdan en azından yiyecek bir şeyler almıştı.

Bulunduğu yerden beş altı metre uzakta, yıkılmış bir dış evin çatısında, bir ucu kaba bir kabzaya dönüştürülmüş paslı bir madeni boru vardı. Değnek! Maitland yaralı bacağını ardından sürüyerek taşlı yolda aksaya aksaya yürüdü. Uzun kolları bedenini dışarıdaki müştemilatın bozulmuş tuğla örgüsüne doğru taşıyordu. Uzanıp eg-

zoz borusunu kavradı.

Elinde boruyla otururken nefesini tuttu. Yine cilalı pas plakalarını, aşina olduğu hayatta kalma araçlarını hissetmekten mutluydu. Bu aşınmış boru parçası onun ilk aracıydı – ve silahı, diye geçirdi içinden, Proctor'ı düşünerek. Serseri henüz ortaya çıkmamıştı ama Maitland onun çalıların arasında bir yerlerde gizlendiğinden emin, çimenleri ve ısırgan kümelerini taradı.

Kendine güvenini yeniden kazanan Maitland müştemilatın çatısından aşağıya doğru indi. Değneğin yardımıyla doğrularak yeniden dik durdu. Pantolonu kemerinden yırtık pırtık halde sarkıyordu ama o güçlü ve kararlı olduğunu duyumsayabiliyordu. Kafatasına baskı yaptığında gevşeyen kemiklerinde ağrı noktalarını hissedebiliyordu. Sarsıntı ve ateş geçmiş, yerini hafif ve sürekli bir baş ağrısına bırakmıştı.

Maitland yukarıya, otoban setlerine doğru baktı. Toprak rampalardan tırmanabilecek gücü bulabileceğini biliyordu. Proctor muhtemelen onu izleyerek bir hamle yapmasını bekleyecekti. Serseriyle yeni bir fiziksel mücadele onu günlerce hareketsiz bırakacak bir şey olurdu. Bir şekilde kızı yardıma çağırmalıydı. Proctor'a sözünü geçiren tek kişi oydu.

Maitland kendini geriye, yıkıntı halindeki sinemanın olduğu yere doğru attı. Çimenlerin arasından yürüyerek merdiven boşluğuna ulaştı ve yaralı bacağını basamakların altından bodrum katına doğru uzattı.

Loş ışıkta yatağın üzerine oturmuş, elindeki peksimetleri kırıyordu. Tatlı kızarmış ekmeğin kıtırlarını dikkatlice çiğnerken çocuk maması ağzını kesiyordu. Değnek yardımıyla uzanıp kızın bavulunu kendine doğru çekti. Kızın küçük bir silahının olabileceğini düşünerek elbiseleri ve iç çamaşırlarını taradı.

Kutunun dibinde, makyaj malzemelerinin, firketelerin ve kullanılmış kâğıt mendillerin arasında bir grup solmuş fotoğraf vardı. Maitland kadının geçmişine duyduğu merakla fotoğrafları yatağın üzerine yaydı. Birinde Jane olduğu anlaşılan, yüzünde güçlü bir ifadeyle, küçük bir sanatoryumun solmuş çimenlerinin üzerinde, solgun, orta yaşlı, donuk bakışlı bir kadının yanında koruyucu bir edayla duran ergenlik çağlarında bir kız görülüyordu. Bir diğerinde aynı kız kendisinden yirmi yaş büyük cüsseli bir adamla kol kola

girmiş fuarda dolaşıyordu. Maitland adamın kızın babası olduğunu düşündü ama bir düğün fotoğrafında Jane, altı aylık hamile olmanın gururuyla kilisede aynı adamın yanında duruyor, kaçık görünümlü anne rahatsız edilmiş bir hayalet gibi arka planda dolanıyordu.

Başka bir fotoğrafta ikinci bir adam ortaya çıktı; eski ama ustaca dikilmiş bir takım elbisenin içinde şık biriydi bu, büyük Viktorya tipi bir evin yolunda beyaz bir Bentley'in yanında duruyordu. Maitland bunun kızın babası ya da başka bir orta yaşlı sevgili olduğu düşüncesindeydi. Peki ya çocuğa ne olmuştu?

Maitland fotoğrafları bir araya toplayıp kutuya geri koydu. Boş bir kâğıt mendil kutusundan kahverengi bir kâğıt çantası çıkardı. İçinde bir sigara tiryakisine ait malzemeler – yanan gümüş renkli folyonun parçaları, ayrılmış filtre koçanları, kırık sigaralardan çıkan tütün döküntüleri, küçük bir esrar kutusu, sigara kâğıtlarıyla bir tütün sarma aleti ve bir kutu kibrit vardı.

Kâğıt çantasını yerine koyarak elindeki kibrit kutusunu tarttı. Gözleri çarçabuk odayı dolaştı. Eşya sandığından parafin ocağını çıkardı. Akıp giden yumuşak müziği dinleyerek loş ışıkta sandıktakileri karıştırdı.

On dakika sonra değneğe yaslanmış, dışarıdaki yıkık yapıya doğru aksayarak yürüyordu. Kırmızı battaniye bir omzunu örtüyor ve boşta kalan eliyle parafin ocağını taşıyordu. Kendini çatıya doğru çekip yanındaki fırın ve örtüyü düzene sokarak alçak tuğla eğime oturdu. Proctor'ın ya da genç kadının bulunduğu yere yaklaşmadığından emin olunca battaniyenin bir ucunu değneğe bağladı ve yünlü kumaşın gevşek ucunu fırının içindeki parafine batırdı.

Pazar akşamı trafiği otoban boyunca kesik kesik akıyordu. Maitland elinde kibrit kutusuyla içindeki arzuyu bastırarak bu görüntüyü izledi. Üstgeçit tünelinin içinden yan yana geçen bir havaalanı servisi ve yakıt tankerinin arkasında bir dizi binek otomobili belirdi.

Maitland kibritlerden ikisini yakarak battaniyeyi tutuşturdu. Sıcak parafin yumuşak bir hırıltıyla ateş aldı, küçük alevler yıpranmış kumaşı okşuyor, kara duman havaya yükseliyordu. Maitland bir ba-

cağını dengede tutarak ayağa kalktı ve yanan battaniyeyi işaret aracı olarak kullanmaya başladı. Keskin bir duman dalgasıyla nefesi kesilince oturdu, ama sonra yine toparlanıp battaniyeyi bir aşağı bir yukarı sallamaya başladı.

Proctor ve genç kadın beklediği gibi kısa süre sonra sahnede yerlerini aldılar. Serseri temkinli bir canavar gibi yaralı elleriyle otları ayırarak çimenlerin arasından yavaş yavaş yürüyordu. Hilekâr ama alık alık bakan gözleri bir avcının sırığa bağlayıp derisi yüzülmeye hazır avı yerine koyduğu Maitland'e odaklanmıştı. Öte yandan Jane Sheppard, Maitland'in kaçma çabasıyla hiç ilgilenmiyormuş havasında engebeli yolda kendi halinde dolaşıyordu.

"İkinizin ortaya çıkacağını düşünmüştüm!" diye bağırdı Maitland. "Öyle değil mi Proctor?"

Müştemilatın çatısından aşağı doğru indi, yanan battaniyeyi Proctor'ın yüzüne doğru sallayınca serseri homurdanarak ona lanet okudu. Maitland ona doğru bir hamle yaptı, ama dumandan soluğu kesilince bir dizinin üzerine çökerek ocağı kaldırdı. Proctor yanan yünün bozulmuş bir parçasını yırtarak battaniyeyi kapmaya çalışırken Maitland ocağı yere çarptı ve battaniyeyi yayılan sıvıya doğru savurdu.

Proctor dört ayağını birden kullanarak Maitland'in çevresini tedbiri elden bırakmadan kuşattı. Genç kadın ufak elleriyle çimenleri ayırarak müştemilata ulaştı. Yüzüne gelen dumanı savuruyor, bir yandan da Proctor'a bağırıyordu:

"Söndür onu! Ona aldırma! Dumanı görecekler!"

Yanarak kavrulan battaniye değneğin ucundan düştü. Maitland dumanı tüten parçaları yukarı kaldırdı ama Proctor ileriye atılıp battaniyeyi uzaklaştırdı. Yanan liflerin üzerine yumuşak toprak parçaları serpiştirerek alevleri söndürdü.

Maitland zayıf düşmüş halde değneğe yaslandı. Geçen arabalara işaret etti ama hiç kimse durmamış, hatta bu kısa süreli oyunu fark etmemişti bile. Proctor'a bakmak için arkasını döndü. Serseri eline aldığı aşınmış tuğla yarısıyla Maitland'in çevresinde bir boksör gibi dönüyordu. Maitland ileri atılarak değnekle Proctor'ın omzuna bir darbe indirdi. Artan kan basıncı kafatasının gevşemiş dikiş yerlerine baskı yapıyordu ama bu tek darbeyi indirmek onu kendi-

ne getirmişti. Sol ayağı müştemilatın çevresindeki kırık kaldırım taşlarının üzerinden kaydı. Dengesini bulup değneği havada döndürdü.

Proctor omuzları kalçalarının altında, yere çömelerek boğamsı boynunun üzerindeki başının ördekvari bir hareketiyle kendini sallanan değneğin darbesinden kurtardı. Gözleri Maitland'in uzun bacak ve kollarını incelerken beyaz yüzü kurumuş bir balkabağı gibi ifadesizdi.

"Durdur şunu!"

Jane Sheppard kızıl saçlarını bir sokak kavgasını yatıştıran sıkkın bir ev kadını gibi ensesinde toplayarak Maitland'e uzandı. Madeni boruyu tutup toprağa yaklaştırmaya çalıştı. "Tanrı aşkına..." Haşin çocuk gözleriyle Maitland'e baktı. "Biraz fazla uzatmadın mı?"

Maitland arkasındaki boş denilebilecek yola baktı. Proctor elindeki tuğla yarısıyla bir ısırgan otu kümesinin yanında çömelmişti. Onu burada, herkesin gözü önünde öldürme riskini göze alamazlardı. Eski bir battaniyeyi yakan üç deli ilgi çekmezdi ama sıkı bir kavga izinli bir polisin merakını uyandırabilirdi.

"Proctor," dedi Maitland, değneği Jane'e doğrultarak. "Anahtarlar onda, biliyorsun. Arabamın anahtarları."

"Ne?" Genç kadın gerçekten çok öfkelenerek ters ters Maitland'e baktı. "Hangi anahtarlardan söz ediyorsun sen?"

"Proctor..." Serseri durmuş ona bakıyordu. "Arabamın bagajının anahtarları. Cüzdanım oradaydı."

"Bu aptalca." Genç kadın gitmek için döndü. "Hadi, gidelim."

"Bagajı açamadın değil mi Proctor?" Maitland madeni değneği bir mızrak gibi öne sürerek ileriye doğru sendeledi. Proctor'ın gözleri kızla Maitland arasında gidip geliyordu. "Cüzdanımda otuz sterlin vardı."

"Proctor onu umursama! Delirmiş, polisi arayacak." Jane kafası karışmış, kızgın halde eline aldığı büyük tuğlayı Proctor'a uzattı.

"İkiniz dün gece beni aradınız, Proctor" dedi Maitland sakince. Serseriden yalnızca iki metreye yakın bir uzaklıktaydı; kesinlikle bir boğa güreşçisinin uğradığı türden bir saldırıya uğrayabileceği bir uzaklıktı bu. "Arabaya geri dönmediğimi adın gibi biliyorsun –

beni sürekli göz hapsinde tutuyorsun."

Jane sabırsızlık içinde Proctor'ın Maitland'e saldırmasını beklerken Maitland cebinden cüzdanı çıkardı. "Bana bunu kim verdi Proctor? Kim aldı bunu arabadan? İşte, birini al.."

Serseri büyülenmiş halde sterlin banknotlara baktı. Yüzünde karmaşık bir düşmanlık ifadesiyle eline daha fazla taş alan Jane'e bakmak için döndü.

"Bugüne kadar sana kimse hiçbir şey vermedi değil mi Proctor?" dedi Maitland. "Hadi durma, al bunu." Serserinin yaralı eli nemli banknotlara utangaçça dokunurken Maitland bitkin halde değneğe yaslandı.

Üçü de birbirlerinden sakınarak sinemaya doğru yürümeye başladılar. Genç kadın Maitland'i kolundan tuttu ve kendi kendine öfkeyle söylenerek çimenlerin arasından yürümesine yardım etti. Proctor lime lime olmuş battaniyeyi ve parafin ocağını taşıyarak arkalarından geliyordu. Buruşmuş yüzü ifadesizdi. Maitland merdivenden aşağıya inerken Proctor'ın adada hâkimiyetini ilan etmek konusunda kararsız, telaşlı bir hayvan gibi çömeldiğini gördü.

XIV
Zehir tadı

"Ne halt yiyordun sen?" Genç kadın sert bir darbeyle Maitland'i yatağa itti. Güçlü bedeni öfkeden mosmor kesilmişti. "Senin hasta bir adam olman gerekir! Bir cüzdan için kavga çıkarmak bana cazip gelmiyor, şeytan diyor ki topla pılını pırtını sana daha fazla sorun çıkarmadan git buradan."

"Beni öldürmeye çalıştı" dedi Maitland. "Sen de onu kışkırtıyordun."

"Kışkırtmıyordum. Her neyse, Proctor kör sayılır. Ateşe verdiğin bizim battaniyemizdi."

"Senin battaniyen. Bu gece burada kalmıyorum."

"Kimse senden bunu yapmam istemiyor." Kız gerçekten öfkelenerek başını salladı. "İşte bu gerçek kapitalist minnettarlığı! Seni

Proctor'dan daha yeni kurtardım ve sen ona cüzdandan bahsediyorsun. Ona para vermen çok akıllıcaydı. Bu bir işine yaramayacak. Proctor buradan asla ayrılmaz ve bildiğim kadarıyla buralarda para harcayacağı hiçbir yer yok."

Maitland başını salladı. "Bu kesinlikle akıllıca değildi. Zavallı yaşlı adam, bununla ne yapacağını bildiğini sanmıyorum."

"Ona verilen tek şey başkalarının boku. Onunla ömür boyu sürecek bir arkadaşlık kuracağını filan düşünme sakın. Eğer seni onunla yalnız bıraksaydım çok geçmeden beni özlerdin."

Maitland Jane'in bir ileri bir geri durmaksızın yürüyüşünü izledi. Tekrar tekrar adayı terk etmekten söz etmesi onu endişelendiriyordu. Henüz Proctor'la tek başına ilgilenmeye hazır değildi.

"Jane, er ya da geç bana yardım etmek zorunda kalacaksın. Arkadaşlarım ve ailem, polis, işyerindekiler, hepsi burada olup bitenleri öğrenecek mutlaka. Şu anda beni arıyor olmalılar."

"*Senin* ailen..." Kız bu bağımsız sözcükleri ait oldukları bağlamdan çekip alarak özel bir vurguyla tekrarlamıştı. "Peki benim ailem ne olacak?" Birden uzaklaştı ve "Senden bir peni bile almadım – bunu söyle onlara!" dedi ani bir çıkışla.

Maitland, bitkin ve üşümüş bir halde nemli yastığa yaslandı. Genç kadın hafifçe aydınlatılmış odanın içinde dolanıyordu. Bavulunu düzelterek kıyafetlerini yeniden astı. Akşam aydınlığı kayboluyordu ve Maitland battaniyeyi yaktığına pişman olmuştu. Jane ve Proctor üzerinde biraz üstünlük sağladığını fark etti. Ortak güvensizliklerin beslediği toplum dışına itilmiş bu iki insanı şimdiden birbirine düşürmeye başlamıştı.

Yine de şimdilik genç kadının esiri ve aklından geçebilecek her türlü şeytani düşüncenin odağıydı. Garip biçimde kadın ilişkilerinden hoşlanıyor gibiydi. Maitland'in ona karşı tavrı, sanki onun için iki farklı insanı temsil ediyormuş gibi şefkat ve iyi huylulukla ani intikamcı bir kızgınlık arasında gidip geliyordu. Giysilerini astıktan sonra ocağı yaktı ve Maitland'e bir içimlik şekerli konsantre süt ve sıcak su ısıttı. Maitland plastik bardaktan içerken, başını kollarının arasına almış, kendi bebeğini besliyormuş gibi dolgun göğsünü yarı yarıya alnına dayamış, mırıltılarla onu teskin ediyordu. Bir daki-

ka sonra, ani bir ruh hali değişimiyle Maitland'in başını sarsarak aniden kendini çekti. Odada sinirli sinirli gezinmeye başladı ve karanlığın çökmesinden Maitland'i sorumlu tutar gibi şikâyet edercesine parafin lambasını yaktı.

"Jane..." Maitland yağa bulanmış cüzdanını çıkardı. "Bu parayı istiyor musun? Bu parayı buradan uzaklaşmak için kullanabilirsin." Birdenbire kız için endişelenerek cüzdanı ileri savurdu.

"Buradan gitmek istemiyorum. Niye gideyim?" Kibirli bir edayla, şüphe içinde onu izleyerek başını çevirdi.

"Jane, ciddi ol. Sonsuza kadar burada kalamazsın – ailen nerede senin? Sen evliydin öyle değil mi?" Maitland bavulu işaret ederek açık yüreklilikle ekledi: "Fotoğraflarına baktım. Kocan – ne oldu ona?"

"Kendi-lanet-işine-baksana-sen." Doygun, alçak bir ses tonuyla konuşuyordu. Parmakları değnekler gibi sertleşmişti. "Ulu Tanrım, buralara kadar bütün bu ahlâki söylevlerden uzakta olmak için geldim ben." Odanın içinde Maitland'in dırdırından kurtulmanın bir yolunu arar gibi dolanıyordu. "İnsanların kötülükler ürettikleri andan daha mutlu oldukları bir an yoktur."

"Jane, diyelim ki sana beş yüz sterlin vereceğime söz verdim; gitmeme yardım eder miydin?"

Gözlerini fal taşı gibi açarak Maitland'e baktı. "Niye bu kadar çok? Bu çok fazla para eder."

"Çünkü ikimizin de buradan uzaklaşmasını istiyorum. Bence birbirimizin yardımına ihtiyacımız var. Sana beş yüz sterlin veririm – ciddiyim."

"Beş yüz sterlin..." Para destesinin her bir parçasını aklından sayarak önerisini değerlendiriyor gibiydi. Birdenbire ona doğru dönüp, kahverengi sigara çantasını salladı. "Bu paranın evsiz bir aile için ne kadar uzun süreli bir ev kirası olacağı konusunda bir fikrin var mı?"

"Jane –sen evsiz bir ailenin bir parçasısın. Çocuğun–"

Maitland vazgeçti. Jane pılını pırtısını ortalığa saçarken bitkin halde arkasına yaslandı. Bir an için Maitland'in onu rahatlatmak için koluna koyduğu elini görmezden gelerek gelişigüzel biçimde yatağın ucuna oturdu. Gözleri döküntü duvara takılıp kaldı. İvedilikle iki sigara hazırladı ve avadanlığı kâğıt kabına yerleştirdi. Ayıl-

mak ister gibi kibrit kutusunu takırdatarak sigaralardan ilkini yaktı. Ta içine çektiği tatlı dumanı saniyelerce ciğerlerinde tuttu. Doyuma ulaştığında Maitland'in yanına yatıp yer açması için onu dürttü. Asker ceketini üstlerine örterken Astaire ve Rogers posterlerine bakıyor, bitkin halde kendine gülümsüyordu.

Maitland beyninin dumanın etkileri altında salındığını hissetti. Yatak ortasından çökerken genç kadının güçlü bedeni bedenine baskı yapıyordu. Kolu kalkıp indi. Jane sigarayı dudaklarına götürerek ona bir nefes çekmeyi önerdi. Maitland kendini ayık tutmaya çalışarak ve uyuyakalmaktan korkarak gözlerini merdiven boşluğunun altlarından gelen ölgün ışığa dikti. Ateşi serin akşam havasıyla birlikte yeniden çıkıyordu.

Genç kadın hafifçe elini kavrayarak ona gülümsedi. Güçlü, çeneli yüzü kızıl saçlarının çardağında bir çocuğun yüzü gibiydi. Ağzındaki dumanı serbest bırakıp eliyle ona doğru savurdu."Güzel mi?... Biliyor musun isteseydin buradan gidebilirdin."

"Nasıl?"

"Daha en başta..." Sigarayı içine çekti. "Eğer gerçekten çabalasaydın yapabilirdin bunu."

"Çabalasaydım mı?" Yağmurun altında yaşadığı sıkıntıyı anımsayan Maitland'in yüzü buruştu. Üzerinde kirli bir smokin gömleğinden başka bir şey olmayan göğsünü ovaladı. "Burası soğuk."

Genç kadın kolunu boynuna doladı. "Kaçabilirdin," dedi tekrar. "Proctor bunun farkında değil ama sen onun işini kolaylaştırdın. İkimizin de senin önceden burada yaşamış olabileceğini düşündüğümüzü biliyor musun?"

Dumanların arasından Maitland'e baktı ve gömleğinden yağa bulanmış yakayı çıkardı. Maitland konuşmadan Jane'i izliyordu. Yaklaşımı ne alaycı ne de kabacaydı ama Maitland de kendi geçmişinden yanlış bir şeyler arayarak aynı anda hem kendini hem de onu dener gibiydi. Başkalarının zaafları hakkında yanılmayan gözleriyle Maitland'in bu rolü kabulleneceğini görmüştü.

Aslında bilerek mi kendini bu adada mahsur bırakmıştı? Üstgeçit tünelindeki acil aramalar için kullanılan telefonun olduğu yere gitmemekte ayak direyişini, yoldan trafiğin yoğun olduğu saatlerde geçen bir arabanın onun için durması isteğindeki çocukça ısrarını, patlayan öfkesini... gücenik bir halde çığlıklar atarak o boş banyo

küvetinin içinde aynı duygularla oturmuş olan çocuğu anımsadı.

Oyunu kızın oynadığı gibi oynamaya karar verip "Buradan ayrılmayı kendine borçlusun, adada kalarak kendini cezalandırmaktan başka bir şey yapmıyorsun" dedi Jane'e.

"İyi numara – ama yemedim." Kadının gözleri uzak, diri yüzünde parladı.

"Her neyse, bu herhangi bir konuda anlaşmaktan daha kolay. Kavgaları yatıştırmakta hiçbir zaman çok iyi olmamışımdır. Öfkemin günlerce sürmesini isterdim. Böylece gerçekten nefret etmek mümkün oluyor..."

Son sigarayı da içti. Sigaradan son dumanı da çektiğinde elini Maitland'in karnına yerleştirdi. Başını eğerek onu dudaklarından öptü.

"Sinirlerinden birine dokunmuş olmayayım?" dedi.

"Belki de yapmışsındır." Maitland elini kadının beline dolamaya çalıştı ama ateşi bedeninde dalgalar halinde yayılıyordu. "Bu son dört gün tuhaftı – bir akıl hastanesine gidip kendini oradaki banklardan birinde oturur bulmak gibi."

Maitland kadından uzaklaştı. Soyunduğunun belli belirsiz farkındaydı. Jane ikinci sigarayı içerken portatif aynada karnını ve göğüslerini inceledi. Kısa, kan kırmızısı bir etek ve kolsuz lurex* bir bluz giydi. Lambayı söndürerek odadan ayrılıp sivri uçlu ökçelerinin sesi basamaklarda yankılandığında, Maitland çoktan uyuyakalmıştı.

Saatler sonra, gecenin ortasında Jane'in döndüğünü duydu. Trafik sesleri kaybolmuştu ve Proctor'la kavga eden keskin sesi hareket halindeki çimenlerin arasından çok net biçimde duyulabiliyordu. Serseri getirmeyi unuttuğu bir şey yüzünden sızlanıyor gibiydi. Odaya girdiğinde ışığı yakıp sarhoş sarhoş Maitland'e baktı. Parlak ışıkta yabanıl saçları deli bir güneş gibi alev alevdi.

Jane güçlükle odaklanarak kutuları ve tencereleri tıkırdattı. Maitland endişe içinde onu izliyordu. Davranışları zihinsel özürlü, belki de bir Broadmoor kurumundan kaçmış biri olduğu konusunda

* Bir marka. Çoğunlukla altın ya da gümüş madeni gibi görünen, giysi yapmak için kullanılan bir tür iplik. (ç.n.)

uyanıyordu onu. Fotoğraftaki sanatoryumda kalan annesi değil de bizzat Jane miydi yoksa? Kendini koruyamayacak kadar zayıf düşmüş bir halde, makyaj malzemelerinin kumar masasından aşağı yuvarlanırken çıkardığı sesi dinledi. Odanın içinde salınırken bir poster elinde yırtılarak Manson'un yüzünü ikiye böldü. Jane ona bir bardak su getirip başını tuttuğunda ateşler içindeki Maitland bardaktaki sıvıyı minnettarlıkla içti.

Bir anda soluksuz kalarak, Jane'in ona verdiği parafinli su bardağının içine öksürdü. Kadının avcuna kustu, öğürerek yatağa uzandı. Kız elinde bir bardak sütle kahkahalarla sendeleyerek ona doğru gelirken, Maitland onu uzak tutmaya çalışıyordu.

Proctor arkasından gelerek odaya daldı. Smokininin parlak klapaları yanan ışıkta aynalar gibi parıldıyordu. Jane'i kenara iterek Maitland'e yüklendi ve yüzündeki parafin izlerini sildi. Proctor Maitland'i merdivenlerden yukarı taşıyıp gece yarısının nemli çimenlerine bırakırken, Jane kusmuğa bulanmış asker ceketini arkalarından savurarak Proctor'a bağırıyordu.

XV
Rüşvet

Yeni haftayı başlatan sabah trafiği, otobanın doğu yönüne giden şeridinden ilerliyordu. Maitland Proctor'ın içine evini kurduğu hava saldırısı korunağının eğri çatısına yaslanmış, keskin güneş ışığının Londra'nın merkezine doğru ilerleyen arabaların parlak selülozunu kesişini izliyordu. Saat sekizi biraz geçiyordu, ateşler içinde geçen bir geceden sonra serin hava onu kendine getirmişti. Yaralı bacağı önünde uzanıyordu. Bir tür cerrahi müdahaleye ihtiyacı olan kalça eklemi hâlâ kaskatıydı ama uyluğundaki derin yaralar iyileşmeye başlamıştı.

Maitland yürüyememesine rağmen kendisini sakin ve kararlı hissediyordu. Son ateş belirtileri de kayboluyordu. Midesi Proctor'ın onun için üstünkörü hazırladığı yiyeceklerle doluydu – tatlı çay ve şaşırtıcı derecede lezzetli soğuk kızartılmış patates lapası,

yağlı et parçaları ve Maitland'in bir çırpıda silip süpürdüğü lahana salatası. Ağzında ve ciğerlerinde hâlâ dolu dolu parafin olsa da bacaklarının çevresinde büyüyen çimen ormanının taze kokularını içine çekiyordu.

Proctor'ın korunağı temizleyişini izledi. Maitland'in geceyi geçirdiği duvarları yamalı yorganlarla çevrili bu derindeki yuva, geniş bir köpek kulübesinden biraz daha büyüktü. Proctor bu mağaranın içinde çalışkan ve kaygılı bir hayvan gibi dolanırken, Maitland serserinin güçlü sırtında buraya taşındıktan sonra yarı uyanık halde kapı eşiğindeki bir yatağa yaslanmıştı. Korunaktaki her şey yorgan ve döşeklerin altındaki bir dizi tahta kutunun içine kilitlenmişti. Gece boyunca Maitland ne zaman ciğerlerini dolduran parafini dışarı atma çabasıyla su kussa Proctor tetikte bir avcı psikolojisine giriyor, yorganların uçlarını kaldırarak gözden kaçmış bir delik arıyordu. Sonunda basit bir kova ve bir pamuk artığı rulosu oluşturdu. Bir saat boyunca Maitland'in yanında oturarak onun gözlerini ve ağzını sildi. Akşam aydınlatılmış otobandan yansıyan ışıkta çizgilerle dolu geniş yüzü Maitland'in tepesinde kaygılı bir canavarınki gibi dolaşıyordu. Bütün gece yuvasının içinde durmaksızın dolaşıp durarak amaçsız bir eylemi sürdürdü. İn, dışarıda kalan dünyanın tüm kanıtlarını azaltıp örtmek için tasarlanmış gibi kapitone zemin duvarlarla birleşiyordu.

Maitland trafiğin otobanda akışını izledi. Setler her yandan yavaş yavaş geri çekiliyormuş gibi, hatırladığından daha da uzakta gözüküyordu. Çelişkili biçimde yoğun ve verimli bir büyümenin hâkim olduğu ada çok daha geniş görünüyordu. Maitland serin sabah havasında ürperdi. Korunağın kapı aralığından smokininin lime lime olmuş mayonun yanında asılı durduğunu görebiliyordu.

İnden Proctor'ın başı göründü. Bedeninin geri kalanı ortaya çıkmadan önce birkaç saniye boyunca onu inceledi.

Maitland omuzlarını sarmaladı. "Proctor ben üşüyorum. Bir palton var mı? Senden smokinimi istemeyeceğim."

"Haaa... palto yok," dedi Proctor üzgün bir ifadeyle. Güçlü elleriyle Maitland'in kollarını ovalamaya başladı. Maitland sabırla onu geriye itti.

"Dinle –giyecek bir şeylere ihtiyacım var. Tekrar ateşlenmemi istemiyorsun öyle değil mi?"

"Artık ateş yok..." Proctor, bir saatin fosforlu kadranı bu sorunu çözebilirmiş gibi Maitland'in bileğindeki saate baktı. Saatin kurgusunu çıkardı ve kollarını rasgele döndürdü. Yaptığı değişikliği benimseyerek saati Maitland'e gösterdi. Yeni zaman ayarı onu daha da rahat ettirmiş gibiydi. "Artık Mr Maitland'in ateşi yok," sözleri çıktı ağzından ama bir dakika sonra aşağıya, korunağına inerek yorganlarının altını karıştırdı. Eski,yün bir şalla geri döndü.

Maitland kendini tatlı küf kokusunu almadığına inandırmaya çabalayarak sararmış giysiyi ağırlaşan omuzlarına attı. Proctor sanki talimat bekliyormuş gibi bir ayağının üzerinden diğerine zıplıyordu. Serseri, ani şiddet gösterilerine rağmen, iri basit bir hayvanın doğal asaletini taşıyan uysal ve sevgi dolu bir adamdı.

Proctor korunağın dışındaki yerde dağınık duran taşları tekmeledi ve açıkça Maitland'i etkileme niyetiyle jimnastik yapmaya başladı. Beceriksizce atılan düz bir takladan sonra derme çatma bir at arabası tekerleğine uzandı ve bir külçe halinde kafasının üzerinde durdu. Olduğu yerde oturup şaşkınlık içinde onu neden yarı yolda bıraktıklarını anlayamadığı ellerine ve ayaklarına baktı.

"Proctor..." Maitland kullanacağı sözcükleri titizlikle seçiyordu. "Bugün buradan ayrılıyorum. Eve gitmeliyim anlıyor musun? Buradaki senin kendi evin, benim de bir evim var. Bir karım ve bir oğlum var, bana ihtiyaçları var. Bana baktığın için sana teşekkür borçluyum..."

Son cümlesinin Maitland'in algılayabildiği tek cümle olduğunun farkına vararak durdu.

"Dinle beni Proctor, setten tırmanmam için bana yardımcı olmanı istiyorum. Şimdi!"

Kolunu Proctor'a doğru uzattı ama serseri yıkılmış sinemaya doğru endişe içinde ilerliyordu. "Mr Maitland'e yardım etmek mi... nasıl? Maitland hasta."

Maitland dirençle öfkesine hâkim oluyordu. "Proctor, beni taşıyabilecek kadar güçlüsün. Bana yardım et, ben de polislere burada olduğunu söylemeyeyim. Eğer beni burada daha fazla tutarsan seni alıp götürürler, bir yere kapatırlar. Ömrünün geri kalanını bir hapishanede geçirmek istemezsin öyle değil mi?"

"Hayır!" Bu sözcük Proctor'ın ağzından şiddetle çıktı. Yanından geçen bir sürücünün kendisini duymuş olabileceği düşüncesi-

nin gerginliğiyle çevreye bakındı. "Proctor'a hapishane yok."

"Hayır," diyerek onayladı Maitland. Bu kısacık konuşma bile gücünü tüketiyordu. "Seni hapishaneye göndermek istemiyorum. Ne de olsa bana yardım ettin Proctor."

"Evet..." dedi Proctor şevkle. "Proctor Mr. Maitland'e yardım etti."

"Tamam öyleyse." Maitland değneğe doğru uzanmaya çalıştı, kan başından çekilirken bir oraya bir buraya savruluyordu. Proctor'ın omzuna tutunmaya çabaladı ama serseri geri çekildi. Maitland otoban setine yöneldi. Batı yönüne giden şerit neredeyse bomboştu ama ortadaki alanın uç noktasında üç trafik şeridi Londra'nın merkezine doğru ilerliyordu.

"Proctor! Buraya doğru, bana elini ver!"

Serseri olduğu yerde durmuş, kocaman buruşuk başını yavaşça sallıyordu. Sonunda Maitland'in sıska ve perişan haline bakarak, artık onun bu durumunu görmüyormuş gibi "Hayır..." dedi. "Bayan Jane..."

Maitland ona karşı gelmeye kalmadan dönmüş, başı dalgalanan çimenlerin altında, otların arasından koşarak uzaklaşmıştı. Maitland soğuk havada yeniden canlanarak şalı göğsüne sımsıkı bağladı ve tek başına sete doğru yola çıktı. Proctor'ın kendisine yardım etmeyi reddetmesi ve serserinin genç kadından bariz şekilde korkması onu şaşırtmamıştı. Bunlar onu bu adada tek başına bırakan gariplikler komplosunun parçalarıydı ve bu adada geçirdiği beşinci gündü. Duyduğu bütün acıyla önündeki çimenleri döverek ne kadar uzadıklarını gördü.

Adada yapılan bu kısa yolculuk bile onu yormaya yetmişti. Kırıntılarla yapılan yavan bir kahvaltıdan sonra yeniden çok acıkmıştı. Geçen her gün yavaş yavaş dayanma gücünü alıp götürüyordu. Uzun çimenler düşman bir kalabalık gibi her yanını sarmıştı. Maitland bir o yana bir bu yana salınarak vadinin ortasına doğru ilerledi. Paslı araçlarla dolu yarı dairesel biçimli hurdalığa ulaştığında kazayı yaptığı Jaguar'ı tanıyamayacak kadar yorgundu neredeyse.

Gökyüzü bulutlarla kaplanmış, geriye çekilen güneş ışınlarının arasından serin bir yağmur çiseliyordu. Maitland arabanın arka koltuğuna, adada geçirdiği ilk günlerdeki yuvasına çıktı. Sopa gibi olan kollarını masajla biraz ısıtmaya çalışırken sürekli Proctor'ı ve Jane Sheppard'ı düşünüyordu. Bir şekilde onlara hâkim olmanın

bir yolunu bulmalıydı. Her an ona olan ilgilerini bütünüyle kaybedebilir, onu bu yanmış arabanın iskeletinde ölüme terk edebilirlerdi. Maitland yukarıya, sete doğru baktı, rampanın hatırladığından daha da dik olması yetmiyormuş gibi zorlu banket ve parmaklık da altı metre yukarıda görünüyordu.

Öncelikle rüşvet olarak vereceği bir şeye ihtiyacı vardı. Arabadan dışarı sürünerek anahtarlarını çıkardı. Bagajı açtı. Karton kutunun içinde son üç şişe beyaz Burgundy kalmıştı. Şişelerden birini şalın içine gizledi, bagajı kilitledi ve Proctor'ın inine gitmek üzere ayrıldı.

Korunağa giden kapı asma kilitle kilitlenmişti. Maitland adayı yeniden geçmenin etkisiyle güçlükle soluk alarak ince ince yağan yağmurda değneğe yaslandı. Serseri besleme tali yolun setinin su oluğunda çömelmiş, sabırla teneke bir kutuyu yirmi metre yukarıdaki yol göstergesinin yüzeyinden damlayan suyla dolduruyordu.

Maitland'i gördüğünde çimenlerin arasından büyük bir köstebek gibi ilerleyerek korunağa döndü. Kemerinden sarkan iki yemek kabı tıngırdıyordu. Sağ elinde yarım düzine kapanın olduğu bir kenet taşıyordu. Kapan çenelerinden bir çift küçük fare sarkıyor, farelerin uzun kuyrukları yan yana sallanıyordu. Maitland Proctor'a bakarak bacağına tırmanan yaralı fareyi anımsadı. Proctor yavan mönüsüne bu tarla kemirgenlerinden de katmış olabilirdi. Yine de bir yerlerde ulaşabileceği başka yiyecek kaynakları vardı. Bunları bir keşfedebilse, adadaki ikameti daha güvenli olacaktı.

"Proctor, yemeğe ihtiyacım var. Eğer yiyecek bir şeyler bulmazsam yakında bayılacağım."

Serseri çekinerek ona baktı. Fareleri gösterdi ama Maitland başını iki yana salladı.

"Yiyecek bir şey yok," dedi Proctor donuk bir sesle.

"Bu saçmalık – kahvaltı ettik. Et, patates, salata – onları nereden buldun?"

Proctor'ın gözleri tartışmaya ilgisini yitirmek üzereymiş gibi uzaklara kayıyordu. Maitland şalından şarap şişesini çıkardı. "Şarap Proctor – yemek karşılığında şarap. Hadi değiştirelim."

Şişeyi ona doğru uzattı; serseri mantarı burnuna götürüp metal folyoyu kokladı.

"Peki, Proctor seni yiyeceklerin olduğu yere götürür."

XVI
Yiyecek kaynağı

Vadinin ortasından üstgeçide doğru yola çıktılar. Maitland kendini beceriksizce madeni değneğin üzerine atarken sağ bacağını koparıp atabilmeyi diliyordu. Proctor her zaman çimen sayvanının altında olan belinden yatay olarak eğilmiş bedeniyle ileriye doğru koşturdu. Sanki kendini en çok evinde hissettiği yer, adanın çevresindeki sonu gelmeyen yolculukları boyunca açtığı görünmez koridorlarmış gibi özellikle otların en yoğun olduğu alanları arıyordu.

Üstgeçidin altındaki tel örgüye yaklaştılar. Çimenlerin arasından kıyıya doğru gelen yüzücüler gibi çıktıklarında Proctor kararsızlık içinde çevrelerindeki beton korkuluklara baktı. Trafiğin dayanılmaz gürültüsü onu rahatsız etti, adanın tapınağım ve onun salınımlı yeşil okyanusunu bırakıp gittiği için şimdi çaresizlik için-

deydi sanki. Maitland serserinin uzaktaki herhangi bir objeye zar zor odaklanabiliyormuş gibi başını oynattığını ve bir kuş gibi statik görsel bir zeminde küçük ani hareketlere tepki verebilme yetisine güvendiğini fark etti. Onu izlerken, irisleri kataraktlarla kapanan akrobatın artık kendisini çevreleyen trafik sellerini göremeyişini ve en uzak kıyıları ancak otomobil motorlarının gürültüsü, lastiklerin mırıltısı ve fren balatalarının çığlıklarıyla seçilebilen bu unutulmuş dünyada yaşayışını canlandırdı gözünde. Maitland'in çok önceden fark ettiği gibi uzun çimenler Proctor'ın yaşam kaynaklarıydı. Onlar çevresinde köpürdükçe dalgalarını okuyan yaralı elleri bükülen sapları duyumsayabiliyordu. Bir dizi uyarı dalgacığıyla çimenlerin arasında zangırdayan Jaguar'ın etkisini hissederek çarpışmadan saniyeler sonra ininden çıkan Proctor'ı düşündü.

Proctor kolunu dürttü. Üstgeçidin altındaki motor yağlı gölgelere doğru atılarak, tel örgünün güney ucuna doğru hızla koştu. Setin sığ rampasından tırmanıp yüzü tel örgüye dayalı, karnının üzerine uzandı. Dönüp bir el işaretiyle Maitland'i çağırarak onu rampadan yukarıya doğru çekti.

Serserinin yanında yatan Maitland onun yaralı parmaklarını çelik tellerin arasından sokmaya çabalayışını izledi. Maitland loş ışıkta bir kamyon lastiği yığını arasında bir metre uzunluğunda bir tepe biçiminde parıldayan şekilsiz zamk kütlesini görebiliyordu. Bu yapışkan kümesinin en yakın ucu şimdiden tellerden damlıyordu. Proctor parmaklarını tel örgünün arasından sokarak yağ çığına gömülü ıslak ekmek dilimlerini, yağlı et parçalarını ve sebze kırıntılarını topladı.

Maitland bu yasadışı çöp yığınının bölgedeki bir restorana ya da yiyecek pazarına ait olduğunu düşündü. Proctor yemek kaplarını kemerinden çıkardı. Ne kadar temiz olduklarını kanıtlamak için kapların parlak iç yüzlerini Maitland'e gösterdi. Şimdiden iki dilim ıslak ekmeği ve bir sığır eti kıkırdağı parçasını hazır etmişti. Şimdilik yemeyi kendine yasak etmesine rağmen hoşnut bir halde parmaklarını emdi. Proctor bir yemek kabını Maitland'e doğru kaydırarak ona öne doğru gelmesini işaret etti.

Maitland Proctor'ın kabındaki kırıntılara baktı. Şimdi o sabah yediklerini nereden bulduğunu biliyordu. Yine de serseriden hiçbir şekilde tiksinmiyordu, katıksız bir acıma duygusu vardı içinde yal-

nızca. Kendi yaralarına rağmen, Proctor'ın bedenine yapılan hakaret çok daha büyük gibi geliyordu ona.

Sıvılaşmış yemek üstgeçidin altındaki çiğ ışıkta parlarken, Proctor'ı bekleyerek hem serseriyi hem de kendini kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Proctor'ın inine döndüklerinde yağmur dinmişti. Maitland korunağın karşısına oturup akan trafiği izledi. Trafiğin yoğun olduğu saatler geride kalmıştı ama durmaksızın akan bir araba ve otobüs seli güneşin altında ilerliyordu.

Proctor her iki yemek kabındaki artıklara bakarak bu erken öğle yemeği sofrasına mutlu mutlu oturdu. Bir süre durup derin derin düşündükten sonra kararını vererek daha büyük olan parçayı Maitland'e uzattı. Büyük çakısıyla mantarı şarap şişesinden ayırdı ve Maitland'in yanına oturup onu yemeğe davet etti. Bu cömertliğine rağmen şarabı onunla paylaşmak gibi bir niyetinin olmadığı açıktı. "Mr Maitland, yiyin," dedi Proctor, oturur oturmaz büyük bir iştahla kırıntılara saldırarak. "Bugün için durum iyi, Maitland'in bacağı için iyi."

Şarap şişesini ağzına dikti.

Proctor on dakika içinde sarhoş olmuştu. Şişenin üçte birinden biraz daha fazlasını içmiş olmasına rağmen bu azıcık miktardaki alkol bile hassas desteklerini yıkarak beynine sıçramıştı. Kendi kendine mutlulukla sayıklayarak ve yüzünü garip biçimlere sokarak bir o yana bir bu yana yuvarlandı. Dokunulmamış yemeği gördüğünde Maitland'e yanaşıp sulu hareketler yapmaya başladı. "Bunu istiyor musun Proctor?" diye sordu Maitland. "Eminim tadı güzeldi."

Serseri şarabı ağzından akıta akıta ortalıkta dolanıyordu. Maitland'e onun yiyeceklerini asla almayacağını anlatmak için pantomim yapmaya başladı ama bir dakika sonra yemek kabını eline almış ıslak parçaları ağzına tıkıştırıyordu. Bulanık zihninde Maitland'i tanımlar gibi ona kolunun ve omzunun farklı noktalarından dokundu. Maitland'in yanı başına oturdu, onun arkadaşı olmasından mutlu olduğu görülebiliyordu.

"Burası, ada, iyi öyle değil mi Proctor?" dedi Maitland. Serseriye aniden merhamet duymaya başlamıştı.

"İyi..." dedi Proctor yarım ağızla. Şarabın çoğu yanaklarının ve çenesinin kırışıklarından dökülüyordu. Bir kolunu Maitland'in omzuna atarak bu yeni arkadaşı tanımaya çalıştı.

"Buradan ne zaman gideceksin Proctor?"

"Haaa... asla gitmek yok buradan." Proctor şişeyi ağzına dikti, sonra indirdi ve üzgün üzgün yere baktı. "Proctor'ın gideceği hiçbir yer yok."

"Sanırım bu doğru." Maitland Proctor'ın kolunu sıvazlayışına baktı. "Sana bakacak kimse yok mu – bir aile ya da arkadaşlar?"

Proctor bu soruyu kavramaya çalışır gibi boş boş havaya baktı. Maitland'e yaslanarak, adamın omuzlarını bardaki bir sarhoş gibi kavradı ve kurnazca bir ironiyle "Mr Maitland Proctor'ın arkadaşı" dedi.

"Doğru. Ben senin arkadaşınım. Öyle olmam gerekir değil mi?" Maitland serseri koluna el atar atmaz onun güvende olmadığını, insanları birbirine yabancılaştıran şehrin merkezindeki son kaçış noktasının da elinden alınacağı korkusunu bütün ağırlığıyla hissetti. Öte yandan serserinin zihninin zayıflamaya başladığını, yardıma ve arkadaşlığa ihtiyaç duyduğunu belli belirsiz anladığını tahmin ediyordu.

"Proctor'ın bir arkadaşa... ihtiyacı var." Ağzındaki şarabı öksürerek püskürttü.

"Sanırım var." Maitland ayaklarının üzerinde doğruldu. Sol bacağını Proctor'ın kollarından kurtardı. Proctor şarap şişesinin üzerinden kendi kendine gülümseyerek geriye yuvarlanıp korunağa yaslandı.

Maitland vadinin ortasından geçip adanın kuzey kıyısındaki yükseltiye doğru topallayarak ilerledi. Trafiğin görüntüsü açlığını körletiyordu. Sarhoş gibi olduğunu ve düz duramadığını hissediyordu, ama sinirleri sağlamdı. Son beş gündür evi olan yeşil üçgene göz gezdirdi. Çukurlarını ve oyuklarını, bayır ve tümseklerini kendi bedeni kadar yakından tanıyordu. Buralardan geçerken kafasının içindeki bir dış hat çizgisini takip ediyor gibiydi.

Çevresinde güçlükle hareket eden çimenler sessizdi. Orada sessiz bir sürüyü bekleyen bir çoban gibi dururken çılgınlık anında

kendi kendine mırıldandığı garip cümleyi anımsadı: Ben "ada"yım.

On dakika sonra, hurdalığa ulaştığında turuncu bir Toyota steyşın üstgeçidin tünelinde belirdi. Araç, güneş ışığında parıldayan parlak gövdesiyle batı yönünde giden ağır vasıta şeridinde ilerliyordu. Maitland parmaklıktan sürücünün yüzünü gördü, üstten köprülü bir burun ve sert bir ağızla sarışın bir kadındı bu. Küçük ama güçlü ellerini direksiyonun tepesinde kendine özgü biçimde bağdaştırmıştı.

"Catherine!.. Dur!.." Maitland boşluğa doğru bağırdı. Şüphe götürmez biçimde karısına ait olan araba bir havayolu otobüsünün arkasına doğru yaklaşırken yavaşladı. Açlıktan kaynaklanan bir sanrı görüp görmediğinden emin olamayan Maitland kendini çarçabuk çimenlerin içine attı. Değneği sallamak için durduğunda tökezleyip yere düştü. Neden sonra kendini toparlayıp öfkeyle çimenlere bağırırken araba uzaklaşıp gitmişti.

Maitland otobana arkasını döndü. Catherine büyük olasılıkla Maitland'in ortadan kayboluşunu iki ortağıyla konuşmak için gittiği ofisten dönüyordu. Bu, aralarından hiçbirinin Maitland'in, pencerelerinden baktıklarında görüş alanlarına giren ıssız bir toprak parçasında kaza yaptığını fark etmediği anlamına geliyordu.

Maitland madeni desteği kavrayarak kendini hava saldırısı korunağına doğru attı. Bir şekilde direnci tükenmeden kendini setten yukarı tırmanmaya zorlayacaktı.

Korunaktan on beş metre uzakta Jane Sheppard'ın sesini duydu, "Devam Proctor – şimdi! Bu onu ilgilendirmez. O gelmeden önce giy şunu."

XVII
Düello

Maitland hava saldırısı korunağına yaklaşırken Proctor ve genç kadın girişte açık havada eğleniyordu. Proctor hâlâ güçlü elleriyle kucakladığı yarı boş şarap şişesiyle bir ileri bir geri sendeliyor, ayaklarıyla Maitland'in el çantasının kapağını bir ileri bir geri itiyordu – Jane'in bunu arabada cüzdanını ararken aldığı kesindi.

Uzun boylu Maitland değneğin üzerinde ileriye doğru savrulurken Proctor sendeleyerek ondan uzaklaştı. Yamalı kotunu çıkarmış, bacaklarını zar zor Maitland'in smokinin pantolonuna sokmuştu. Haşişin tatlı kokusu havada asılı duruyordu. Jane Proctor'ın ayaklarına eğilmiş, pantolonunu yukarı çekmeye çalışırken, kadının ağzındaki külleri dökülen izmaritten dumanlar çıkıyordu.

Proctor smokinin ceketinin kollarını yukarı çekip bileklerinin

çevresini Jane'in yedek gömleğinden yırttığı kolluklarla sardı. Yaka ve çiçekli gömleğin yırtık pırtık önlüğü şimdiden boynundaydı. Şarabı ağzından silip kendi kendine aptal aptal sırıtırken Maitland'in siyah kravatı bir kulağının altından tırmıklı bir üçgen biçiminde sarkıyordu.

"İşte! Bir mucizesin sen!" Jane, eserini görmek için arkaya doğru kayarak bu içkili şarap garsonu parodisinin tadını çıkardı. Salınarak Maitland'e doğru yürüyüp ona keyifsiz bir gülücük attı.

"Bu kadar ciddi görünmeyin Mr Maitland. Gelip bize katılın –bir parti veriyoruz."

"Bunu görebiliyorum. Onur konuğunuz kim peki?"

Maitland Proctor'ın oynak ayaklarına madeni değnekle vurarak kendini öne savurdu. Proctor şişesinin üzerinden sevimli sevimli gülerek geriye doğru sendeledi. Her çizgisinin damarlarıyla belirginleştiği buruşuk yüzü bir palyaçonun maskesiydi. Bir gurur ifadesiyle ve dalkavuk ruhuyla yukarıya, Maitland'e doğru baktı; dumanlı kafasındaki düşmanlık Maitland'in onayını almak için duyduğu yoğun ihtiyaçla birleşmişti. Şişeyi şerefe kaldırdı ve pantolonunun üst düğmesini patlatan şişkin göbeğiyle uykulu bir halde korunağın eğri duvarına yaslandı. Proctor keyifle Maitland ve Jane'e sarılırken Jane parmaklarını şakırdatarak çevresinde dans ediyordu. Hâlâ bir önceki gecenin eski püskü giysilerini giyiyor, yüksek ökçeli topukları taşlı zeminde takılıyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Maitland'e. "Böyle ekşi suratlı olmayı bırak artık. Hiçbir şeyden keyif alamazsın böyle!" Yarı şaka Proctor'ın başına vurdu. "Tanrım, ikinizin de içi geçmiş!"

Kendisiyle dalga geçerlerken ve Jane Proctor'dan şarabı üzerine boşaltmasını isterken Maitland sakince bekliyordu. Proctor, boynunun arkasında siyah kıravat, bileğinden düşen kolluklarla patlak smokininin içinde sendeledi.

"Hadi, benim için dans edeceksin!" diye bağırdı Jane Maitland'in yüzüne bakarak. "Tek bacağını kullanarak bir dans et! Proctor, onu dans ettir benim için!"

Proctor artık eşzamanlı çalışmayan gözleriyle Maitland'e tosladı. Jane eğilip el çantasının diplerini karıştırdı.

"Burada bir mektup var – bir kadın doktordan. Pek profesyonel bir ilişki olmadığını söylemeliyim. Şunu dinle Proctor..."

Maitland Proctor'ı itip öne doğru geldi. Serserinin keskin soluğu yüzüne çarptı. Proctor bir şarap püskürüğüyle geriye, korunağa doğru düştü. Çaresizce yere oturdu. Jane çantayı ters çevirmeye başladığında Maitland değneği zorla kaldırıp açık kapağa geçirerek elinden aldı. Jane irkilerek öfkeyle yere çömeldi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Kes!" Maitland kayıtsızca değneği kaldırdı ve Jane'i uzaklaştırdı. Jane boylu boyunca uzanan Proctor'a işaret ederek geriye doğru gitti.

"Uyanıncaya kadar bekle... İnan bana o..."

"Hiçbir şey yapmayacak. Bu konuda sözüme güven."

Maitland Proctor'a doğru ilerledi. Sarhoşluğundan utanan serseri, başını yukarı çevirip ona doğru baktı. Özür diler gibi Maitland'e gülümseyerek kulağının altındaki papyon kravatı düzeltmeye çalıştı. Maitland başında durup pantolonunu çözerken Proctor ifadesiz bir yüzle bekliyordu.

Proctor idrar yüzüne çarparken yaralı ellerini kaldırdı. Avuç içlerine çarpıp smokininin klapalarından inen kehribar sarısı sıvıya baktı. Bedenini hareket ettirmekte zorlanarak edilgen biçimde Maitland'e baktı. Fışkıran idrar serserinin omuzlarından köpükçükler biçiminde akarak ağzına ve gözlerine çarpıyor, sıcak damlalar fokurdayarak çevresindeki tozda kavruluyordu.

Maitland işini bitirene kadar bekledi. Proctor inik gözleriyle ortasında durduğu idrar havuzunda sıkışıp kaldı. Bir eliyle üzgün üzgün klapaları fırçalayarak smokini temizlemeye çalışıyordu.

Proctor'ı görmezden gelerek genç kadına doğru döndü. Kadın sahneyi yerinden kımıldamadan izlemişti. Maitland el çantasının içindeki ortalığa saçılan malzemelere işaret etti.

"Tamam mı Jane? Şimdi her şeyi toparla."

Jane tereddüt etmeksizin kutunun yanına çömeldi. Şık ayakkabıları ve havluyu çarçabuk yerine koydu. Artık ayılmış olduğundan sakince Maitland'e baktı.

"Bunu unutmayacak."

"Unutması istenmemişti zaten." Jane çantayı kilitlerken Maitland onu sinemaya doğru çağırdı. "Odana geri döneceğiz."

Jane durduğu yerden keskin bakışlarla Maitland'in sakallı yüzünde bir ateş belirtisi ararken Maitland uzanıp kafasına bir tane

patlatmaya çalıştı. Jane çevik bir hareketle geri kaçtı.

"Buradan gitmene yardım etmeyeceğim."

"Dert değil. Aslına bakarsan buradan gitmek için ölüp bitmiyorum. Şu an için değil en azından."

Arkaya, idrar havuzunda kayıtsızca yatan Proctor'a bakmadan genç kadının ardından seğirtti. Jane başı önde, elinde taşıdığı küçük çantayla önünden yürüyordu.

XVIII
Beş sterlin

"Lamba nerede? Hadi şu küçük cehenneme biraz ışık sokalım."

Maitland neredeyse Jane'in omuzlarına çarparak karanlık bodrum katı odasının kapısına doğru gitmeye çabaladı. Aşınmış bir direk gibi duran yaralı bacağını uzatıp darmadağınık yatağın üzerine oturdu. Sağ elinde tuttuğu değneği hafifçe yere vurdu.

"Ocağı da yak. Biraz sıcak su istiyorum. Beni yıkayacaksın."

Jane Maitland'e bir an dikkatle bakıp kendini işe verdi. Merdiven boşluğundaki iki yüz litrelik varilden bir tencerenin içini suyla doldurdu, parafin ocağını açtı ve ateşi yaktı.

"O zavallı deli ihtiyara yaptığın şey alçakçaydı."

"Böyle olması gerekiyordu," dedi Maitland. "Bunak bir serseri ve nevrotik bir kaçağın eğlencesi olmaya niyetim yok benim."

"Yine de alçakçaydı. Gerçekten aşağılık bir herif olmalısın."

Maitland bu söylenenleri duymazdan geldi. Tümüyle hesaplı bile olsa yeni bir buluş olan saldırgan rolüyle genç kadını zaptetmişti. Gömleğini çıkardı. Kolları ve göğsü yağ ve bere izleriyle kaplıydı.

"Bu odayı temizlemelisin," dedi kıza. "Çocuğunu burada mı düşürdün?"

"Onun bu odayla hiçbir ilgisi yoktu!" Jane kızarak ayağa kalktı. Öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. "Suçluluk duygumu mu denemek istiyorsun? Yeni muhteşem taktiğin bu öyle mi?"

"Bu kadar net anlaşıldığıma sevindim."

"Pek sevinme sen. İki ucu keskin kılıcını yarama batırmadan da kendimi yeterince kötü hissediyorum zaten."

Maitland eşya sandığını tekmeleyerek içindeki tavaları takırdattı. "Biraz yiyeceğe ihtiyacım var, bakalım sende neler var. Ayrıca o bebe mamalarını da getirip durma bana. Bebeğin rolünü oynamayacağım."

Bu sözlere alınan Jane sert cevap verdi: "Sanırım seni bu yüzden burada tuttuğumu düşünüyorsun."

"Şaşırmazdım buna. Küçük duygu patlamalarınla dalga geçmiyorum, doğru yerde çok hoş olurlardı, ama aklımda başka şeyler var. Bir, iki ve üç, çıkmak istiyorum."

Jane yağlı smokin gömleğini dürdü. "Bunu senin için yıkayacağım. Dinle, yardım isteyeceğim – hazır olduğumda. Hep kendini düşünüyorsun. Benim de kendi sorunlarımın olabileceğini anlayamıyor musun?"

"Polisle mi?"

"Evet! Polisle!" Yatağın altından öfkeyle madeni bir kova aldı ve içine sıcak suyu döktü.

"Olay neydi?" diye sordu Maitland. "Uyuşturucu mu, kürtaj mı yoksa bir cezaevinden mi kaçtın?"

Jane elleri suyun içinde, hareketsiz duruyordu.

"Akıllıca" diye yorum yaptı sakin bir tavırla. "İşinizde çok iyi olmalısınız Mr Maitland ama özel hayatınızda değil sanırım." Yumuşak bir ses tonuyla ekledi, "Biraz borç aldım. Kocamın bir arkadaşından. Oldukça fazla para aslına bakarsan. Alçak herif."

Maitland'i yıkamaya başladı, elleriyle bereli tenini sabunluyor-

du. Bitirdiğinde bir tıraş makinesi buldu ve sakalını tıraş etti. Maitland yatağın ucuna oturmuş, teninde uysal kuşlar gibi gezinen küçük ellerinin tatlı ağırlığının keyfini çıkarıyordu. Hiç beceremeyeceğini sandığı biçimde genç kadını küçük düşürmekten, onun karmaşık suçluluk duygularını kaşımaktan ve onunla dalga geçmekten keyif alması kendisini şaşırtmıştı. Buna karşılık, Proctor'ı aşağılaması tümüyle önceden tasarlanmıştı; yaşlı serseriyi olabilecek en kaba biçimde aşağılamıştı. Ama bu zalimce eylem bile sınırlı bir haz duygusu yaşatmıştı ona. İkisinin de kendisine boyun eğmesini sağlayacağının bilinciyle zorlu karşılaşmanın tadını çıkarmıştı. Her ikisinin de çelişkili bir mantıkla işkenceden memnun olduklarının pekâlâ farkında olsa da hem Proctor'dan hem de genç kadından öç alıyor sayılırdı. Maitland'in saldırganlığı beklentilerine cevap veriyor, kendilerine dair yarı bilinçli yargılarını doğruluyordu. Bu küçük gaddarlıklardan keyif aldığı için kendine güvenmediği kadar bilerek kendi kendini kışkırtıyordu da. Her şeyden önce ayakta kalma kararlılığıyla, geçmişte kendine acıma ve kendini hor görme duygularını kullandığı gibi şimdi de bu gaddarlık huyunu kullanacaktı. Tek sorun bu bunak serseriye ve asi genç kadına hâkim olmaktı.

Kızın bedenini kurulamasına izin verdi. Berelerin arasında gezinen elleri onu sakinleştiriyor, yatıştırıyordu.

"Baban peki?" diye sordu kıza. "O sana yardım edebildi mi?"

"O artık benim babam değil. Onu düşünmüyorum." Ellerini Masonlara özgü denilebilecek bir kavrayışla birleştirerek merdiven boşluğundan gelen güneş ışığına baktı. "İntihar... bir eylem, ailelerde var biliyorsun. Ailenden biri kendini öldürmeyi bir türlü beceremediği bir noktada birkaç yıl daha bu durumu sürüncemede bıraktığında –sanki bu hayatlarında yaptıkları en önemli şeymiş gibi gerçekten işi zamana bıraktıklarında– kendi yaşamını onların gözüyle görmeyi bırakman güçleşiyor. Bazen aklımdan geçenler beni endişelendiriyor."

Bir kahraman edasıyla ayağa kalktı. "Hadi soyun da seni yıkayalım. Sonra biraz bir şeyler yeriz ve ben seni beceririm."

Kızın Maitland'i elleriyle yıkamasının ardından Maitland onun havlu sabahlığıyla yatağa uzandı. Taze ve yenilenmiş hissediyordu kendini. Jane güçlü elleriyle bereler ve yağ lekelerini ovarak bacaklarına ve karnına masaj yaparken o merdiven boşluğunda çırılçıplak duruyordu. Sonra Jane atıştıracak bir şeyler hazırlarken, Maitland onun bu evcil inzivadan memnun bir halde, odada gezinişini izledi. Jane sigara paketini çıkarıp kendine bir sigara sardı.

"Jane, haşişi abartıyorsun."

"İyi seks için..."

Dumanı içine çekmeye başladı. Yemeklerini bitirdiklerinde oda kesif bir duman kokusuyla dolmuştu ve Maitland adaya varışından bu yana ilk defa rahatlamış hissediyordu kendini. Jane eteğini çıkardı ve yastıkta başını onunkinin yanına koyarak yatağa uzandı. Ona gevşekçe sarılmış sigarayı uzattı, ama Maitland şimdiden keyifli bir uçuştaydı.

"Bu güzel..." Jane dumanı taa içine çekerek Maitland'in elini tuttu. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Çok daha iyi. Tuhaf gelebilir ama ilk defa buradan gitmeye o kadar istekli değilim. Jane, geceleri nereye gidiyorsun sen?"

"Bir klüpte çalışıyorum – öyle diyelim. Ara sıra otobandan birilerini alıyorum. Ne var, ne olmuş? İğrenç, öyle değil mi?"

"Biraz. Neden yaşamını düzene sokup biriyle bir başlangıç yapmıyorsun?"

"Hadi canım... Neden hayatımı düzene sokmuyor muyum? Senin hayatın benimkinden çok daha karmaşık. Karın, şu kadın doktor – sen buraya düşmeden çok önce bir adada yaşıyormuşsun zaten."

Ona bakmak için döndü. "Pekâlâ Mr Maitland, sanırım soyunsam iyi olacak – bu işi becerebileceğinizi sanmıyorum."

Maitland bir eli kadının kalçasında, kayıtsızca yatıyordu. Jane soyunurken ruh hali tuhaf biçimde değişiyordu. Kaygısız gülümseyişi kayboldu. Çıplak bedeninin farkındalığı, savunma amaçlı bir tür refleks gibi onu Maitland'den uzaklaştırıyordu sanki. Göğüs duvarına baskı yapan sivri uçlu dizleriyle karşısında diz çöktü. Maitland onu sakinleştirmek için yanına yaklaştı ama o sert bir ses tonuyla çıkışarak uzaklaştı.

"Bu şekilde değil. Önce biraz para istiyorum. Hadi, seks için para."

"Jane... Tanrı aşkına.

"Tanrı'yı boşver – seni onun ya da başka kimsenin hatırına düzmüyorum." Maitland'e cüzdanını verdi. "Beş sterlin – beş sterlin istiyorum."

"Jane, hepsini al. Tümünü alabilirsin."

"*Beş!*" Bereli tenini yırtan tırnaklarıyla omuzlarını kavradı. "Otobanda haftanın herhangi bir gecesi on alabiliyorum!"

"Jane, yüzün – yü..."

"Yüzümü boşver!"

Bu patlama karşısında şaşkına dönen Maitland cüzdanı düşürdü. O sterlinleri sayarken kız onları elinden çekip aldı ve yastığın altına tıkıştırdı.

Jane bacaklarını açıp altına yatarken Maitland kadının göğüslerini avuçluyordu. Bu cinsel eylemin her baskısını ve hareketini, bedeninde gereğinden fazla gerilen her sinirden taşan orgazmı anımsamaya çalıştı. Genç kadının oyununun kurallarını, getirdiği özgürlükten memnun bir halde kabul etti; bu birbirlerine herhangi bir vaatte bulunmaktan kaçınmalarının kabulüydü. Catherine ve annesiyle, hatta Helen Fairfax'la olan ilişkisi, çocukluğunun binlerce duygu yüklü anısı, her biri için adil bir karşılık, bu ilişkilerin yüksek bedeli karşılığında nakit para ödeyebilseydi katlanılabilir olurdu. Bu kızın adadan kaçmasına yardım etmesini istemekten çok ötede, onu daha önce hiç kabul etmediği güdüler için kullanıyordu; geçmişinden, çocukluğundan, bütün sevgileri ve talepleriyle karısı ve arkadaşlarından bağımsız olma ve zihninin boş şehrinde sonsuza dek avare gezinme ihtiyacı için.

Yine de, kısa süren cinsel birleşmelerinin sonunda Jane Sheppard yastığın altına uzanıp beş sterlinlik banknotu çıkardı. Bacaklarına giren krampla irkilerek saçlarını düzeltti. Maitland tereddüt edince banknotları elinden alıp adamın cüzdanına geri koydu.

XIX
Hayvan ve binicisi

"BEKLE, Proctor! Burada dur!"

Maitland Proctor'ın arkasındaki gözetleme noktasından adanın vadisine göz gezdirdi. Öğleden sonraki devriyeleri sırasında hurdalığın güneyindeki terk edilmiş kilise bahçesine ulaşmışlardı. Maitland üstgeçidin altından batı ucuna kadar uzanan tel örgüden adayı boydan boya görebiliyordu. İki otoban yolunun beton kesişme noktası güneş ışığı altında zarif bir heykel gibi parıldıyor ve Maitland çoğu zaman bu noktadaki yüksek güverteyi hoş bir teras olarak kullanmayı hayal ediyordu.

Proctor onun altında, yan yatmış bir mezar taşına dayanmış, sabırla duruyordu. Bir eli Maitland'in yaralı olmayan bacağına sarılı, yaralı adamı geniş sırtında taşıyordu. Çizgilerle dolu yüzü on doku-

zuncu yüzyıla ait bir yazıtın aşınmış harflerine dayanmıştı. Maitland harflere yaralı dudaklarıyla gizlice dokunduğunu gördü. Maitland'in tatlı terinin kokusu iyi eğitilmiş bir evcil hayvanınki gibi durgun havada yükseliyordu. Maitland sol eliyle Proctor'ın smokin yakasını tutuyordu. Sağ eliyle de madeni değneği kavrayarak kaldırmış, kendine adanın dikkatini çeken özelliklerini gösteriyordu. Değneğin düz olan tarafıyla Proctor'ı dürterek onu adanın istediği yerine yönlendirebiliyordu.

Maitland akşam trafiğine –arabaların, havayolu otobüslerinin ve yakıt tankerlerinin aralıklı geçişine– şöyle bir baktıktan sonra gözlerini yine batıya çevirdi. Bu gözetleme noktasına her gün birkaç kez uğruyordu. Buradan adaya gelen davetsiz bir misafir olup olmadığını görebiliyordu. Öte yandan, henüz Jane Sheppard'ın kaçış rotasını saptayamamıştı – tali yolun setinde bir yerlerde iyiden iyiye aşınmış bir yol vardı.

"Hadi Proctor, yola devam. Kestirmeden Jaguar'a çıkalım. Tanrı aşkına beni düşürme. Öbür lanet bacağımın da kırılmasını istemiyorum."

Proctor gürültüyle homurdanarak kendini toparladı. Maitland'i arkasına alıp önündeki uzun çimenleri yoklayarak, aşağıdaki eski yola çıkan kilise avlusunun aşınmış merdiven basamaklarını buldu. Çimenlerin arasından ilerlerlerken Proctor yaralı elleriyle yolunu buluyor, kalın, duyarlı parmaklarıyla sıkça geçilmiş geçitlerden birini bırakıp bir başkasını seçerek sapların sıklığını, nemini ve yönünü yokluyordu.

"Proctor, kestirmeden gidelim dedim." Maitland sarp yamaçlı bir tepeciğe çıkan bir yolu göstererek değnekle serserinin başına vurdu. Proctor emre aldırmadı. Çok iyi bildiği gibi bu kestirme yol, yoldan geçenlerin Maitland'i çok net görmelerine yol açabilirdi. Bunun yerine ısırgan otu kümeleri ve yıkılmış duvarlarla iyice gizlenmiş daha uzun, dolambaçlı bir yolu tercih etti.

Maitland bu dolambaçlı yola tartışmadan girdi. Yaşlı serseriyi eğitmişti ama aralarında kaçmasına asla yardım etmeyeceğine dair söze dökülmemiş bir anlaşma vardı. Değnekle bir ip cambazı gibi dengesini bularak serserinin sırtında bir o yana bir bu yana savruldu. Kırık bir kılıcın kını kadar işe yaramaz olan sağ bacağı arkalarından sürünüyordu.

Proctor şiddetli hırıltılar çıkararak güçlükle hurdalığa doğru yürüdü. Maitland için bu binek hayvanı olmadan adanın çevresinde dolaşmak çok güçtü. Çimenler ve ısırgan otları, mürverler ve kirli bitki örtüsü Proctor'la karşılaşmasından bu yana geçen altı gün boyunca göz açtırmayan sağanak yağmurun yağdığı her yerde bitmişti. Yaralı uyluğu iyileşmeye başlamış olsa da Maitland artık çok daha zayıftı. Aralıklı ateş ve pis yiyeceklerin bileşimi ağırlığında dokuz kilodan da fazla bir azalmaya neden olmuştu ve Proctor artık bir zamanlar cüsseli olan bedenini güçlük çekmeden taşıyabiliyordu. Maitland bedenindeki uyluk ve kalça kemiği çıkıntılarını hissedebiliyordu – ortaya çıkan iskeletini algılayabiliyordu. Jane Sheppard'ın portatif aynasında tıraş olurken yanaklarına ve çenesine bastırarak masaj yapıyordu. Kemikler bir çift yorgun ama yabanıl gözün baktığı küçük, keskin hatlı bir yüzde yeniden buluşuyordu.

Maitland incelen fiziğine rağmen kendine güveniyordu ve zihninin açıldığını hissediyordu. Şimdi yağmurun dinmesiyle beraber yeniden kaçmayı planlamaya başlayabilirdi. Çamurların sel gibi aktığı rampalardan tırmanamayacağının pekâlâ farkında olduğundan son iki günün soğuğunu, şiddetli yağmuru, bodrum katındaki parafin ocağın üzerinde tek başına oturarak atlatmıştı.

Maitland yağmur sularının kurumaya başladığı sete baktı. Jane Sheppard'ın yeniden ortaya çıkmasını beklediği iki günlük tecritten sonra –nihayet o sabah gelmişti– aklında oluşan zayıf ama belirgin bir sahne ötede akan trafikle arasına bir set çekti. Özellikle çaba harcayarak karısını, oğlunu ve Helen Fairfax'ı düşündü, zihninde yüzlerini çerçeveledi. Ama onlar White City'deki uzak bulutlar gibi geri çekilerek gitgide daha da uzaklaşıyorlardı.

Hurdalığa ulaştıklarında Proctor'ın sırtına yapıştı. Proctor kendi kendine homurdanarak çimenlerin içindeki lastiklerin arasından ilerliyordu. Maitland Proctor ve Jane Sheppard'la sürtüşmesinin olabilecek en geç anda gerçekleştiğini fark etti. Bir haftalık bir hastalık ve yarı açlık döneminden sonra şimdi onlara karşı gelebilecek durumda olmayacaktı.

"Tamam, beni buraya bırak. Dikkat et!.."

Maitland değnekle Proctor'ın başına vurdu. Kıt akıllılık gibi gözükse de serseriyi azarlamaktan bir tür keyif alıyordu. Değneği Proctor'ın boynundan aşağı uzanan gümüş renkli yara izine doğru

savurarak ikinci bir hamlede bulundu. Kendisini bu cezalardan keyif almaya zorlayarak öfkesini ve hırçınlığını canlı tutmaya çabalıyordu. Kendini bir bıraksa Proctor onu ezip geçecekti.

Proctor Maitland'i Jaguar'n yanına, yere oturtarak geniş, eğri sırtını kaldırdı. Maitland'i mesafeli bir duruşla gözlemliyordu ama donuk serseri gözleri herhangi bir yanlış hareketi yakalamak için atakta bekliyordu. Maitland değneği sağ kolunun altında doğrulttu. Bir eliyle Proctor'ın başını tutup doğrularak kaza yapan arabanın arkasına doğru güç bela ilerledi. Jaguar şimdi kararmış toprağın bütün izlerini gizleyerek çevresinde büyüyen çimenlerin arasına saklanmıştı.

Maitland Proctor'ın bakışlarından sakınarak yüzünü olası herhangi bir ifadeden arındırmaya çalıştı. Tek umudu birinin, plakasını acil durum polisine verebilecek bir otoban görevlisi ya da bakım işçisinin arabaya bakmaya gelmiş olmasıydı.

Arabanın kirli içini, yanan ön koltuğu ve kontrol panelini inceledi. Kimse yağlı havluları ya da boş şişeleri yerinden kaldırmamıştı. Kendisini toparlama çabasıyla avuç içini keskin uca doğru zorlayarak tavan oluğunu kavradı.

Düşündüğünden çok daha güçlü olduğunu şaşkınlık içinde gördü. Birkaç saniye için değnek olmaksızın ayakta durmaya çabaladı. Sağ bacağı kalça noktasında kaskatı kesilmiş olsa da ağırlığını taşıyor ve sol bacağı üzerinde dönerek neredeyse yürüyebiliyordu. Ne kadar iyi toparlandığını gizlemeye karar verdi. Jane ve Proctor sakat olduğuna inanırlarsa amacına daha kolay ulaşacaktı.

"Peki, bakalım senin için ne yapabiliriz."

Maitland Proctor'ı yolundan alıkoydu ve bagajı açtı. Proctor sanki sabırla Maitland'in bir hata yapmasını bekliyormuş gibi ona gözlerinde kurnaz bir ifadeyle, beklenti içinde bakıyordu. Bazen Maitland'in kendisini cezalandırmaktan aldığı hesaplı keyiften haberdarmış gibi onu kendisini değnekle dövmeye davet ediyordu sanki; Maitland yaptıklarından gerçekten keyif almaya başlar, böylece adadan asla ayrılmak istemez umuduyla onu zorluyordu.

Genç kadının aldığı birkaç hediye –dilimlenmiş bir ekmek somunu, yakınlardaki bir süpermarketten alınan bir kavanoz ezilmiş domuz eti– bile Proctor'ı kontrol altında tutmaya yetiyordu. Ama Maitland bütün hediyeleri gölgede bırakan birkaç şişe ucuz kırmı-

zı şarapla otorite kurmuştu. Proctor hem bu şaraptan korkuyor hem de onu istiyordu – akşamları, Maitland'i genç kadının bodrumuna taşıdığında, yerleri süpürüp lambayı yaktığında smokinini giyerek geri dönecekti. Maitland onu bir bardak dolusu sert içkiyle ödüllendirip, şişeyi verecekti. Sonra Proctor birkaç dakika içinde sarhoş olacağı yuvasına geçecekti. Maitland her akşam olduğu gibi işe çıkmadan önce bir sigara içen genç kadının yanına yatarken, fısıldayan çimenlerin arasında Proctor'ın boru sesini, bu yeşil harpın mızmızlanmalarla karşılık verdiği derinden gelen köstebeğimsi sesi dinleyeceklerdi.

Maitland kapağı kaldırırken Proctor sabırsızlıkla bekliyordu. Bagaj Proctor'a Amalthea'nın boynuzu* gibi görünmüştü –bir çift ağır kauçuk ayakkabı, Maitland'in Paris'ten kendisininkini kaybettikten sonra aldığı imitasyon yeşim kol düğmeleri takımı, *Life* dergisinin eski bir sayısı–, Proctor bunların her birini paha biçilmez ve gizemli bir hazine taşıyormuşçasına alıp götürmüştü. Maitland onu izlerken Proctor'a hayatı boyunca hiçbir şey verilmediğine ve serseri üzerindeki kontrolünün ona akşamları şişelerle verdiği şaraplar kadar verme eyleminin kendisi de olduğuna ikna olmuştu. Belki de bir gün, armağanın kendisinden vazgeçip yalnızca eylemi canlı tutarak yapay bir jest ve tavır geleneği geliştirirlerdi.

Maitland bagajı inceledi. Arabanın alet takımından geriye pek az şey kalmıştı, bunları hediye olarak sunmak konusunda isteksizdi. Aletler bir kaçış halinde hâlâ işe yarayabilirdi.

"Geriye hiçbir şey kalmamış gibi görünüyor Proctor. Bir direksiyon simidi senin pek işine yaramaz."

Proctor'ın bir kırışıklıklar gezegeni olan yüzü ahmakça bir ifadeye büründü. Beklentileri boş bir dolabın gerçekliğini kabullenemeyen aç bir çocuğunkiler gibi en üst noktadaydı. Yüzünde bir ifade çatışması belirdi – hırs, sabır, ihtiyaç. Bir ayak üzerinden diğerine zıplayıp Maitland'i iteleyerek hiç de arkadaşça olmayan bir biçimde dürttü.

Bu gösteriden rahatsız olan Maitland, Proctor'a iyi davrandığı zamanların acısını ironik biçimde çıkararak karton şarap kutusuna uzandı, Proctor boynuna inen bir sopa darbesiyle bu halinden çok

* Sanatçılar tarafından bolluk sembolü olarak kullanılan, içinden meyveler taşan boynuz şekli. (ç.n.)

daha yumuşak başlı oluyordu. Geriye iki şişe beyaz Burgundy kalmıştı. Jane'i serseriye ucuz kırmızı İspanyol şaraplarından alması için kullanarak ikisini de kendisine ayırma niyetindeydi.

"Pekâlâ Proctor. Bunlardan biri senin olabilir. Ama bugün akşam olana kadar içme onu."

Şişeyi, sımsıkı tutarken kolları heyecandan titreyen serseriye verdi. Proctor bir an için Maitland'den ve kaza yaptığı arabasından haberdar değilmiş gibi göründü.

Maitland değneğe dokunarak sessizce onu izledi.

"Onu senin için bölüştürmeme ihtiyacın var Proctor – unutma bunu. Hayatının bütün ekonomisini değiştirdim ben. Yemeklerinin yanında şarap içiyorsun, akşam yemeği için giyiniyorsun – hâkimiyetim altına girmeye pek meraklısın..."

Maitland hava saldırısı korunağına doğru ilerlerken yukarıya, üstgeçidin yüksekte kalan yoluna doğru baktı. Yağmurlu günlerden sonra nihayet kuruyan betonun beyaz yan yüzeyi, havayı uçsuz bucaksız bir gökyüzü sarayının duvarı gibi bölüyordu. Üstgeçit ayaklarının altında batı kavşağına yaklaşan yollar, bir yüksek rampalar ve tali yol şeritleri labirenti vardı. Maitland, çok eskiden yok olmadan önce kendisine bu beton vahşi alanı miras bırakmış otoban müteahhitleri sülalesinden oluşan bölge sakinlerinin terk ettiği bu yabancı gezegende yalnız kaldığını hissediyordu.

"Şimdi gitmekte özgürsün..." diye mırıldandı kendi kendine. "Gitmekte özgürsün..."

Sarı şala sarılmış halde hava saldırısı korunağının duvarına yaslanarak dinlendi. Proctor yaklaşık bir metre ötede yere çömelmiş, beyaz Burgundy'sini açmaya hazırlanıyordu. Önce, Maitland'in ona verdiği bütün et konservesi kutuları ve bisküvi paketleriyle küçük ama özenli bir ayin yaptı. Bıçağıyla şişeden etiketi kazıyarak sararmış kağıdı ufak parçalara ayırdı. Maitland büyük fotoğrafların adanın ötesindeki dünyaya dair merak uyandırabileceği umuduyla serseriye Jaguar'ın bagajında bulduğu *Life* dergisinin üç yıl önceki bir sayısını verdikten sonra, derginin küçük parçalara ayrılmış bir konfeti yığını şeklinde yerde durduğunu görmüştü.

"Sözcüklerden hoşlanmıyorsun öyle değil mi Proctor? Hatta ko-

nuşmayı unuttuğun bile söylenebilir."

Proctor'ın görme yetisi için de aynı şeyin geçerli olduğu söylenebilirdi. Maitland onun körleşmediğine ikna olmuştu, ama adanın bitki örtüsünün güvenli alanında onun yaralı parmaklarına ve dokunma duyusuna güvenmeyi tercih ediyordu.

Maitland karmaşık mesajlarını yazdığı beyaz beton yüzeyiyle tali yol blokuna doğru baktı.

Yakında buradan kaçabileceğine dair aniden güçlenen bir inançla parmaklarını şaklattı. Değneği bir okul müdürü edasıyla kaldırarak Proctor'a doğrulttu.

"Proctor, sana okuma yazmayı öğreteceğim."

XX
Adaya bir isim vermek

Maitland bloğun yanındaki nemli toprakta otururken Proctor'ın betonun üzerinde mutlu bir çocuk gibi oyalanışını izledi. Gönülsüz öğrenci yarım saat içinde istekli bir stajyer olmuştu. İlk alfabesinin titrek harfleri şimdiden güçlü ve güzel biçimliydi. İki elini birden kullanarak A ve X harflerini yan yana çizerken beton rampaya vuruyordu.

"Güzel Proctor, çabuk öğrendin," diye tebrik etti onu Maitland. Serserinin başarısıyla göğsünün kabardığını, oğluna satranç öğretmekten aldığı keyfin aynısını duyduğunu fark etti. "Bu harika bir buluş – neden hepimiz iki elimizi birden kullanarak yazmıyoruz ki?"

Proctor memnuniyetle çalışmasına baktı. Maitland ona Jane

Sheppard'ın odasından aldığı makyaj kalemlerinden iki tane daha verdi. Proctor bir öğrenci olarak ciddiyetini kanıtlamak istercesine Maitland'in kolunu tuttu. Maitland tebeşirle alfabenin ilk harflerini yazdığında sanki dehşet verici bir lanet taşıyorlarmış gibi korkuyla geri çekilerek onlara bakmayı bile reddetmişti. On dakikalık bir ikna sürecinden sonra korkusunu yenmiş ve bloğun alt yüzü çizgili harflerle kaplanmıştı.

Maitland kendini Proctor'nı yanına doğru çekti. "Pek uzun sürmüyor öyle değil mi – ne çok sene kaybetmişsin... şimdi sana birkaç sözcüğün yazılışını göstereyim. Neyle başlamamı istersin – sirk, akrobat?"

Proctor'ın dudakları sessizce kımıldadı. Utanarak "P...P...Proctor..." sözcüğünü kekeledi.

"Kendi ismin mi? Elbette, bunu nasıl düşünemedim. Eşsiz bir an bu." Maitland sırtına vurarak Proctor'ı tebrik etti. "Şimdi beni izle. Bu harfleri bir metre uzunluğunda harflerle yeniden yazmanı istiyorum."

Proctor'dan boyayı alarak yazdı:

MAITLAND İMDAT

"P... P... Proctor..." diye tekrarladı parmaklarını harflerin üzerinde gezdirerek. "Senin adın bu. Şimdi onu büyük harflerle yaz. Unutma, bu senin adını ilk yazışın."

Proctor gururdan yaşaran gözlerle Maitland'in yazdığı harflere onları sonsuza dek uçucu zihnine kazımaya çalışır gibi baktı. İki elini birden kullanarak harfleri betona kazımaya başladı. Her harfe ortasından başlıyor, sonra harfi sola ve sağa kayarak biçimlendiriyordu.

"Bir kez daha Proctor!" Maitland'in bağırışına tali yolu tırmanan bir kamyonun gürültüsü eşlik ediyordu. Serseri heyecan içinde harfleri bir araya getirerek çözülmez bir kütleye dönüştürüyordu. "Baştan başla!"

Proctor coşkuyla kendinden geçmiş, Maitland'i görmezden geliyordu. Adanın her bir santimetre karesini isminin oluşturduğunu sandığı harflerle kaplamak istercesine harfleri mutluluk içinde bayraklar gibi yere seriyor, Maitland'in isminin parçalarını karıştırıp

beton yüzeye çizikler atıyordu.

Sonunda tatmin olup duvardan sendeleyerek uzaklaştı ve elişini yerlere sererek Maitland'in yanına oturdu.

"Ulu Tanrım..." Maitland bitkin halde başını değneğe yasladı. Oyunu, belki de Proctor'ın dokunaklı minnettarlığını görmezden geldiği için başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Çok iyi, Proctor – sana birkaç sözcük daha öğreteceğim." Serseri sonunda sakinleştiğinde Maitland öne doğru eğilerek hesaplı bir kurnazlıkla fısıldadı, "Yeni sözcükler, Proctor, 'becermek' ve 'bok' gibi. Bunları yazabilmeyi isterdin. Öyle değil mi?"

Proctor heyecanla kıkırdarken Maitland dikkatlice yazdı:

İMDAT KAZA POLİS

Maitland Proctor'ın sözcükleri gönülsüzce yazışını izledi. Ellerinden yalnızca biriyle çalışıyor, diğerini yakalanabileceğinden korkuyormuşçasına yazdığı harflerin üstünü kapamak için kullanıyordu. Bir süre sonra birdenbire durdu ve renklenen betona tükürerek mesajı elinin tersiyle sildi.

"Proctor!" diyerek onu durdurmaya çalıştı Maitland, "Seni hiç kimse görmeyecek!"

Proctor boyaları yere fırlattı. Maitland'in isminin dağılan kırık parçalarını gururla inceledi ve çimenlerin içine oturdu. Maitland duvara müstehcen sözler yazmanın Proctor'ı yalnızca kısa bir süre için eğlendirdiğini ve çocukça bir gösteri olarak gördüğü bir şeyin içinde daha fazla yer almak istemediğini fark etti.

XXI
Çıldırma noktası

Artık tükenmiş halde, gittikçe hevesini yitiren Maitland adada bir ileri bir geri giden Proctor'ın omuzlarına yapıştı. Eğri duran hayvan ve bitkin binici köpüren çimenlerin arasında yürüdüler. Maitland aralarda madeni değneği kavrayarak toparlanıp doğruluyordu. Kendini uyanık tutma çabasıyla en ufak bir kuşkuda Proctor'ı azarlıyor, ona vuruyordu. Serseri, adanın çevresinde yapılan bu amaçsız yolculuk yaralı adamı canlandırma çabası adına düşünebildiği tek şeymiş gibi yürüyüşünü sürdürdü. Bazen boynundaki yeni iltihaplanmaya başlayan yarayı bilerek teşhir ediyor, yarayla oynamanın Maitland'i canlandıracağı umuduyla onu Maitland'e sunuyordu.

Adadan üçüncü kez geçip bir kez daha hurdalığa ulaştıklarında

Proctor onu yere indirdi. Maitland güçsüz halde çimenlerin arasına çöktü. Serseri güçlü elleriyle onu kaldırıp Jaguar'ın arka çamurluğuna yasladı. Maitland'in omuzlarını sarsarak konsantrasyonunu canlı tutmaya çalışıyordu.

Maitland başını trafiğin aktığı yönün tersine çevirdi. Akşam sıcağında kırılan otobanlar lastik ve motorların gürültüsünü aksettirerek kaybolup tekrar beliriyordu sanki. Proctor'ın hurdalıkta dolanışını, kemerinden fare kapanlarını alışını ve onları enkaz haline gelen arabaların arasına yerleştirişini izledi. Proctor parmağını kullanarak ters dönmüş taksinin tozlu tavanına Maitland'in adının yanlış dizilmiş parçalarını çiziyordu.

Maitland'in kendisine baktığını görünce, başarılı bir amuda kalkma ya da takla gösterisinin onu canlandıracağı ümidiyle jimnastik hareketlerini uygulamaya başladı.

Proctor her tökezleyip toparlanışında burnunu sinirli sinirli silerken Maitland sabırla bekliyordu. Ilık hava aynı bedenin parçalarıymış gibi hem çimenleri hem tenini rahatlatarak adanın çevresinde geziniyordu. Maitland yaraları iltihaplandıkları yerlerde bırakarak etinin parçalarını sıyırıp atma girişimini anımsadı. Yaralanan bacağı ve kalçası, ağzı ve sağ kaşağı, bu büyülü terapi bir şekilde işe yaramış ve bu yaralı parçaları ait oldukları yerde bırakabilmiş gibi şimdi tümüyle iyileşmişti.

Aynı şekilde, sonunda o acı, açlık ve aşağılanma anılarını –karısı gelsin diye bir çocuk gibi yırtındığı setin, Jaguar'ın arka koltuğunda kendine acımanın sınırlarını zorladığı anların anılarını– sıyırıp atarak zihninin parçalarını dökmeye başlıyordu. Bunların tümünü adaya miras bırakacaktı.

Maitland bu olasılığın düşüncesiyle canlanarak Proctor'a sırtına bineceğinin işaretini verdi. Kilise bahçesini tekrar geride bırakıp adayı bir uçtan bir uca geçerken, Maitland Proctor'ın isminin parçalarını zarar gören duvar ve mezar taşlarının üzerine, bodrum katındaki basımevinin yanındaki galvanizlenen demirin paslı tabakalarına tebeşirle yazdığını fark etti. Bu örtülü anagramlar, Proctor'ın kendine verdiği ulu mesaj onları her yerde çevreliyordu.

Maitland genç kadından gelecek herhangi bir işaretin umuduyla adanın çevresini taradı. Jane'in adaya gelip giderken kullandığı gizli rotası en önemli kaçış umuduydu. Onun ortaya çıkmasını bek-

ledi. Proctor bir haftalık çöp yığınının içinden yanmış yiyecek parçalarını seçerek tellerin arasında aranırken, aç ama yiyemeyecek bir halde tel örgünün yanındaki sete oturdu. Maitland o günün hangi gün olduğunu unuttuğunu fark etti – çarşamba ya da belki cuma.

Proctor kirli kutuyu Maitland'e doğru uzatarak ona yemesi için domuz kıkırdağı parçalarıyla kaplı bir dilim ıslak ekmek önerdi. Maitland'in gizli kapaklı adadan kaçış planlarının onu endişelendirdiği açıktı.

Maitland yiyeceği uzaklaştırarak değnekle yere vurdu. Cüzdanından bir sterlinlik bir banknot ve Jane Sheppard'ın makyaj masasından aldığı mavi maskara kalemi parçasını çıkardı.

"Yemek alabiliriz Proctor – o zaman *ona* bağımlı olmamıza gerek kalmaz... Bir sterlinle biz..." Birdenbire zayıf bir çığlıkla durarak kendi kendine güldü. "Tanrım, sen bu artıkları tercih ediyorsun!"

Banknotun kenarına kısa bir kurtuluş mesajı karaladı. Bunu katlayıp Proctor'a verdi. "Şimdi gerçek bir yemeğimiz olabilir Proctor."

Proctor notu alıp kibarca Maitland'e geri verdi.

Maitland sete yaslanarak akşam trafiğinin uğultusunu dinledi. Güneş gökyüzünün batısında batmaya başlamıştı bile. Işıklar trafiğin en yoğun olduğu zamanda şehirden ayrılan ilk arabaların ön camlarında kayboluyordu.

Üstgeçidin altından süprüntülerini hareketlendiren daha serinletici bir rüzgâr esiyordu. Maitland cüzdanını açarak sterlin banknot yığınını çıkardı. Proctor paraya ipnotize edilmiş bir hayvan gibi bakarken Maitland otuz banknotu bir dizi sıra halinde, son elini açan bir iskambil ustası gibi yerleştirdi. Her birinin üzerine bir çakıl taşı koydu.

"Bekle, Proctor..." Maitland çakıl taşlarından birini rasgele aldı. Rüzgâr banknotu yakalayıp adanın üzerinden taşıyarak bir anda uzağa götürdü. Banknot gökyüzüne tırmandı, akan trafiğin üzerinde dönüp dibe dalarak tekerleklerin altında kayboldu.

"Uç Peter..."

Başka bir çakıl taşını kaldırdı.

"Uç Paul...

Proctor ikinci banknotu yakalama çabasıyla hızla önden gitti ama banknot havada fırıl fırıl dönüyordu. Sorunun ne olduğunu anlama çabasıyla telaşlı bir köpek gibi Maitland'in üzerine abanıyordu.

"Mr Maitland... lütfen... artık uçan para olmasın."

"Uçan para? Evet!" Maitland üstgeçidin tünelini işaret etti. "Orada daha fazlası var Proctor, çok daha fazlası." Maitland Proctor'ın ilgisinin akşam havasında titreşen sayısız banknota odaklandığının farkında olduğundan onları toparladı. "Maaşların olduğu bir çanta taşıyordum yanımda. İçinde ne kadar para vardı dersin? Yirmi bin sterlin! Bu para orada bir yerlerde Proctor. Barikatı güçlendirdiğinde tünelde gördün mü onu?" Proctor'ın zihninin aşınan kalıpları yerine otururken Maitland bekliyordu. "Dinle Proctor, sen yarısını alabilirsin. On bin sterlin. Bu adayı *satın alabileceksin...*"

Serseri, gözleri hayal edilmemiş umutların inancıyla fal taşı gibi açık, hevesle ayakları üzerinde doğrulurken Maitland bitkin halde arkasına yaslandı.

Proctor sete doğru yol alıyor, bu sırada Maitland hava saldırısı korunağının çatısında sabırsızlıkla bekliyordu. Yoğun trafiğin üstgeçit tünelinden çıkarak akışını izlerken değneği tıkırdatıyordu. Tek umudu Proctor'ın tünele girmesi ve bir darbeyle yere serilerek ölmesiydi. Trafik ancak o zaman durabilirdi.

Proctor setin ayağındaki uzun çimenlerin içinde durdu. Arkasına, kendisine el sallamayı sürdüren Maitland'e doğru baktı. "Devam et Proctor!" diye bağırıyordu Maitland boğuk bir sesle. "Adayı satın al!" Oysa içinden dua ederken, "Biri ezip geçsin seni" diyordu.

Kendini güçlükle kontrol ederek Proctor'ın setten tırmanışını izledi. Trafik batı kavşağından tünele doğru süratle yol alıyordu.

"Ne var?" Proctor zorlu bankete adım atmış tahta parmaklığın arkasında çömelmişti. Trafik bulunduğu yerden bir metre yüksekte gürültüyle akarken elleri yabancı havayı yokluyor, kuşkuyla Maitland'in olduğu yöne bakıyordu.

Maitland bir öfke çığlığıyla ayaklarının üzerinde doğruldu. Değneği başının üzerinde, havada sallarken taşlı yoldan bankete

doğru topallayarak yürüyordu.

Ama Proctor geri dönmüştü. Başını suya dalan ördek gibi eğerek, çimenleri kucaklayan yaralı elleriyle toprak banketten yengeç gibi aşağıya kaydı.

Maitland ısırgan otlarına değnekle döverek ileriye doğru sendeledi. Kayıp düşmenin hayal kırıklığını yaşarken Proctor adanın bir ucundan yanına geldi. Geniş yüzü bitkilerin arasında endişeli ama sevimli bir hayvanınki gibi görünüyordu.

Maitland çimenlerin arasında yatıyordu. Proctor'ın bacaklarına vurmak için değneği kaldırdı. "Geri dön... parayı al!"

Proctor havaya kaldırılan boruyu görmezden gelerek teskin edici bir gülümseyişle elini uzattı. Maitland Proctor'ın geri dönme nedenlerini anlar gibi ona baktı. Serseri karmakarışık olan kafasında eğer parayı bulursa Maitland'in adadan ayrılacağını düşünmüş, bu yüzden de ona bakmak için geri dönmüştü.

Maitland'i kibarca geniş sırtına aldı.

"Proctor..." Maitland üstünde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"...ölmemi bekliyorsun."

Maitland hışırdayan çimenlere karşı sallanan bacaklarıyla uyuşmuş halde serserinin sırtına tırmandı. Proctor'ın bedeninin, nedendir bilinmez yemek kokusuyla bağdaştırdığı tatlı kokusu çevresinde yükseldi. Proctor'ın kendisini kilise bahçesinin yanındaki çimen ve ısırgan otu şatolarının derin yeraltı dünyasına taşıdığının farkındaydı. Kriptosun kapısı açıldığında Proctor'ın başının üzerinden loş odaya göz gezdirdi.

Boş tabut raflarından birinde arabasından alınan madeni parçaların bir koleksiyonu, bir dikiz aynası, üreticinin arması ve krom süs şeritleri, bir gün üzerinde saygın bir azizin kemiklerinin dinleneceği özenle işlenmiş bir sunak parçası gibi yayılmış duruyordu. Bunların çevresinde Proctor'a verdiği kol düğmeleri ve lastikler, bir şişe tıraş losyonu ve bir tıraş kremi tüpü, Proctor'ın cesedine giydireceği süsler vardı.

XXII
Kapılar pavyonu

"Uyan! İyi misin?"

Çimenler etrafında kuduruyor, sert gövdeleri yüzünü kamçılıyordu. Maitland iki yana açılmış kollarıyla akşam aydınlığının altında arkasına yaslanmış, güneşin göğsünün kaslarım ısıtışını hissediyordu. Sarı ışık, yaprakları gitgide daha kalın bir vernik tabakasıyla kaplar gibi çimenlerin üzerinde geziniyordu.

"*Uyan!*" Genç kadının tiz sesiyle uyandı. Derin çimenlerin içinde diz çökmüş omuzlarına dokunuyor, gözleri kuşkuyla aşağıları gözetliyordu.

"Dinle, kendini iyi hissediyor musun?" Girişten sinema zeminine doğru güçlükle sürünerek omzunun üzerinden Proctor'a baktı. "Proctor ona neler yapıyorsun? Bilmiyorum – belki de onu yolda

bir yerlere bağlamalı ve polisin onu bulmasını beklemeliyiz."

"Hayır!"

Maitland elini pençe gibi uzattı. Sert bir kavrayışla Jane'in sağ kolunu tuttu. "Hayır – burada kalmak istiyorum. En azından şu sıralar."

"Pekâlâ..." Kız zarar görmüş bir sinire dokundu. "Burada kal. Yine de seni uyarıyorum, gitmeye karar verebilirim. Benim odamı kullanabilirsin."

Maitland kızı sakinleştirmeye çalışarak başını salladı. Uykusu onu yenilemiş, canlandırmıştı; yeniden sakinleştiğini ve zihninin açıldığını hissediyordu. Adanın çevresinde Proctor'ın sırtında yaptığı sonu gelmez yolculukları ve isminin sanki onunla alay eden, aklını karıştıran sayısız parçasını anımsadı. Belki de farkında olmadan yeniden ateşlenmiş ya da açlıktan Proctor'ı öldürmeye çalışacak kadar çıldırmıştı. Genç kadına gelince, adada gittikçe daha az zaman geçiriyordu – Maitland'in Jane'i orada tutmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Jane, eğer gidersen ben burada ölürüm. Proctor şimdiden beni gömmeyi planlıyor."

Genç kadının gözleri görülmemiş bir yaratığı inceleyen düşünceli bir çocuğunki gibiydi. "Ama bacağın daha iyi durumda gibi geldi bana. Bu sabah neredeyse yürüyordun." Başını sallayarak ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Pekâlâ, kalacağım. Şarabı getirdim. Onu Proctor'a vereceğim."

"Henüz değil." Maitland kafasını toparlayarak ayağa kalktı. Bir elini Proctor'a doğru uzattı. "Onun yatağını getirmesini istiyorum."

"Nereye? O bizimle uyumayacak."

"Buraya. Buraya getirmesini söyle ona. Sonra da benim için bir korunak yapmasını istiyorum. Ben ona nasıl yapılacağını anlatırım."

İki saat sonra Maitland Proctor'ın araba gövdelerinin ıskartaya çıkarılan parçalarını kullanarak onun için yaptığı pas yüklü bir pavyonun, küçük bir barakanın içinde arkasına yaslanmış oturuyordu. Pencere sütunlarıyla birbirine bağlanan, kapılardan oluşan bir yarım daire yan yüzleri oluşturuyordu. Yukarıda iki kaputtan yapılan

derme çatma bir çatı vardı. Maitland pavyonun açık kapısının eşiğinde rahat rahat arkasına yaslanmış, Proctor'ın son bağlantıları kuruşunu keyifle izliyordu. Maitland'e sadece yatağını değil yamalı iki yorganı da getirmişti. Maitland'i yatağın üzerine taşıyarak etrafındaki yorganları düzenledi. Kapı aynalarından bazılarının üzerinde serserinin elleriyle yazdığı harflerden parçalar duruyordu ama bunların olduğu gibi kalmasında bir sakınca yoktu.

"İyi iş becerdi." Proctor bir oraya bir buraya koşturuyor, Jane ise pavyonun çevresinde aylak aylak dolaşıyordu. Sardığı sigarayı içerken ara sıra uzakta akan trafiğe göz atıyordu. Maitland'in barakası otobandan uzun çimenler ve harabe müştemilatlarla ayrılıyordu. "En az bugünlerde inşa edilmesi olası binalar kadar iyi. Gerçek bir mimar olduğunu görebiliyorum."Jane bir kapıya yaslanarak camı itip pencereden Maitland'le konuştu. "Geceyi burada mı geçireceksin?"

"Hayır, bu benim – yazlığım."

"Peki bu şarap ne olacak? Ona vereyim mi şarabı?"

Proctor yakınlarda sabırla çömelmiş eski bir havluyla teri yüzünden siliyordu. Eğer smokini giyerse Maitland'i sinirlendireceği endişesiyle onu elinde tutuyordu. Gözleri Jane'in elindeki şarap şişesine odaklanmıştı. Maitland sahipsiz gişeyi gösterdi.

"Ona orada beklemesini söyle. Onu göremeyeceğim bir yerde."

"Senin için çok çalıştı."

"Jane..." Maitland bitkin halde onu yanından uzaklaştırdı. Bir deri bir kemik kalmış bedenine batan güneşin kızıl ışıkları vuruyordu. "Artık onunla ilgilenmiyorum."

Kadından şişeyi alarak ağzına götürdü. Keskin şarabın tadını pek alamadığından durmaksızın içiyordu. Kıraç krallığında hüküm süren dilenci bir çöl reisi gibi paslı pavyonun ağzındaki yatağa çömeldi. Şimdi tükenmişlik ve açlık halinden fizyoloji kurallarının, bedenin ihtiyaç ve tepkiler organizasyonunun yok sayıldığı bir duruma geçiyordu. Gözü binaların arkasında batan güneşin kızıl tekerinin üzerinde, trafiğin gürültüsünü dinliyordu. Camdan perde ışıkla parıldıyordu. Trafiğin gürültüsü güneşten geliyormuş gibiydi.

Maitland öne oturup adanın doruğuna keskin bir bakış atarken şarabı Jane Sheppard'a uzattı. Kısacık bir an için hafif motosikletli yaşlı adamın beyaz saçlı figürünün doğu kavşağında ilerleyişini

görmüştü. O ve motoru iki trafik şeridi arasında bir boşlukta belirirken, beyaz saçları batan güneşle yıkanıyordu. Maitland onu yeniden görmeye çalıştı ama araçlar otobanın bütün şeritlerini tıkadığından vazgeçti. Adamı ilk kez gördüğü zaman yaşadığı dehşet anını anımsadı. Bu sefer aksine kuşkularının yok olduğunu hissediyordu.

"Proctor hâlâ şarabı bekliyor."

Genç kadın önünde duruyor, bir elinde boynundan kavradığı şişeyle öfkeyle titriyordu. Şarabın çoğu tükenmişti ve Maitland kadının en azından on dakikadır yanında içtiğini fark etti. Jane rahatsız edici bir zindelik hali yaşıyor, Maitland'in sessizliği onu öfkelendiriyordu.

"Bokun tekisin sen. Ölüyor musun? Burada ölme."

Maitland sigarasını içerken onu izliyordu. Jane Maitland'in gün batımını izlemekten aldığı keyfe meydan okuyarak gösterişli bir edayla saçlarını savurdu.

"Buradan ayrılacağını düşünüyorsun. Sana şu kadarını söyleyeyim, bu olmayacak. Bütün gün burada yatıp düşünebileceğini zannediyorsun. Senin ne düşündüğünü umursayan yok. Sen – sen hiç kimsesin."

Maitland kararan havada yankılanan sesini belli belirsiz duyabildiği kadından uzaklaştı. Bedeninin artık yediği ya da içtiği hiçbir şeyi kabul etmediğine ikna olmuştu, şarap midesinde buz gibi bir göl oluşturdu.

Kadın Maitland'in ilgisini uyanık tutmaya çalışarak eliyle yüzüne vurdu.

"Bir dahaki sefere kimden nefret edeceksin?" diye sordu öfkeyle. "Biraz seçici değil misin sence? Bu tür konuşmalarla beni aşağılıyorsun. Sözüme güven, yataklar hakkında senden daha fazla şey biliyorum. Bence sen orta yaşlı iğrenç bir sürüngensin ve senin lanet olası faturanı ödemeyeceğim. Tanrım – delinin tekisin sen. Çılgınsın."

Jane kendi kendine bağırıp çağırarak pavyonun dışında bir aşağı bir yukarı yürürken Maitland başını çevirmiş onu izliyordu. Kız kafasının içinden gelen bir tür müzikle sallanıyor ve Maitland onun bir başkasıyla konuştuğunu biliyordu.

"Ben bu evin içinde dans etmiyorum, sürünüyorum. Önemli de-

ğil, çok keyifli. Bu mesafeli ilişkiyi sürdürelim, yarın akşam da ayrılırız. Aslına bakarsan bu güzel bir müzik. Dinle, benim kimsenin beni sevmesine ihtiyacım yok. Aştım ben bunları. Çocuk olma. İkimizin arasındaki her şeyin bitmiş olması harika. Seni artık asla görmek istemiyorum. İlişkimizi bitmiş kabul ediyorum. Lütfen beni arama. Lütfen profesyonel ilişkilerime burnunu sokma. Bu güzel bir plak. Cinsel ilişki için harika. Bir ara denemelisin."

Bir toparlanma anında, kızıllaşan ışığın içinden Maitland'e bakıp öfke zihnini yeniden bulandırmadan onu tanıdı.

"Kendini ezdireceksin bebek. Tanrıya şükür yakında hayatımdan çıkmış olacaksın. Sen bir Doğu pazarında yaşamalısın. Seni içtenlikle sevdim ve sen sevgimin içine ettin. On iki saat içinde gitmiş olacaksın. İlişkileri kim ister ki? Artık baydın beni. Sen çocukluğunda hiç sevgi ve şefkat görmemiş olmalısın. Bu gece herhangi bir şiddet gösterisinde bulunma. Burada bir sürü iyi çocuk var. Neden böyle iğrenç bir herifsin sen? O lanet olası Amerikalı kız. O bir kaltak. Pek kavramsal. Çok zeki. Biliyorum..."

Sesi artık gelmiyordu. Düşürdüğü şarap şişesini yerde el yordamıyla aradı, şişeyi eline aldı ve bir çığlık atarak gişenin yanındaki ölgün ışıkta çömelen Proctor'a doğru fırlattı. Şişe tahta panjurlara çarptı. Cam parçalar çıldırmış gözler gibi parıldıyordu.

Proctor bir parçadan diğerine geçiyor, yaralı dudaklarıyla parçaları emiyordu. Jane, sanki Maitland'in ölen çocuğunun babası olduğuna inanıyormuş gibi rasgele girdiği cinsel ilişkileri anlatarak ona sataşmaya başladığında, Maitland karşılık vermeksizin genç kadını dinliyordu.

Maitland ayağa kalktı ve Jane'e doğru bir adım attı. Kadının güçlü kollarını kendinden uzaklaştırarak omuzlarını göğsüne yasladı. Yüzündeki ıslak saçları tarayıp onu sakinleştirdi ve rahatlattı. Kadın yatıştığında onu bodrumun girişine götürdü.

Sıcak odadaki yatağın üzerinde birlikte oturdular. Jane gözlerindeki bulutlar dağılırken avuç içlerine doğru kesik kesik öksürdü. Canlanarak hemen Maitland'e döndü.

"Bak, burada daha fazla kalmamalısın. Sen bir kemik torbasısın. Zihnin – bir doktora ihtiyacın var senin. Hemen karını arayacağım, gelecekler ve bu akşam seni alıp götürecekler..."

"Hayır." Maitland usulca ellerini tuttu. "Onu arama. Anlıyor musun?"

"Peki." Kadın gönülsüzce başını salladı. "Dinle, bu gece burada dinlen. Yarın yolda sana yardım ederim. Seni bir hastaneye götürürüz."

"Olur Jane. Birlikte kalırız." Maitland kolunu kadının omuzlarına attı. "Hiç kimsenin adada olduğumu bilmesini istemiyorum."

Jane bitkin halde adamın göğsüne yaslandı.

"Proctor gitmek istiyor. Onu da yanımda götürmemi istedi benden."

XXIII
Trapez

Tan vaktinden az sonra günün ilk ışıkları üstgeçidin beton sütunları arasından trafik adasının üzerinde düştü. Maitland madeni değneğin üzerine yaslanarak vadinin merkezine doğru ilerledi. Engebeli yüzeyde savrulurken yasak avlanan bir kaçağın takibindeki bir avlak bekçisinin keskin gözleriyle yüksekteki seti taradı.

Bir saattir adada devriye geziyor, çimenlerden akan çiy taneleri yırtık pırtık pantolonunu ıslatıyordu. Gece geçen kamyonların sonuncusu otobanda ilerlerken Proctor'ın korunağının sürgülü kapısının dışında dinlendi. Yukarıya, yol işaretleri ve yüksekten geçen tellerin, lamba direklerinin ve beton duvarların oluşturduğu karmaşık gölge ve geometrik şekillere doğru baktı. Batı kavşağından bir tek araba geçti ve Maitland değneği kaldırarak arabaya işaret etti.

Adadan kaçmak için verdiği uzun süreli mücadeledeki bütün hayal kırıklıklarına rağmen hâlâ yoldan geçen bir sürücünün aniden onun için duracağı umuduna sarılıyordu.

Maitland korunaktan ayrıldı ve bedenini üstgeçidin altına yansıyan güneş ışığının olduğu yere doğru savurdu. Tel örgüden elli metre ötede değneği çimenlerin arasına düşürdüğünde bir şaşkınlık çığlığı attı.

Terk edilmiş üstgeçidin ayaklarının boş olan orta yerine belediyeye ait bir onarım aracı park edilmişti. Beton parmaklığın üzerinden yalnızca sürücü koltuğunun olduğu bölmenin çatısı ve iç içe kayan platformu görülebiliyordu ama Maitland işçilerin yakında ayakların, çimentonun bazı bölümlerinin tabakalar halinde döküldüğü alt yüzünü tamir etmek için yan taraftan tırmanacaklarını görebiliyordu. Parmaklıktan bir işçinin iskelesi sarkıyordu. Kenarda ipler dizilmiş, bobinlerden biri yerin iki metre altına iniyordu.

Maitland aracın görüntüsüyle kafası karışmış halde havada el yordamıyla değneği aradı. Boğuk bir fısıltı çıktı ağzından, tepkisel bir yardım bağırtısıydı bu. Kafaları parmaklığın üzerinden biraz görülebilen sürücü ve iki işçi yolda üç yüz metre uzakta park etmiş ikinci bir onarım aracına doğru yürüyorlardı.

Heyecandan titreyen Maitland değneği alarak kendini öne doğru savurdu. Üç metre arkasında siyah giysili birisi uzun çimenlerin içinden ok gibi fırladı. Maitland paslı bir galvanizlenmiş demir tabakasına takılıp düşerken Proctor'ı fark etti. Serseri başının üzerinden uzattığı kollarıyla ileriye doğru koşuyordu. Smokinin altında yırtık pırtık mayo vardı. Çimenlerin arasındaki işe yaramaz lastiklerin üzerinden atlayarak yerin iki metre yukarısından sarkan ip bobinine doğru koştu. "Proctor! Bırak onu!"

Maitland değneği kavradı ve ileriye doğru sendeleyerek Proctor'ı korkutup uzaklaştırma çabasıyla yere vurdu. Ama yaşlı akrobat şimdiden havaya sıçramıştı. Gevşek ipi yakaladı, boşlukta sallandı ve bir elini diğerinin ardına koyarak kendini yukarıya doğru çekti. Güçlü kolları pistonlar gibi hareket ediyor, ayakları ipin gevşek ucunun çevresinde birbirini iteleyerek art arda koşuyordu.

Maitland neredeyse korkudan dili tutulmuş halde değnekle sallanan ipe vurdu. Proctor bir kaçsa genç kadının ondan vazgeçmesi çok sürmeyecekti. Geçen akşamki yardım isteme önerisinin kur-

nazlıktan başka bir şey olmadığını biliyordu. Sete ulaşır ulaşmaz ortadan kaybolacak, çok geçmeden serseri peşine düşecekti. Maitland adada yalnız kalırsa birkaç günden fazla yaşayamazdı.

Proctor parmaklığa tırmandı. Maitland'in korkularını gerçeklercesine yüzünde kurnaz bir sırıtışla aşağıya, ona doğru baktı.

"Proctor! Aşağıya gel!"

Proctor güçlü elleri üzerinde doğrularak bacaklarını parmaklıktan aşağıya salladı. Gözleriyle boş yolu taradı. Maitland'e işaret ederek işçilerin iskelesini tutan ipleri çözdü ve tahta platformu çelik şasisine indirdi. Onarım kamyonundaki vince bağlı olan çelik halatları kavrayıp, parmaklığı basamak olarak kullanarak iskelenin üzerine doğru atladı.

Proctor iskeleyi yere doğru indirirken Maitland serserinin kendisini atlatmaya çalışmaktan öte, kaçmasına yardım etmeye çalıştığını fark etti. Bir zamanların trapez sanatçısı olarak hâlâ Maitland'i etkileme çabası içinde iskeleyi bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Harika Proctor..." diye mırıldandı kendi kendine. "Çok etkilendim. Şimdi aşağıya gel."

Ama Proctor artık Maitland'i görmüyordu. Yerin altı metre üzerinde gitgide büyüyen kavislerle iskeleyi salladı. Güçlü bedeni her hareketinde güven saçıyordu. Üzerindeki smokini yırtarak altında fırıl fırıl dönen zemine doğru fırlattı. Ustaca bir hamleyle iskeleden en tepeye savruldu ve güçlü elleriyle madeni çatıyı kavradı. Bedenini eğerek iskeleyi havaya doğru kaldırdı. İkinci savruluşun uç noktasında havada fırıl fırıl döndü, ellerini ters çevirip iskeleyi yeniden geriye doğru sürdü. Buruşmuş yüzü çocuksu bir gülümsemeyle biçim değiştirmişti.

Yoldan bir bağırtı duyuldu. Sürücü bölmesinin kapısı çarptı. Bir dakika sonra onarım aracının motoru gümbürdeyerek çalıştı. Sallanan iskeleden sarkan Proctor şüpheyle yukarıya doğru baktı. Vince bağlı halat bobinleri şimdiden geriliyor, ilik halkaları omuzlarının çevresinde dolanıyordu. Maitland değneği serseriye doğru sallayarak atlaması için işaret etti. Onarım aracı hareket ediyordu, aracın sürücüsü Proctor'ın vince bağlı gevşek iplere dolandığının farkında değildi.

Sürücü vites değiştirerek hızlandı. Proctor kendini kurtaramadan iskeleden geriye doğru savruldu. Çelik halatlar belini ve boy-

nunu sıkarak çevresini sardı. Bir mezbahadaki leş gibi iskeleden sarkıyordu. İplerle boğuşurken bacaklarını savurarak havada geriye gitti.

Onarım aracı hızlanıyor, motorunun gürültüsü Maitland'in bağırtılarını boğuyordu. Araç üzerinde ilerleyerek Proctor'ı en yakındaki beton direğe doğru taşırken Proctor çaresizce sallanıyordu. Bedeni direğe çarptığında heybetli direkten bir armuttopa vurulduğunda çıkan sese benzer bir ses çıktı. Serseri artık şuurunu yitirmiş halde boynundaki ipten gevşek biçimde sarkıyordu. Halatlar bir yol göstergesinin köşeli iskeletine dolaşana kadar üstgeçidin altında, havada savruldu.

Halatlar ayrılırken kırbaç şaklamasına benzer bir ses duyuldu. Onarım aracı yoluna devam etti. Boğulan Proctor'ın bedeni aşağıdaki nemli toprağın üzerine düşmüştü.

XXIV
Kaçış

Yoğun trafik otoban boyunca ilerliyor, motorların aşırı gürültüsü bütün adayı sarıyordu. Uzun çimenlerin çevrelediği Maitland ve Jane Sheppard Proctor'ın ölü bedeninin yanına oturdular. Hava saldırısı korunaklarının çatıları, antikçağda uykudayken gömülen hayvanların sırtları gibi yükseliyordu çevrelerinde.

Proctor yüzü yukarıya dönük, yüzü ve omuzları Jane'in onun ininden aldığı gül desenli yorganla örtülerek, yere yatırılmıştı. Hafif rüzgâr yorganın üst ucunu açığa çıkarıyor, Proctor'ın yüzünün bir bölümünü gösteriyordu. Maitland öne uzandı ve yıpranmış kumaşı tekrar örttü.

Jane ellerini çimenlere sildi, bedenin ada boyunca taşınmasına yardım ettikten sonra soluklandı. Yüzü hâlâ bembeyazdı, yanakla-

rının ve alnının keskin kemikleri derinin altındaki bıçaklar gibiydi. Uzanarak tepkisinden emin olamıyormuş gibi Maitland'e dokundu.

Jane "Şimdi gidiyorum," dedi. "Polis çok geçmeden burada olur."

Maitland başını salladı. "Evet, şimdi gitmelisin."

"Ben bu işte yokum – bu seninle Proctor arasında geçen bir şey."

"Elbette."

"Onu ne yapacaksın?"

"Gömeceğim. Bir yerden kürek bulacağım."

Jane Maitland'in omzunu dürtükleyerek onu uyandırmaya çalıştı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Eğer senin için mahsuru yoksa...cenaze törenleri beni ürpertir de."

"Hayır..." Maitland çukura kaçmış gözleriyle yüzündeki kir tabakasının arasından baktı. "Beni burada yalnız bırak yeter."

"Ne yapacaksın? Kalamazsın."

"Jane, kendi bildiğim gibi gitmek istiyorum."

Omuz silkerek doğruldu. "Buradan beraber ayrılırız diye konuşmuştuk o kadar... Kendi bildiğin gibi yap." Hoşnutsuzluk içinde Proctor'a baktı. "Sanırım bir kalp kriziydi. Yazık – akrobatlıkta kendi çapında iyiydi. Yemek işi ne olacak? Sana birazını getirebilirim."

"O sorun değil. Burada yemek var."

"Nerede?" Tel örgüye gelene kadar adamın gözlerini gözlerinden ayırmadı. "Burada daha fazla kalman gerektiğini düşünmüyorum. Bankete kadar sana yardım edeceğim, bir taksi tutacağız." Maitland cevap vermeyince Jane omuzlarını çekiştirdi. "*Dinle*! Yardım isteyeceğim! Yarım saate kadar burada olurlar!"

Maitland son kez net bir sesle onunla konuştu. "Jane, yardım isteme. Adadan ayrılacağım ama zamanı gelince." Maitland cüzdanını çıkardı ve Jane'in eline yağlı banknot tomarını tutuşturdu. "Bunların hepsini al, ihtiyacım olmayacak. Ama bana kimseye burada olduğumu söylemeyeceğine dair söz ver."

Kadın yüzünü pişmanlıkla buruşturarak parayı geri koydu. Dizlerinin tozunu silkti ve hava saldırısı korunaklarından sinemanın bodrumuna doğru yürüdü.

Jane on dakika sonra gitmişti. Maitland tali yonun setinden tırmanışını izledi. Ortada gizli bir yol olmadığını fark etti – kadın tanıdık ayak izlerini izleyerek, güçlü elinde tuttuğu bavulla rampayı doğrudan tırmanıyordu. Çarpışma bariyerinin üzerinden atladı. Bir dakika içinde bir araba onun için durdu, çok geçmeden kamyonlar ve havayolu otobüsleri arasında uzaklaştı.

Bir saat sonra, polis hâlâ ortalarda görünmeyince, Maitland Jane'in anlaşmaya uyduğuna karar verdi. Kızın gitmeden önce ayak ucuna attığı küreği aldı. Değneği bırakıp uzun çimenlerin arasında ileriye uzattığı kollarıyla yolunu bulup, kilise bahçesinde büyüyen uzun çimenlerin daha güçlü olan titreşimlerini hissederek emekledi.

Maitland gömme işlemini tamamladığında sabahın ilerleyen saatleriydi. Serserinin bedenini korunakların arasından sürükleme çabasının bitkinliğiyle kapılar pavyonundaki yatağına uzanarak otobanda ilerleyen trafiği izledi. Proctor'ı kriptosun zeminine gömmüş, mezarı Jaguar'dan alınmış madeni objelerle, lastiklerle, sprey tüpleriyle ve serseriye aldığı başka armağanlarla süslemişti.

Harcadığı çabaya ve pek bir şey yememiş olmasına rağmen sanki bedeninin gizli güçleri uzun süredir depolanan enerjilerini boşaltmaya başlamışlar gibi fiziksel gücünü toplamaya başladığını hissediyordu. Bacağı kesinlikle düşündüğü kadar kötü yaralanmamıştı. Hatta kalça ekleminde ufak bir hareketlenme bile vardı ve yakında değnek olmadan yürüyebilecekti. Hem Proctor'ın hem de genç kadının gittiğine mutluydu. Onların varlığı kişiliğinde hoş olmayan, ada gerçeğini kabul etme zorunluluğuna ters özellikler ortaya çıkarmıştı.

Maitland bu yeni keşfedilen fiziksel güvenin yanı sıra içinin sessiz bir coşkuyla dolmaya başladığını da fark etti. Adada gerçekten yalnız olduğunu anlayarak pavyonun girişinde sakince yattı. Kendi çabasıyla kaçabilene kadar burada kalacaktı. Maitland yırtık pırtık gömleğinden geriye kalanları yırttı ve parlak güneş ışınları kaburgalarını gösterirken ılık havada çıplak göğsüyle uzandı. Bazı yönlerden kendisine koyduğu hedef anlamsızdı. Şimdilik adadan ayrılmaya gerçekten ihtiyaç duymuyordu ve tek başına bu bile adada hâkimiyetini ilan ettiğini kanıtlıyordu.

Bir polis arabası otobanda ilerliyor, arabanın yedek sürücüsü

uzun çimenleri gözlüyordu. Maitland pavyonunun içinde hissettiği güven duygusuyla arabanın geçmesini bekledi. Araba gittiğinde kalktı ve güvenle adanın çevresine bakındı. Açlıktan başının döndüğünü hissediyordu ama sakin ve kontrollüydü. Çevredeki tel örgülerden yiyecek toplayacak ve belki de ihtiyar serseriye bir jest yapıp mezarının yanında hatıra olarak bir parça bırakacaktı.

Birkaç saat içinde akşam karanlığı çökecekti. Maitland Catherine'i ve oğlunu düşündü. Yakında onları görecekti. Yemeğini bitirdiğinde ilk iş, dinlenecek ve adadan nasıl kaçacağını tasarlayacaktı.

Garip bir talihsizlik sonucu, yeryüzünün unutulmuş bir köşesine, molozlar ve yabani otlarla kaplı çorak bir bölgeye düşerek dünyadan soyutlansak... Issız adamızda kendimize Robinson Crusoevari yeni bir düzen kurup bütün gereksinimlerimizi karşılayarak hayatımızı idame ettirebilir miyiz? Genç bir mimar, Londra'nın merkezindeki ofisinden evine giderken, yolda lastiği patlayan arabası üç otoyolun çakıştığı bir kavşaktaki trafik adasına yuvarlanır. Mimar yardım istemek için yoldan geçen araçlardan birini durdurmaya çalışsa da, çabaları boşa çıkar. Adada sıkışıp kaldığını ve kimsenin kendisiyle ilgilenmeyeceğini anlamakta gecikmeyecektir. Ballard'ın gerçekte olmayacak bir olay örgüsüne bizi düpedüz inandırdığı *Beton Ada*'da anlatmak istediği çok net: Beton ormanlarımızdaki çatlaklar kayıtsız kalınmış insanlarla doludur ve günün birinde biz de onlardan biri olabiliriz.

Yazar hiç beklemediği bir anda konforlu hayatından mahrum kalan bireyin acizliğini gözlerimizin önüne sererken, bir yandan da toplumdan tecrit edilmenin insanı iç dünyasıyla yüzleşmeye zorlayacağını vurguluyor. Nitekim mimar, mahsur kaldığı bu berbat yerin kendi zihninin aynası olduğunu fark edecektir giderek...

Ballard'a göre, toplumsal yaşamın dayattığı davranış kalıpları, gerçek benliğimizi bastırıp bizleri genelgeçer değer yargılarıyla uzlaşmaya zorluyor. Oysa, kenardaki değil asıl merkezde yaşanan hayat, örneğin kendimizi işyerlerine hapsettiğimiz bir hayat benliğimize aykırı belki de. *Beton Ada*'nın sakinleri, kalabalıkların arasında dolaşan bireyin ta kendisi olmasın?

"Kendi kaynaklarıyla baş başa kalan bir insanın meydan okuması her zaman sağlam bir temadır. Ballard da *Beton Ada*'da bu konuyu zekice işliyor. Modern yaşamın bir alegorisi. Hem zorlayıcı hem de derinlikli."
Daily Telegraph

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN 975-539-411-7

